

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН ВИСОКИ ЗАЛОЗИ

Част 16 от „Алекс Крос“

Превод от английски: Стамен Стойчев, 2011

chitanka.info

На Джуди Торес

ПРОЛОГ ОГЪН И ВОДА

1.

Хана Уилис беше студентка по право втора година във Вирджиния и бъдещето ѝ изглеждаше бляскаво и обещаващо — разбира се, с изключение на това, че щеше да умре в тази мрачна, унила, потискаща гора.

Върви, Хана, повтаряше си тя. Просто върви. Не мисли. Хленченето и плачът няма да ти помогнат. Само бягането ще те спаси.

Момичето се препъна и политна напред. Дланите ѝ напипаха ствола на някакво дърво, за което опита да се хване. Облегна върху него тялото си, тръпнещо от болка, и изчака да посъбере сили, за да си поеме дъх. И да направи следващите си няколко крачки.

Не спирай да вървиш, иначе ще умреш в тази гора. Толкова е просто.

Куршумът, заседнал някъде ниско в гърба ѝ, превръщаше всяко движение, всяко вдишване в агония, по-болезнена, отколкото Хана мислеше, че е възможно. Единствено страхът от втори куршум или от нещо още по-лошо я държеше на крака и ѝ даваше сили да продължава.

Господи, тук гората е почти непрогледна, черна като катран. Лунният сърп висеше над балдахина от клони, тъй гъсто сплетени, че лъчите му не достигаха до земята. Дърветата хвърляха плътни сенки. Сред гъсталака не се виждаха тръните и бодливите къпини; те непрекъснато разраняваха до кръв краката ѝ, докато се опитваше да продължава напред. Оскъдното ѝ облекло — само едно скъпо боди от черна дантела — отдавна висеше от раменете ѝ като дрипа.

Но сега това нямаше никакво значение и бе престанало да я вълнува. Единствената ясна мисъл, способна да преодолее болката и паниката, бе: *върви, момиче*. Останалото бе само някакъв безмълвен, хаотичен кошмар, който продължаваше вече цял час или повече...

Накрая, съвсем внезапно, балдахинът от сплетените над главата ѝ клони се разтвори.

— Какво, по дяволите...

Мръсната трева и пръст под краката ѝ отстъпиха пред чакъла, който ненадейно се появи пред нея. Хана рухна на колене.

Оскъдната лунна светлина ѝ помогна да различи едва забележимата двойна осева линия, очертаваща завоя на някакво провинциално шосе. Стори ѝ се като истинско чудо. Но макар и смътно, тя се досещаше, че още не се е измъкнала от опасността.

Щом в далечината се чу буботене на двигател, Хана се опря на длани и опита да се надигне. Насъбра сила, за която не подозираше, че още притежава, за да се изправи отново и да пристъпи до средата на шосето. Светът около нея се замъгли заради бликналите ѝ сълзи и потта, стичаща се по челото ѝ.

Моля те, Господи, не позволявай да са те. Не може да са онези две копелета.

Не можеш да си чак толкова жесток, нали?

Един червен пикап изникна на завоя и бързо се устреми към нея. Прекалено бързо! Внезапно очите ѝ се заслепиха, както преди това в гората, но този път от ярките фарове на пикапа.

— Спри! Моля те, спри! Моляяя те! — разкрещя се момичето.
— *Спри, кучи сине!*

В последната секунда гумите изскърцаха по лявото платно на шосето. Автомобилът поднесе и се закова намясто, на броени метри от нея. Съвсем малко оставаше да я блъсне и премаже. Хана усети как я лъхна топлината на мощния му двигател, излъчвана от широкия радиатор.

— Хей, сладурче, готина дрешка си имаш! Ала трябваше само да вдигнеш палец.

Гласът бе непознат... А това беше добър, наистина добър знак. От шофьорската кабина я блъсна силно надуто кьнтри — на групата *Чарли Даниълс*. Момичето смътно я разпозна, миг преди да рухне в несвяст на шосето.

Шофьорът моментално изскочи от кабината и се хвърли към нея, тъкмо когато тя отново се свести.

— О, боже мой, аз не... Какво е станало? Да не си... *Какво ти се е случило?*

— Моля те — едва чуто промълви тя. — Ако ме намерят тук, ще убият и двама ни.

Яките мъжки ръце се обвиха около нея, но докато я повдигаше, шофьорът видя кървящата рана на гърба ѝ, колкото монета от десет цента. Хана само простена, прекалено омаломощена дори да изкрещи...

След няколко мига, сякаш обвита в сива мъгла, тя вече беше в кабината на пикапа. Летяха с бясна скорост напред въпреки тясното шосе.

— Дръж се, скъпа. — Гласът на шофьора трепереше. — Кажи ми кой ти причини това.

Момичето усети как отново изпада в несвяст.

— Мъжете...

— Мъжете ли? Какви *мъже*, скъпа? За какви мъже говориш?

Отговорът изплува в замъгления ѝ мозък. Дори не бе сигурна дали го изрече на глас, или само си го помисли, преди всичко да изчезне.

Мъжете от Белия дом.

2.

Казваше се Джони Тучи, но момчетата от квартата му в южната част на Филадельфия го наричаха Джони Нервака заради начина, по който очите му шареха, когато го хващаха нервите. А това пък му се случваше през повечето от времето.

Разбира се, след тази вечер момчетата от Фили можеха само да го духат. Това бе вечерта, когато Джони наистина влезе в играта. В мъжката игра. Защото беше взел „пакета“...

Работата беше проста, но наистина готина, защото той действаше сам и трябваше да поеме пълната отговорност. Вече бе взел пакета. Беше малко уплашен, но се справи.

Никъде нищо не се казваше за това, но щом веднъж започнеш да се занимаваш с такива доставки, това означава, че малко или много държиш с нещо фамилията, както и те също те държат. С други думи, имаше връзка. След тази вечер на Джони повече нямаше да му възлагат само второстепенни задачи, нито щеше единствено да обира трохите из южните предградия. Все едно бяха лепнали стикер върху бронята на колата му, който гласеше: *Днес е първият ден от остатъка от живота ти.*

Така че, съвсем естествено, беше изпълнен с въодушевление — и само малко нервен.

В мозъка му продължаваше да звучи, като запис от касета, предупреждението на чичо му Еди. *Не прецаквай тази възможност, Нервак, каза му Еди. Много ми струваше да те уредя.* Сякаш му правеше някаква голяма услуга с тази поръчка. А това навярно си беше точно така, ама все пак собственият му чичо не биваше да му го натяква чак толкова...

Джони се пресегна и включи радиото. Дори и кънтри музиката, която свиреха тук, на юг, беше по-добра от досадното мрънкане на Еди, което не спираше да го тормози през цялата нощ. Оказа се едно старо кънтри парче на групата *Чарли Даниълс*: „Дяволът отишъл в Джорджия“. Знаеше дори някои от думите на песента. Но познатите

стихове не успяха да заглушат гласа на чичото, отекващ в главата на Джони.

Не прецаквай тази възможност, Нервак.

Много ми струваше да те уредя.

О, мамка му!

Сините светлини на полицейски лампи затанцуваха в огледалото за обратно виждане — изскочиха ей така, от нищото. Можеше да се закълне, че само преди две-три секунди цялата магистрала I-95 бе запазена само за него.

Очевидно не беше така.

Джони усети как крайчеца на дясното му око започна да потрепва.

Доста беше настъпил педала на газта. Може би щеше да се измъкне само с някоя глоба. Но тогава си спомни, че бе задигнал раздрънкания додж, който шофираше, от паркинга на мотел 6 там, в Есингтън. *Дяволите да го вземат! Трябваше да отиде до Мариот. Да наеме японска кола.*

Все пак не бе изключено никой да не е съобщил за задигнатия додж. Който и да е собственикът му, сигурно още спеше в онзи мотел. С малко повече късмет, Джони просто ще сдъвче талона за глобата и никой нищо нямаше да узнае.

Но това беше късмет, какъвто имаха другите, само не и той.

На ченгетата сякаш им беше нужна цяла вечност да се измъкнат от патрулката си, което беше лош знак — най-лошият. Провериха колата, номерата ѝ, всичко, както си му е редът... Като застанаха до прозорците, от двете страни на автомобила, очите на Джони вече се бяха разиграли като две зърна от мексиканския боб, дето му викаха „скачащия“, защото подскачаше, като го печеш на тиган.

Опита се да го дава непукист.

— Добър вечер, полицаи. Какво се е случило...

Онзи, откъм неговата страна, висок мъжага с акцент като бедните бели южняци, отвори вратата откъм шофьорската седалка.

— Само си дръж устата затворена. Слизай от колата.

Не им отне много време да намерят пакета. След като претърсиха вътре и предните, и задните седалки, вдигнаха капака на багажника, измъкнаха резервната гума, служеща за прикритие, и това беше краят.

— Света Дево! — Единият от пътните полицаи светна надолу с фенерчето си. Другият ахна при гледката. — *Какво, по дяволите, си сторил?*

Джони не си направи труда да отговаря на въпроса. Вече бягаше с все сили, за да отърве кожата.

3.

Никой никога не е бил по-мъртъв или по-свършен от него, както той сега. Джони Тучи го знаеше, дори и след като се шмугна между дърветата и се затъркаля по стръмния склон на дефилето край шосето.

Може би щеше да успее да се скрие от ченгетата, но не и от фамилията. Нито в затвора, нито никъде. Това си беше житейска истина. Не можеш да изгубиш „пакет“ като този, без ти сам да се превърнеш в такъв.

Отгоре на склона проехтяха гласовете на ченгетата, сетне затанцуваха лъчите на фенерчетата им. Джони залегна и се сниши сред гъстите храсти. Целият трепереше, сърцето му биеше до пръсване, гърдите му бяха натежали от прекалено многото изпушени цигари. Почти невъзможно бе да остане неподвижен и да запази пълна тишина.

О, мамка му, вече съм мъртъв, съвсем мъртъв.

— Виждаш ли нещо? Видя ли малкото копеле? Онзи бълзльо?

— Още не. Но ще го пипнем. Спотайва се някъде долу. Не може да е далеч.

Полицаите го притиснаха от двете му страни, докато си проправяха път надолу. Много старателно и ефективно.

Макар да бе затаил дъх, Джони още повече се разтрепери, и то не само заради ченгетата. А защото започна да осъзнава какво трябва да направи сега. Казано съвсем точно, оставаха му само две възможности. Едната бе свързана с пистолета тридесет и осми калибър, закрепен с дебел ластик за глезена му. Другата беше пакетът — и собственикът му. Беше само въпрос на избор как точно предпочита да умре.

А на тази студена лунна светлина въпросът сякаш нямаше никакво значение.

Посегна надолу, колкото можа по-бавно, за да измъкне пистолета. Навря дулото в устата си. Проклетото желязо затрака силно в зъбите му. Езикът му усети нещо кисело на вкус. Засрами се от сълзите, рукнали по лицето му, но не можа да се сдържи, пък и кой, освен него щеше да узнае?

Господи, наистина ли щеше да свърши по този начин? Хленчец като някакъв смотаняк, съвсем сам в гората? Що за кофти свят бе това.

Сякаш чуваше момчетата как си говорят. *Определено не бих искал да си ида като Джони.* Джони Нервака. Точно така ще го изпишат на надгробната плоча — нарочно, за да му направят напук. Тъпи копелета!

През цялото време пламналият мозък на Джони повтаряше *дръпни*, но показалецът отказваше да се подчини и да натисне спусъка. Пак се опита, дори го сграбчи с двете си ръце, но не стана. Дори с това не можеше да се справи като хората.

Накрая свали пистолета, още хлипайки като малко дете. Някак си това, че щеше да живее още един ден, не бе достатъчно, за да спре сълзите. Лежеше там, хапеше устни, изпълнен със самосъжаление, докато ченгетата се отдалечиха надолу към потока в дъното на дефилето.

Едва тогава Джони Тучи запълзя обратно към шосето, от което беше побягнал. Притича през него и потъна в гората от другата страна. Питаше се как, за бога, да изчезне от лицето на земята, макар да знаеше, че няма как да стане.

Защото беше *погледнал*. Беше видял какво има в „пакета“.

ПЪРВА ЧАСТ
ОГНЕНА БУРЯ

1.

Празнувах рождения си ден у дома на Пета улица със скромно, само за най-близките ми, но много весело и задушевно парти. Точно както го исках.

Специална изненада за празника беше завръщането на Деймън от колежа в Масачузетс. И Нана беше тук, дейна и начело на празничната суетня, заедно с останалите хлапета, Джанин и Али. Почетоха ме и Сампсън със семейството си. И Бри, разбира се.

Поканени бяха само тези, които най-много обичах на света. С кого друго ще искаш да отпразнуваш остаряването с още една година и помъдряването си?

Дори си бях подготвил кратка реч, повечето от която веднага забравих, но не и няколкото начални фрази:

— Аз, Алекс Крос — започнах, — тържествено обещавам — пред присъстващите на този рожден ден — да направя всичко по силите си, за да балансирам живота си у дома със служебните си задължения и никога повече да не прекрочвам отново отвъд тъмната страна.

Нана вдигна чашата си с кафе, за да ме поздрави за обещанията ми, но после само промърмори:

— Твърде късно е за това. — При което купонджиите се засмяха.

Сетне всички дадоха най-доброто от себе си, за да се уверят, че остарявам с малко смиреност, но и с усмивка на лицето.

— Помните ли как си прекарвахме на стадиона на Редскинс? — разкикоти се Деймън. — Когато татко затръшна вратата на старата ни кола, като забрави ключовете вътре?

Опитах се да го прекъсна:

— Ако трябва да сме честни...

— И ме измъкна от леглото късно след полунощ — изръмжа Сампсън.

— Само след като преди това около час се е опитвал да разбие ключалката, защото не е искал да си признае, че не може да се справи — обади се Нана.

Джени сви длан на фуния около ухото си.

— Защото е какъв?

— Американският Шерлок Холмс! — провикнаха се вкупом останалите. — Имаха предвид статията преди няколко години в едно национално списание, за която щяха да ме поднасят, докато съм жив.

Отпих от бирата си.

— Блестяща кариера — или поне така казват — с десетки тежки случаи, до един решени, но с какво ще ме запомнят? Струва ми се, че на някого тази вечер му се полага да се порадва на един щастлив рожден ден.

— Коего ми напомни за нещо — заговори Нана, поглеждайки ме дяволито. — Имаме една недовършена работа. *Деца!*

Джени и Али подскочиха, по-развълнувани от останалите. Очевидно сега ми предстоеше голямата изненада. Никой дума не обели за какво се отнасяше, но аз вече бях отворил калъфката със слънчеви очила „Серенгети“ — подарък от Бри, и пакета с една риза и две бутилчици с текила от Сампсън. Получих и една камара книги от децата, включващи последните романи на Джордж Пелеканос и биографията на Кийт Ричардс, китариста на *Ролинг Стоунс*.

Още една *улика*, ако мога да го нарека така, беше фактът, че двамата с Бри станахме прочути с уменията си да проваляме планове за почивка, защото откакто се срещнахме, един след друг пропадаха дългите ни уикенди. Можеше да се очаква, че след като работим в един и същи отдел „Убийства“, за нас щеше да е по-лесно да координираме разписанията си, обаче през повечето време се оказваше точно обратното.

Затова имах някаква бегла представа за това, което можеше да се очаква.

— Алекс, ти не мърдай — предупреди ме Али. Напоследък започна да ме нарича така и аз няхах нищо против, но караше Нана да настръхва.

Бри обеща да ме държи под око и остана при мен, докато другите се измъкнаха в кухнята.

— Заговорът се заплита — промърморих.

— С всеки изминал момент — усмихна ми се Бри и ми намигна. — Точно както го харесваш.

Беше седнала на дивана, а аз се бях настанил срещу нея на един от старите фотьойли. Бри винаги изглеждаше добре, но най-много я харесвах точно както беше сега — леко небрежна, удобно разположила се, боса и с джинси. Погледът ѝ се плъзна по пода и после се вдигна към мен.

— Често ли идваш тук? — попита ме тя.

— Понякога, да. А ти?

Тя отпи от бирата си и леко наклони глава.

— Искаш ли да се измъкнем?

— Разбира се. — Посочих с пръст към кухненската врата. — Веднага щом се отърва от тези досадници...

— Така ли наричаш любимите членове на семейството? — усмихна се Бри.

Не можех да отрека, че рожденият ми ден се очертаваше все по-готин. Сега вече очаквах две големи изненади.

Но станаха три.

Звънна телефонът във всекидневната. Но домашният, а не мобилният — всички знаеха, че именно него използвах в работата си. Имах и пейджър в шкафа, от който можех да чуя позвъняването. Дори си помислих, че може да е добър приятел, пожелал да ми честити рождения ден, или в най-лошия случай — някой, който се опитва да ми продаде сателитна антена.

Кога ще се вразумя? Вероятно не и в този живот.

2.

— Алекс, обажда се Дейвис. Съжалявам, че те безпокоя у дома.

Търсеше ме шефът ми Рамон Дейвис, директор на детективите към полицията във Вашингтон.

— Днес е моят рожден ден. Кой е умрял? — попитах.

— Каролайн Крос — отвърна той и сърцето ми замря. В същия миг кухненската врата се отвори и семейството ми, пеейки, излезе през нея. Нана носеше върху поднос изкусно приготвена празнична торта в червено и розово, с прикрепени отгоре самолетни билети от Американ Еърлайнс.

— Честит рожден ден...

Бри вдигна ръка, за да ги накара да млъкнат. Позата и изражението ми сигурно подсказаха красноречиво, че се е случило нещо много лошо. Всички се заковаха на място. Радостната песен секна наред припева. Семейството ми си спомни чий беше този рожден ден. *На детектива Алекс Крос.*

Каролайн беше моя племенница, единствената дъщеря на брат ми. От двадесет години не я бях виждал, не и след смъртта на Блейк. Сега би трябвало да е на двадесет и четири години.

Възрастта, на която е умряла.

Все едно че подът под краката ми се продъни. Част от мен искаше да изкрещи на Дейвис, че е лъжец. Но детективът в мен надделя и заговорих делово:

— Къде е сега?

— Току-що ми позвъниха от полицията на щата Вирджиния. Останките са на разположение на съдебните лекари в Ричмънд. Съжалявам, Алекс, никак не ми е приятно, че аз трябваше да ти го съобщя това.

— Останки? — промърморих. От самата дума лъхаше студ, но оцених, че Дейвис не прекали със съчувствието. Излязох от стаята. Съжалявах, че семейството ми бе станало свидетел дори на тази част от разговора.

— За убийство ли говорим, Рамон? — попитах. — Предполагам, че за това става дума.

— Боя се, че да.

— Какво се е случило? — Сърцето ми се разтуптя опасно забързано. Почти не исках да узнавам повече по случая.

— Не разполагам с много подробности — рече той по начин, който тутакси ми подсказа, че *премълчаваше нещо*.

— Рамон, какво става? Каж ми. Какво знаеш за Каролайн?

— Едно по едно, Алекс. Ако тръгнеш сега, вероятно ще стигнеш до там за два часа. Ще се погрижа да те посрещне един от полицаите, натоварени със случая.

— Веднага тръгвам.

— И още нещо...

Малко ми оставаше да прекъсна връзката, толкова бях сломен.

— Какво има?

— Мисля, че не бива да отиваш сам.

3.

С пълна газ и с включена полицейска сирена почти през цялото време, успях само за час и половина да сляза на юг до Ричмънд. Бри дойде с мен.

Отделът за съдебна медицина се помещаваше в нова сграда на Маршал стрийт. Дейвис бе уредил да ни посрещне детектив Корин Фелоус от отдела по криминални разследвания към щатската полиция на Вирджиния.

— Колата е откарана на нашия паркинг в главното управление на шосе номер едно — съобщи ни Фелоус. — Иначе всичко останало е тук. Останките са на долния етаж в моргата. А целият доказателствен материал е в лабораторията на този етаж.

Пак отново тази ужасна дума. *Останки.*

— Какво събрахте? — попита го Бри.

— Патрулиращите пътни полицаи са открили в багажника на кола женски дрехи и малка черна чантичка, увити в одеяло. Ето. Донесох ви това за оглед.

Подаде ми шофьорска книжка, в полиетиленова калъфка, издадена в Роуд Айланд. Единственото, което отначало разпознах, беше името на Каролайн. Момичето на снимката ми се стори много красиво, приличаше на танцьорка, особено с пуснатата коса и високото чело. И големите очи — тях също си ги спомнях.

Очи, големи като небето. Това все повтаряше брат ми Блейк. Сякаш и сега го виждах да се поклаща на въртящия се стол на верандата си на Пета улица и да избухва в смях всеки път, когато тя примигне към него. Беше влюбен в това малко момиченце. Всички бяхме. Сладката Каролайн.

А сега и двамата ги нямаше. Брат ми заради наркотиците. А Каролайн? Какво се бе случило с нея?

Върнах шофьорската книжка на детектив Фелоус и го помолих да ни обясни къде се намира отделът, който води разследването. Ако трябваше да преровя всичко докрай, не биваше повече да оставам тук.

Съдебният лекар, доктор Ейми Карбъндейл, ни посрещна на долния етаж. Стиснахме си ръцете — нейната бе малка и все още студена от латексовите ръкавици, които бе носила доскоро. Изглеждаше много млада за тази работа, може би наскоро навършила тридесет, и леко неуверена какво да прави с мен, какво да ми каже.

— Доктор Крос, запозната съм с работата ви. Много, много съжалявам за вашата загуба — отрони тя с едва чут шепот, издаващ симпатия и уважение.

— Ще ви бъда благодарен, ако само ме запознаете с фактите — казах ѝ аз.

Тя си нагласи очилата със сребърна рамка, за да ѝ са по-удобни.

— Въз основа на пробите, които взех, очевидно се касае за раздробяване до деветдесет и шест процента. Все пак няколко пръста са оцелели и така успяхме да снемем отпечатъци, за да ги сравним с другите данни, получени с помощта на шофьорската книжка.

— Извинете ме — *раздробяване ли казахте?* — Никога дотогава, през целия си живот, не бях чувал тази дума.

Доктор Карбъндейл събра смелост да ме погледне право в очите.

— Разполагаме с всички основания да вярваме, че е бил използван някакъв апарат за разрязване... Нещо като дробилка за дърва.

Дъхът ми секна. Усецах думите ѝ като заседнали в гърдите си. *Дробилка за дърва?* После, съвсем машинално, ми хрумна: *а защо са запазили дрехите ѝ и шофьорската книжка?* Като доказателство за идентичността на Каролайн? Като сувенир за убиеца?

Доктор Карбъндейл продължи да говори:

— Ще съставя пълна токсикологична картина, както и ДНК профил, а накрая, разбира се, ще проверим за частици от куршуми или други метални обекти. Ала истинската причина за смъртта ще остане трудна за доказване, ако не и невъзможна.

— Къде е тя? — попитах, мъчейки да се съсредоточа. *Къде бяха останките на Каролайн?*

— Доктор Крос, сигурен ли сте, че точно сега е моментът...

— Сигурен е — намеси се Бри. Тя знаеше от какво се нуждаех и затова посочи към лабораторията. — Пуснете ни да влезем. Моля ви, докторе. Тук всички сме професионалисти.

Последвахме доктор Карбъндейл през двете въртящи се врати в залата за аутопсии, напомняща на бункер със сивия си бетонен под и стените, изцяло покрити с фаянс, с камери и прожектори по тавана. Навсякъде се забелязваха обичайните умивалници и приспособления от неръждаема стомана. Една бяла торба за телесни останки бе оставена върху намиращите се наблизо маси, бляскави като сребро.

Веднага забелязах нещо много странно. И нередно.

Торбата с тялото бе издута по средата, а в краищата беше плоска. Бях ужасен от гледката по начин, който не можех да си представя преди това.

Останките.

Доктор Карбъндейл застана срещу нас и дръпна ципа.

— Капсуловането с нагряване е наше дело — обясни тя. — Запечатвах всичко, след като привърших с първоначалния оглед.

В торбата *имаше* втора торба, която беше от някакъв полиетилен за промишлена употреба. Беше от студена, бяла, полупрозрачна материя, но от вътре достатъчно ясно прозираше цветът на месо, кръв и натрошени кости.

Усетих как за няколко секунди мозъкът ми блокира, докато се опитвах да отрека това, което очите ми виждаха. В торбата *имаше* мъртва личност, но не и тяло.

Каролайн, но не беше Каролайн.

4.

Връщането във Вашингтон приличаше на кошмарен сън, който можеше никога да не свърши. Когато с Бри най-после стигнахме у дома, къщата беше съвсем притихнала и замряла. Замислих се дали да събудя Нана, но фактът, че не стана да ни посрещне, ми подсказа, че е дълбоко заспала, а тя наистина се нуждаеше от почивка. Лошите новини можеха да почакаат до сутринта.

Тортата за моя рожден ден беше оставена непокътната в хладилника, но някой беше преместил билетите за Американ Еърлайнс на кухненския плот. Взирах се в тях достатъчно дълго, преди да проумея, че виждам пред себе си два билета за карибския остров Сейнт Джон, който винаги съм искал да посетя. Но вече нямаше значение, островът трябваше да почака. Всичко останало — също. Имах чувството, че се движа като в забавен кадър, където отделни подробности се отличаваха с удивителна яснота.

— Трябва да си легнеш. — Бри улови ръката ми и ме изведе от кухнята. — Най-малкото, за да можеш утре сутринта да помислиш по-ясно и трезво за всичко.

— Искаш да кажеш днес — поправих я аз.

— Не, утре — настоя тя. — След като си починеш.

Забелязах, че не каза *наспиш*. Качихме се заедно на горния етаж, свалихме дрехите си и се строполихме в леглото. Бри отново стисна ръката ми.

След около час по-късно все още се вирах безмълвно в тавана. Един въпрос не ми даваше мира още откакто напуснахме Ричмънд. Защо?

Защо това се случи? Защо точно на Каролайн?

Защо е била тази проклета дробилка за дърва? Защо останки вместо мъртво тяло?

Като детектив би трябвало да мисля за конкретните доказателства и за това накъде могат да ме насочат, но точно сега, докато лежах в мрака, не се чувствах професионалист. Чувствах се като чичо и като брат.

Може да се каже, че веднъж вече бяхме изгубили Каролайн. След смъртта на Блейк майка ѝ не желаше да има повече нищо общо със семейството. Замина, без дори да се сбогува. Смени номерата на телефоните си. Връщаше подаръците за рождените дни. По онова време това ми се струваше възможно най-тъжното, но оттогава се научих — отново и отново — какви стряскащи възможности притежава светът, за да прави хората нещастни и склонни към самонараняване.

Някъде към четири и половина уморено се измъкнах от леглото. Сърцето ми и умът ми още не се бяха успокоили.

Спря ме гласът на Бри:

— Къде отиваш? Още е нощ.

— Не зная, може би в кабинета... Ще се опитам да си измисля някаква работа. А ти по-добре заспивай.

— Не можах да мигна. — Тя се надигна зад мен и обгърна с ръце раменете ми. — Не си сам. Това, което се случва на теб, засяга и мен.

Сведох глава, заслушан в утешителния ѝ глас. Имаше право — ние бяхме заедно в нещастieto. Така беше, откакто се срещнахме, и това беше за добро.

— Ще направя всичко, за да помогна на теб и на цялото ти семейство в скръбта — обеща тя. — А утре двамата ще излезем от тук и ще се заемем с откриването на този, който е извършил това ужасно престъпление. Чуваш ли ме?

За пръв път след обаждането на Дейвис усетих топлина в гърдите — не беше щастие или дори облекчение, а благодарност. Нещо, заради което трябваше да съм радостен. Повечето от живота си преживях без Бри, а сега не можех да си представя как съм могъл да се справям.

— Как те намерих? — попитах я. — Как извадих такъв късмет?

— Не е късмет. — Тя се притисна към мен още по-силно. — Любов е, Алекс.

5.

На Гейбриъл Рийс му се струваше едновременно уместно и иронично, че тази странна, безпрецедентна среднощна среща се провеждаше в една сграда, първоначално построена за външното министерство, а след това преустроена за военното и военноморското. Рийс се отличаваше с изострено чувство за историчност във всичко, което правеше. Можеше да се каже, че Вашингтон беше в кръвта му или по-скоро в кръвта на последните три поколения от рода му.

Самият вицепрезидент беше повикал Рийс. Гласът му звучеше доста напрегнато, а Уолтър Тилман бе управлявал две компании, споменати сред стоте най-печеливши в ежегодната класация на списание „Форчън“, така че разбираше от оказване на натиск. Не го запозна с подробностите, само нареди на Рийс да се яви веднага в сградата „Айзенхауер“. Формално погледнато, именно там се намираще представителният кабинет на вицепрезидента — същият, в който навремето вицепрезидентите от Джонсън до Чейни посрещаха политически лидери от четирите края на света.

Мястото на срещата беше добре подбрано, далеч от Западното крило на Белия дом и от всички онези очи и уши, които трябваше да бъдат старателно избягвани при тайните срещи.

Когато се появи там, Рийс завари затворени вратите на вътрешния кабинет. Дан Корморан, шеф на специалните служби към Белия дом, пазеше отвън заедно с още двама агенти, отдалечени малко по-нататък в двете посоки на коридора.

Рийс влезе вътре. Корморан го последва и затвори след себе си тежката дървена врата.

— Сър? — заговори Рийс.

Вицепрезидентът Уолтър Тилман стоеше с гръб към тях в отдалечения край на кабинета. Редицата от прозорци отразяваха блясъка от запалените с половин мощност глобуси върху изкусно изработения полилей. Няколко модела на кораби в стъклени витрини напомняха за историческото значение на сградата. Този кабинет е принадлежал на генерал Пършинг през Втората световна война.

Тилман се обърна и заговори:

— Имаме ситуация, Гейб. Ела и седни тук. Нещата не са добре. Всъщност трудно мога да си представя как биха могли да са по-зле.

6.

Агент Корморан излезе напред и застана очаквателно до вицепрезидента. Беше странен ход и стомахът на Рийс се присви. Гейбриъл беше началник на кабинета — и имаше много малко неща, които Специалните служби би трябвало да узнаят преди него. Но при този случай очевидно знаеха. За бога, какво ставаше тук? И на кого се бе случило?

Вицепрезидентът кимна на Корморан да говори.

— Благодаря ви, сър. Гейб, ако запазя това, което сега смятам да кажа, за себе си, вероятно може да се окачестви като престъпление. Трябва да го узнаеш преди аз...

— Просто изплюй камъчето, Дан.

Гейб Рийс доста харесваше Корморан, но не и начина, по който превишаваше правомощията си. Тилман ги бе довел и двамата в Белия дом. Заедно бяха още от дните, когато той беше сред политическите лидери във Филадельфия, така че сега имаха по-голяма свобода на действие. Само дето винаги изглеждаше, че Корморан си позволяваше малко повече, отколкото беше редно според Рийс.

— Чувал ли си някога името Зевс да се споменава във връзка с нашата работа? — попита агентът. — *Зевс*, като гръцкия бог.

Рийс се замисли за кратко. Специалните служби редуваха периодично кодовите имена за всички защитени персони, но това със сигурност не му беше познато. Кое то пък автоматично означаваше, че не трябва да е познато и на по-високопоставените. Поклати глава.

— Не мисля, че съм го чувал. Трябва ли да ми е известно?

Корморан не отговори на въпроса, а просто продължи:

— През последните шест месеца имаше няколко случая на изчезване на хора из цялата средна част на Атлантическото крайбрежие. Предимно жени, но има и няколко изчезнали мъже, като всичките са от определена професия, ако следиш мисълта ми, за което съм сигурен. Доскоро нищо не ги свързваше.

— Доскоро — заключи Рийс гласно. — Какво става, по дяволите?

— Разузнавателният ни отдел прихвана три отделни разговора, свързани с този псевдоним *Зевс*, които имаха връзка с три отделни случая. Снощи отново се появи, но този път заради едно регистрирано убийство. — Последва пауза за подсилване на впечатлението от казаното. — Всичко това е секретно, разбира се.

Рийс усети как търпението му бързо започна да се изчерпва.

— Какво общо има това с вицепрезидента? Или с президента — след като ме извикахте така спешно? Не съм сигурен дори трябва ли да водим този разговор.

Тогава Тилман заговори и, както обикновено, без да се церемони.

— Този *Зевс*, който и да е той, има някаква връзка с Белия дом, Гейб.

— *Какво?* — Рийс мигом скочи от стола си. — Каква връзка? Какво говориш всъщност? Какво става тук, по дяволите?

— Не знаем — призна Корморан. — Това е първата част от шибания проблем. Втората е да се предпази администрацията от него, *който* и да е той.

— Твоята работа е да охраняваш президента и вицепрезидента, а не цялата администрация — скастри го Рийс, внезапно повишил тон.

Корморан не трепна. Остана си както беше, с ръце, скръстени пред гърдите.

— Моята работа е да проучвам и предотвратявам всяка потенциална заплаха...

— Млъкнете и двамата! — кресна им Тилман. — Ще разсъждаваме заедно или тази среща веднага ще бъде прекратена. Ясно ли е? *И на двамата?*

— Да, сър — отговориха му в един глас.

— Дан, вече зная какво мислиш. Гейб, искам честното ти мнение. Не съм съвсем сигурен дали трябва да прикрием всичко това. Много лесно би могло да се обърне срещу нас, защото сега не става дума само за мъмрене или плясване през ръцете. Не и при този Конгрес. Не и при активността на пресата. И със сигурност не, ако действително е свързано с убийство.

Убийство? Мили боже, помисли си Рийс.

Прокара ръка през косата си, която бе започнала да посребрява още откакто навърши двадесет и пет.

— Сър, не съм сигурен дали един прибързан отговор на подобен въпрос ще е във ваш интерес или в интерес на президента. Това да не е някакъв слух? Има ли неоспорими факти, които да го потвърждават? Какви са фактите? *Президентът вече запознат ли е?*

— Проблемът е, че знаем много малко в този критичен момент. По дяволите, Гейб, какво ти подсказва интуицията? Зная, че имаш мнение. А президентът не знае. Само ние сме наясно.

Тилман много го биваше с интуицията и беше прав: Рийс вече имаше мнение.

— В никакъв случай не можем да си позволим публичност, равносилно е да забием камбана, която после не можем да заглушим. Трябва да открием сами каквото можем, при това за много кратък срок. Да кажем — два или три дни. Освен ако вие, сър, не разпоредите нещо друго — додаде Рийс заради агент Корморан. — Но ще се нуждаем и от стратегия за измъкването ни. Нещо, което да ни дистанцира, когато и ако изскочи някаква история, преди да сме готови.

— Съгласен съм, сър — намеси се Корморан. — Сега действаме съвсем на тъмно, а това е неприемливо.

Тилман пое дълбоко дъх, което за Рийс беше знак за примирение и съгласие.

— Искам двамата да работите върху това. Обаче никакви телефонни разговори и, за бога, никакви имейли. Дан, можеш ли да ми гарантираш, че абсолютно нищо няма да бъде доведено до знанието на кризисния център?

— Мога, сър. Ще трябва да поговоря с неколцина от хората си. Но ще остане в тайна. Поне за известно време.

— Гейб, ти спомена нещо за стратегия за измъкване?

— Да, сър.

— Мисли всеобхватно, за всичките възможни сценарии. Предвиди всичко. Наистина имам предвид *всичко*.

— Ще го направя, сър. Вече трескаво обмислям нещата...

— Добър си в това. Някакви други въпроси?

Рийс вече бе започнал да претърсва паметта си за исторически или юридически прецеденти, повече по навик, отколкото заради нещо друго. Тук не ставаше въпрос за лоялност. Сдържаше се единствено заради странната ситуация. Господи, ами ако наистина *съществува сериен убиец, свързан с Белия дом? Какъвто и да е убиец?*

— Сър, ако се разчуе за това, какво ще попречи на някой друг — пази боже, репортер — да го раздуха?

Корморан, изглежда, се засегна, но остави вицепрезидентът да отговори.

— Това е секретна служба, Гейб. Тук не говорим за открити разузнавателни източници. — Корморан се отпусна, а Рийс се напрегна. — Но не разчитам и на такава застраховка — продължи вицепрезидентът. — Искам всичко да бъде свършено бързо, господа. Бързо, чисто и докрай. Нуждаем се от някакви реални факти. И от *яснота*. Трябва да открием кой е този Зевс и какво е направил, а после да се справим с това *все едно нищо не се е случило*.

7.

Ударите следваха един след друг, все по-съкрушителни. През последните шест месеца Каролайн е живяла във Вашингтон, но нито един път не се е опитала да се свърже с мен. Обитавала е приземен апартамент в английски стил край Сиуърд Скуеър — на по-малко от километър и половина от къщата ни на Пета улица. Сигурно съм минавал десетки пъти покрай нейната сграда.

— Имала е добър вкус — отбеляза Бри, като огледа малката, но стилно обзаведена всекидневна.

Мебелите и украшенията издаваха азиатско влияние заради изобилието от тъмно дърво, бамбук и добре поддържаните растения. Върху лакирана масичка край предната врата бяха оставени три речни камъка, на единия от които беше издълбана думата *Спокойствие*.

Не знаех дали е ирония, или по-скоро напомняне. Апартаментът на Каролайн беше последното място, където бих искал да бъда в момента. Не бях готов за това.

— Хайде да се разделим — предложих на Бри. — Така по-бързо ще претърсим апартамента.

Започнах от спалнята, като продължавах да се питам: *Коя си била ти, Каролайн? Какво се е случило с теб? Как е било възможно да умреш така?*

Едно от първите неща, които привлякоха вниманието ми, беше малкото кожено тефтерче върху масичката до леглото. Като го взех, на пода изпаднаха две визитни картички.

Вдигнах ги и видях, че и двете бяха на лобисти от Капитолия — макар че само фирмите им ни бяха познати, но не и имената на притежателите.

Половината от страничките в тефтерчето бяха празни; другите бяха изписани с поредици от букви, за датите от началото на годината до два месеца напред. Веднага ми направи впечатление, че всяка поредица съдържаше по десет букви. Последната записана беше от около две седмици преди смъртта на Каролайн — SODDBLZHII. С десет букви.

Първото, което ми хрумна, беше, че са шифровани телефонни номера.

И ако на този етап все още продължавах да си задавам въпроса *защо*, то беше само за да отложа неизбежното заключение. След като прерових големия ѝ гардероб от палисандър, вече не се съмнявах как племенницата ми е могла да си позволи този красив апартамент и всичко в него.

Горните чекмеджета бяха препълнени с бельо от всякакъв вид, който можех да си представя, а аз имах добро въображение. Както трябваше да се очаква, имаше най-вече дантелено и сатенено бельо, но не липсваше и кожено, със или без капси, латексово, гумено — всичко това спретнато сгънато и подредено. Вероятно по начина, на който е била научена от майка си да си прибира дрехите, още докато е била малка.

В долните чекмеджета намерих солидна колекция от каиши и вериги, предмети за пъхване в отвори, секс играчки и приспособления, за някои от които можех само да гадая как се използват, докато си блъсках главата за предназначението им.

Поотделно взето, всичко, което открих, не би изглеждало много впечатляващо. Но събрано накуп, твърде бързо ме депресира.

Заради това ли Каролайн се е преместила във Вашингтон? И това ли бе причината да умре по този начин?

Влязох във всекидневната като в мъгла, не бях сигурен дали имам сили за разговор. Заварих Бри седнала на пода до една отворена кутия, с няколко снимки в ръка.

Тя вдигна една към мен, за да я огледам.

— Мога навсякъде да те позная — каза ми тя.

Беше снимка от някакъв уличен фотограф, на която бяхме аз, Нана и Блейк. Помнех дори датата — 4 юли 1976 г., през лятото, когато се навършиха двеста години от обявяването на независимостта на Съединените щати. На снимката брат ми и аз бяхме със сламени шапки с червени, бели и сини ленти. Нана изглеждала невероятно млада и толкова красива.

Бри застана до мен, още загледана в снимката.

— Тя не те е забравила, Алекс. По един или друг начин Каролайн е знаела кой си. Заради това се чудя защо не се е опитала да се свърже с теб, след като се е преместила във Вашингтон.

Снимката не бе моя собственост, но въпреки това я прибрах в джоба си.

— Не мисля, че е искала да бъде намерена — отвърнах. — Не и от мен. Нито от някого, когото е познавала. Била е компаньонка, Бри. От висока класа. От тези, дето правят всичко, което поиска клиентът.

8.

Когато се върнах в офиса, кипящ от дейност и гъмжащ от шум, ми позвъни детектив Фелоус от Вирджиния. Съобщи ми, че отпечатъците от пръсти по откраднатата кола принадлежат на Джони Тучи от Филадельфия.

Набързо проверих за връзки между фактите — от Фелоус във Вирджиния до един мой приятел в централата ФБР във Вашингтон, в техния офис във Фили и агент Кас Мърдок, която ми предостави още едно парче от пъзела: Тучи бил познат на полицията като третостепенен член на мафиотската фамилия Мартино.

От тази информация имах двойна полза, понеже представляваше конкретна насока, открита толкова рано при разследването на случая, и освен това подсказваше, че е възможно шофьорът и убиецът да не са едно и също лице. Вероятно Тучи беше замесен в нещо по-голямо, за което може би дори не подозираше.

— Имаш ли някакви предположения какво е търсил Тучи тук? — попитах агент Мърдок. Бри и аз я слушахме през високоговорителя.

— Бих казала, че той е бил преназначен или се е издигнал в организацията. Започнал е да поема по-големи задачи, изискващи повече отговорност. Бил е арестуван, но никога не е излежавал присъда.

— Колата е била открадната във Филадельфия — напомни Бри.

— Значи излиза, че е действал от дома, като трябва да се наблегне на това, че говорим в *минало* време. Предполагам, че най-вероятно вече е мъртъв. Нещо напълно закономерно след подобна издънка, *каквато*, по дяволите, се е случила на магистрала I-95.

— Какво можеш да ни кажеш за възможни клиенти във Вашингтон? — попитах. — Има ли там фамилията Мартино някакъв законен бизнес?

— Не ми е известно — отговори Мърдок. — Но очевидно имат там свой човек. Джони Тучи е прекалено дребна риба, за да се заеме сам с това. Нищо чудно да се окаже, че си е мислел, че е извадил голям късмет с този ангажимент. Какъв задник.

Прекъснах връзката с Мърдок и веднага се заех да нахвърля няколко бележки и да осмисля това, което тя ни съобщи. За нещастие всеки нов отговор повдигаше нов въпрос.

Едно обаче ми изглеждаше съвсем ясно. Това вече не беше обикновено убийство и не беше индивидуален акт. Вероятно бе замесен някакъв садистичен сексманиак, но можеше и да се окаже само прикритие? Или и двете?

9.

Разбира се, че имаше още много и най-различни неизяснени подробности, от онези, които с месеци поддържат интереса на медиите. Сякаш за разнообразие, някои от тях започнаха още сега да излизат наяве. Доктор Карбъндейл ми позвъни, докато се прибирах у дома с колата. Бри се връщаше със своя автомобил.

— В токсикологията не откриха отрова в Каролайн — съобщи ми доктор Карбъндейл. — Нито никакви наркотици. Само нивото на алкохол е било незначително повишено, 0,7. По време на смъртта си е била леко пийнала.

— Значи Каролайн не е била упоена с наркотици, нито отровена. Това не ме изненада. А какво може да се каже за другите възможни причини? — попитах доктор Карбъндейл.

— Все повече се уверявам, че това ще остане въпрос без отговор. Всичко, което мога да направя, е да изключа някои възможности. Няма начин да се установи със сигурност например дали е била пребита до смърт или удушена, или...

Внезапно млъкна.

Думите изскочиха от устата ми като горчива жлъч.

— Или направо накълцана с дробилката за дърва.

— Да — процеди тя с усилие. — Но има още нещо, което трябва да ти кажа.

Стиснах зъби. Искаше ми се да цапардосам някого с юмрука си. Но трябваше да я изслушам докрай.

— Изолирахме фрагменти от останките. Има никакви белези от ухапвания преди настъпването на смъртта.

— Белези от ухапвания? — Огледах се къде да паркирам колата. — Ухапвания от човек?

— Мисля, че са от човек, но засега не мога да съм напълно сигурна. Ухапванията могат да изглеждат доста подобни на охлузванията, дори и при най-добри условия за изследване. Ето защо ще се консултирам със съдебен зъболекар. Сега работим само с

фрагменти от кости, където са запазени малко от тъканите, затова мога само да предполагам...

— Ще позвъня отново — прекъснах я аз.

Изтеглих колата в дясното странично платно на Пенсилвания авеню и оставих шофьорите да надуват клаксоните, докато ме задминават. Дойде ми прекалено — несправедливостта, жестокостта, извращенията, всичките тези неща, с които обикновено много добре се справях.

Отметнах глава назад и се загледах в тавана на автомобила. Или в господ. *Как бе възможно това да се случи?* После отпуснах глава върху волана и заплаках. И докато стоях така, прошепнах една молитва за Каролайн, която не е имала никого до себе си, когато най-много се е нуждаела от помощ.

10.

Еди Тучи знаеше, че този път здраво се бе издънил. Невероятно! Страхотна грешка се оказа да повери тази работа — или каквато и да е задача — на племенника си Джони. Неслучайно го наричаха Джони Нервака. Сега бе изчезнал безследно и Еди прахоса последните три дни в очакване адът да се отприщи.

При все това, не му направи кой знае какво впечатление, когато светлините в бара му угаснаха веднага, след като затвори в сряда вечерта. Сградата се рушеше, заедно с всичко наоколо. Постоянно ставаха някакви аварии.

Заклучи чекмеджето на касата и излезе иззад бара в мрака. Премина през въртящата се врата в задната стая. Там, върху стената, имаше кутия с бушони. Трябваше да ги намери.

Но Еди не стигна до тях.

За миг, в непрогледната тъмнина, една торба се нахлузи на главата му. В същото време някой силно го удари отстрани в дясното му коляно. Преди да падне, Еди чу как коленната му става изхрущя и простена от болка.

Продължи да стене. Някой го стисна през врата в мъртва хватка, докато друг му завърза глезените. Не можеше да се съпротивлява, нито веднъж не успя да удари нападателите. Просто застина, с вързани ръце и нозе.

— Мръсни шибаняци! Ще ви убия. Чувате ли ме? *Чувате ли ме?*

Очевидно не го чува. Завлякоха го до голямата маса в дъното и закопчаха за дървените ѝ крака ръцете му с белезници. Еди се опита да се освободи от белезниците, но те само още повече се впиха в китките му. Дори и да успееше да се отскубне, коляното май никога повече нямаше да му се подчинява. Вече бе сакат.

Тогава един кран беше завъртян — докрай.

За какво бе всичко това?

11.

Когато смъкнаха торбата от главата му, светлините отново бяха включени. Това беше добре...

Е, всъщност не съвсем. Еди видя две физиономии, надвесени над неговата — на бял мъж и на друг с по-тъмна кожа, може би пуерториканец. Бяха облечени точно като за това предградие, но късо подстриганите им коси и начинът, по който действаха, ги издаваха, че са от военните или от агенциите за проследяване, или са служили и на двете места.

Сега Еди наистина се изплаши. Издънката на племенника му очевидно бе довела до последици, които бяха извън контрола му.

— Търсим Джони — заговори белият. — Имаш ли представа къде може да е?

— Не ми се е обаждал! — За бога, това беше самата истина. Те не бяха хора, с които можеше да се будалка. Беше напълно сигурен в това.

— Ед, попитах дали знаеш къде е той. — Гласът прозвуча студено. Двамата го наблюдаваха като опитна мишка в лаборатория.

— Кълна се в бога, не зная къде сега е Джони. Трябва да ми повярвате.

— Добре, чух те — кимна вторият, с по-тъмната кожа. — Вярвам ти, Ед. Но нека се подсигурим.

Сърцето на Еди подскочи чак до гърлото му още преди да пристъпят към него. Белият отново го стисна в мъртва хватка и с усилие натика дръжката на една отвертка в устата му. После с двата си пръста стисна носа му.

Другият тип се появи, дърпайки зелен гумен маркуч, от който бликаше вода. Надвеси маркуча над лицето на Еди и остави струята да се излива в устата му.

Еди се задъха. Това наистина беше ужасно! Водата нахлуваше прекалено бързо, за да може да преглъща. Повече не можеше да диша. Захапа дръжката на отвертката в опит да я изплюе.

Много скоро гърдите му започнаха да изгарят. Белите му дробове жадуваха за глътка въздух. Опита се да се надигне от масата, но белезниците го държаха прикован към нея. Почувства мъчителен натиск зад очите и носа и внезапно осъзна, че ще умре.

Тогава го обля паника. Забрави за болката, за хриповете, които издаваше, докато се давеше. Остана само всепоглъщащият страх. Това беше по-лошо от всякакъв кошмар, който можеше да си представи, защото беше истински. Случваше се в задната стая на собствената му кръчма във Фили.

Отначало Еди не разбра, че спряха водата. Белият мъж наклони главата му на една страна, извади отвертката от устата му и го остави една минута да кашля. Имаше усещането, че още малко, и ще повърне вътрешностите си.

— Повечето издържат до две-три минути, преди да рухнат. Разбира се, говоря за войници. — Един от двамата го потупа по корема. — Това май не се отнася за теб, Ед. Затова да те попитам отново. *Знаеш ли къде е Джони?*

Еди едва можеше да говори, но избъбри задавено:

— Ще го намеря. Кълна се в бога, че ще го намеря!

— Ето заради това мразя мафията. — Гласът прозвуча малко по-близо до лявото му ухо. — Вие, хора, сте готови да кажете всичко, когато ви изнася. Никаква откровеност. На вас не може да се разчита.

— Дайте ми шанс. Моля ви!

— Няма да го получиш, Ед. Това е твоят шанс. Или знаеш къде е Джони, или не. А сега кое от двете е вярно?

— Не зная! — изхленчи той, полудял от страх. — Моля ви... *Не зная.*

Избиха му два зъба, за да натикат дръжката на отвертката обратно в устата му. Еди стисна челюсти и се замята, молейки ги да го пощадят, но продължи така, докато потокът вода не го задави отново. Не след дълго се озова в критичното състояние, в което беше само преди минута, абсолютно убеден, че умира.

И този път не се излъга.

12.

Случаят със странното убийство ме обгръщаше като лепкава паяжина, но един въпрос се открояваше сред останалите: *Имало ли е други, умрели като Каролайн? Възможност ли беше? Или вероятност?*

Да се получат достоверни сведения за лица, изчезнали във Вашингтон, е по-трудно, отколкото може да изглежда на пръв поглед. След като поговорих с един познат от бюрото за проучвания на младежта, където имаха централизирана база данни, трябваше да прегледам информацията квартал по квартал и лично да разговарям с детективите от целия град. Докладите за инцидентите бяха обществено достояние, но това, от което се нуждаех, бяха допълнителните сведения, които не се оповестяваха публично.

После се заех с филтриране на данните само за студенти и студентки и преди всичко за такива, за които се знае или се подозира, че се занимават с проституция.

Отнесох у дома купища папки с насъбраните в офиса материали, струпвах ги в кабинета си на таванския етаж и разчистих цяла стена. Подредих всичко на нея — фотографиите на изчезналите лица, както и картончетата с описанията на най-важните случаи. Добавих и картата на града, като с флагчета маркирах местата, където жертвите са били забелязани за последен път.

Когато приключих, се отдръпнах назад и се загледах в стената, за да търся някакъв общ модел.

Ето снимката на Джасмин Арена, деветнадесет годишна, на два пъти предупреждавана за проституция. Работела във „Форт енд Кей“, където за последно била видяна да влиза в синьо беемве в два следобед на 12 октомври миналата година.

Бека Йорк била едва на шестнадесет, много красива, отлична ученичка. В следобед на 21 декември излязла от гимназията „Дънбар“ и вече никой не я видял, нито чул нещо за нея. Осиновите й подозираха, че е избягала в Ню Йорк или на Западното крайбрежие.

Тимоти О'Нийл бил момче на повикване, двадесет и три годишен, който по времето на изчезването си живеел с родителите си в Спринг Вали. Потеглил от къщи към десет вечерта на 29 май и никога не се завърнал.

Всъщност не очаквах изведнъж пред очите ми да се очертае цялата схема. Повече ми напомняше на струпването на копа от сено. Утре щяхме да започнем да търсим иглата в него.

Това означаваше да се свърши много работа намясто, за да се проследят нишките на случаите, описани във всяка от тези сиви канцеларски папки. Дори само един от тях да има връзка с убийство на Каролайн, пак щеше да е голям пробив. Това бе едно от убийствата, които ме караха да се питам защо продължавам да се занимавам с тези неща, година след година... Знаех, че на някакво ниво съм пристрастен към преследването, но често си мислех, че ако разбере защо, тогава няма да се нуждая от него толкова силно и дори може да върна полицейската си значка. Това обаче не се случваше, а по-скоро точно обратното.

Дори и ако Каролайн не беше моя племенница, аз пак щях да вися на тавана си до два през нощта, приковал втренчен поглед в това ужасно табло. Решен да открия кой е убил нея, а може би и тези млади хора — и защо.

Останки.

Проста дума или може би концепция, която не можех да си избия от главата, нямаше как да забравя, дори и да исках.

13.

Тази нощ заспах трудно и също така трудно се събудих. Опитвах се да се измъкна от примката на съня, докато закусвах с Нана, Бри и децата, но когато излязох от къщата, още не бях напълно разсънен. А това не вещаеше нищо добро, ако човек вярва в подобни неща.

За днес имах един ангажимент, който трябваше да изпълня — срещата ми с Марсела Уийвър. Преди три години разбиването на бизнеса ѝ с високоплатени компаньонки беше най-крещящото заглавие по първите страници на всичките най-четени вестници, с което тя си спечели прякора „Мадам Белтуей“^[1]. Списъкът с предполагаемите ѝ клиенти никога не бе публикуван, но все още има влиятелни мъже, които не спят спокойно.

Оттогава тя се съвзе бързо и подобно на бившата съдържателка на публични домове Хайди Флайс, която стана телевизионен журналист, Марсела Уийвър участваше в популярно радиошоу и имаше два бутика за скъпо бельо. Говореше се, че хонорарът ѝ в шоуто е пет хиляди долара. На час.

Но аз не се интересувах от това. Исках само мнението ѝ за евентуалните убийства на компаньонки. След като се съгласих да присъства адвокатът ѝ, тя склони да се срещнем в нейния апартамент.

Мястото беше разкошен мезонет, недалеч от булеварда „Дюпон Съркъл“ в Северозападен Вашингтон. Самата тя ми отвори вратата, облечена в наглед обикновени, но елегантни скъпи джинси и черен пуловер от кашмир. Носеше още диамантени обици и кръст, обсипан с диаманти.

— Как да ви наричам? Детектив или доктор Крос? — попита ме тя.

— Детектив, но съм впечатлен, че попитахте.

— Предполагам, че старите навици умират трудно. Винаги съм била много внимателна и съм проучвала всички, с които ще се срещам.
— Усмихна се леко, приятелски, по-непринудено, отколкото очаквах от нея. — Влезте, детектив.

Във всекидневната ме представи на адвокатата си Дейвид Шупике. Познавах го от няколко съдебни процеса, нашумели в града. Строг, намусен, оплешивял, олицетворение на стар ерген. Лесно бе да си представиш защо се е срещнал с Марсела.

Тя ми наля „Пелегрино“ във висока чаша и се настанихме на кожения диван, откъдето се откриваше гледка към целия град.

— Нека първо изясним това. — Плъзнах по масичката за кафе една от снимките на Каролайн. — Виждали ли сте я преди?

— Не отговаряй, Марсела. — Адвокатът понечи да ми върне fotografia, но госпожа Уийвър го спря. Вгледа се в снимката, след което му прошепна нещо на ухото и той кимна.

— Не я познавам — заяви тя. — Но трябва да ви кажа, че каквото и да ми струва, ако я познавах, нямаше да се вслушам в съвета на Дейвид. Наистина искам да помогна, ако мога.

Стори ми се искрена и реших да ѝ повярвам.

— Опитвам се да разбера за кого е работила Каролайн, когато е била убита. Питам се дали можете да ме насочите нанякъде — добавих аз.

Докато обмисляше какво да каже, тя подви малките си боси ходила на дивана.

— Колко наем е плащала?

— Около три хиляди долара на месец.

— Е, това със сигурност не може да се изкара на улицата. Ако вече не сте го направили, проверете дали има профил в някоя от агенциите. Сега почти всички може да се открият в интернет. Макар че ако действително е била от висока класа, търсенето ѝ може да се окаже доста трудно.

— Защо?

Тя се усмихна любезно.

— Защото не всяка девойка желае да обслужва клиента, която използва Гугъл, за да си търси момичета.

— Имате право, макар че вече си отбелязах агенциите. — Харесвах тази жена, въпреки професионалната ѝ кариера. — Какво друго?

— Ще помогне, ако се знае дали е работила на повикване, без повикване или и двете. Също така няма да е зле да се установи дали е имала някаква специалност. Като тиранична господарка, покорна

робиня, лесбийски сеанси, масажи, групови изпълнения, такива неща...

Кимнах, но не ми беше никак лесно, дори напротив, ставаше все по-зле. Всеки обрат в този случай ми напомняше за нещо, което не исках да узная за Каролайн. Отпих глътка от минералната вода.

— А какво можете да ми кажете за самите момичета? Откъде идват?

— Пред вас ще го призная — колежанските вестници са моята златна мина. Тези хлапачки си въобразяват, че с всичко могат да се справят. Доста от тях вече презират мъжете. Някои искат просто авантюра. Пускам свои реклами на много места, но ще останете изненадан. — Тя посочи към джоба ми, където прибрах снимката на Каролайн. — С тази работа може да е плащала таксата си в юридическия факултет. Или дори медицинския, ако щете вярвайте. Едно от най-добрите ми момичета е бъдещ хирург. — Замълча, наведе се към мен и се взря в очите ми. — Съжалявам, но... Това момиче означава ли нещо за вас? Простете за въпроса ми. Ала изглеждате тъжен...

— Каролайн беше моя племенница — признах.

Тя отново се облегна на дивана и закри уста с пръстите си с безупречен маникюр.

— Никога не съм виждала следи дори от най-леко насилие, по което и да е от момичетата ми. Що се отнася до мен, този, който е направил това, заслужава да умре от мъчителна смърт.

Струва ми се, че вече бях казал достатъчно, но ако този адвокат не беше при нас, вероятно щях да споделя с Марсела Уийвър, че се чувствах точно по същия начин.

[1] Белтуей е околоръстното шосе на Вашингтон. Тук смисълът е, че нейният бизнес обхваща цялата столица. Няма нищо общо с проститутките по магистралите. — Б.пр. ↑

14.

Усещах някакво положително раздвижване по случая, но остатъка от този ден посветих единствено на проследяване на изчезнали лица. Следобед Сампсън се присъедини към мен, за да разпитваме едно след друго обърканите семейства.

Когато пристигнахме при родителите на Тимоти О'Нийл, единственото, което със сигурност бяхме постигнали, бе да събудим лоши чувства.

Семейство О'Нийл обитаваше старомодна къща в колониален стил в Спринг Вали. Беше скромна, ако се сравни със съседските, но бях напълно сигурен, че струваше седемцифрена сума. Както повечето от хората тук, семейство О'Нийл беше част от вашингтонския елит. Направиха ми впечатление на „стабилна“ ирландска фамилия и се зачудих как да подхвана разпита за изчезналия им син.

— Ние много обичахме Тимоти — заяви госпожа О'Нийл в отговор на първия ми въпрос. — Зная какво пише в досието му и съм уверена, че според вас ние сме много наивни, но любовта ни към Тимоти е непоклатима.

Седяхме във всекидневната им, до малък роял, отрупан със семейни снимки. Госпожа О'Нийл взе една фотография на Тимоти, по-голяма от тази, която бях закрепил на моя работен плот в кабинета си у дома. Надявах се, за тяхно успокоение, да се окаже накрая, че той просто е избягал от Вашингтон.

— Споменахте, че е работил като барман? — попита Сампсън.

— Да. Или поне доколкото ни е известно... — рече господин О'Нийл. — Тим спестяваше пари за свое жилище.

— И къде е работил?

Двамата му родители се спогледаха. Госпожа О'Нийл вече се бе просълзила.

— Точно заради това ни бе толкова трудно — заговори тя. — Ние дори не знаем къде. Наясно бяхме само, че е някакъв частен клуб. Задължили го да подпише документ, че ще го пази в тайна. И ни каза,

че нищо не можел да ни разкрива за клуба — заради собствената му безопасност.

Господин О'Нийл продължи след съпругата си:

— Мислехме, че по онова време синът ни просто си е придавал важност. Но сега просто не зная в какво да вярвам...

Мисля, че той знаеше в какво да вярва, но не беше моя работа да споря с господин О'Нийл. Тези хора отчаяно искаха синът им да се върне при тях. Не им завиждах, защото ми бе ясно колко много им струва да изтърпят един мъчителен полицейски разпит с двама детективи.

Накрая ги помолих да ми позволят да огледам стаята на Тимоти.

Последвахме ги през кухнята и съседното перално помещение до това, което според мен някога е било използвано като стаи за прислугата. Имаше отделен вход от задния салон и спалня с баня към нея — малка, но позволяваща напълно да се усамотиш.

— Нищо не сме пипали — каза господин О'Нийл и додаде с обич: — Сам можете да видите какъв мърльо беше.

Първата ми реакция бе, че тази бъркотия е много удобна да се скрие нещо тук. Всичко в стаята беше безобразно разхвърлено, както по пода, така и наоколо. Тимоти май така и не бе успял да порасне...

Навсякъде бяха пръснати дрехи — по леглото, на фотьойла, както и върху бюрото. Повечето бяха само джинси и тениски, но имаше и други, които ми се сториха доста скъпи. Поне един вид дрехи бяха оставени на закачалки — колекцията му от костюми и блузи, както и трите му кожени якета, две от „Поло“ и едно от „Хермес“.

Ето къде открих иглата в копата сено. Двамата със Сампсън вече петнадесет минути претърсвахме, когато от един от джобовете на поредния блейзър на Тимоти измъкнах листче хартия.

На него бяха изписани само десет букви — подобни на онези, които бях преписал от тефтерчето на Каролайн. Само че тези тук бяха други — AFIOZMBHCP.

Показах листчето на Сампсън.

— Трябва да проверим това, Джон.

Госпожа О'Нийл се върна при нас в стаята. Досега ни бе изчаквала отвън пред вратата.

— Какво е това? Моля, кажете ни.

— Възможно е да е телефонен номер, но не съм сигурен — отговорих ѝ. — Не допускам Тимоти да е оставил тук мобилния си телефон.

— Не. Непрекъснато го носеше в себе си. Но кой не прави така днес?

Насили се да се усмихне и аз се постарях да ѝ отвърна, но ми беше трудно. Мислех единствено за това, че навярно тя никога повече нямаше да види Тимоти.

15.

Откакто пътните полицаи го спряха на магистралата I-95, Джони Тучи се придържаше към строга система за оцеляване. Никога не пътуваше в една и съща посока през два последователни дни. Никога не се задържаше на едно място за повече от двадесет и четири часа. Всъщност ако мършавото момиче, работещо като касиерка в хранителния магазин на „7-Илевън“ в Кътингсвил, не беше толкова лесно и жадно за лудории или ако той не помнеше кога за последно бе лягал в легло, вероятно отдавна да се бе махнал от тук.

Щеше, можеше, трябваше, мислеше си той.

Беше някъде по средата на втория път с момичето от касата, когато паянтовата врата на стая номер 5 в Парк мотел се разтвори със замах. Двама мъже в сиви костюми влязоха най-спокойно вътре, все едно че имаха ключ или нещо подобно. Как, по дяволите, се справиха с вратата? Вече нямаше значение. Защото бяха вътре.

Джони подскочи цял метър над леглото и сграбчи завивката, за да се прикрие. Същото направи и момичето. Лиз ли й беше името? Или Лизъл?

— Джони Тучи? *Самият Джони Тучи?*

Единият от нахлулите — този, който го заговори — беше от бялата раса, а другият — латиноамериканец. Може би бразилец? Джони нямаше и понятие кои бяха тези, но не се съмняваше защо са дошли в мотела. Все пак се опита да се представи колкото можа по-добре.

— Сбъркал си стаята, човече. Никога не съм чувал за Джони Еди-кой си. А сега, моля, напуснете!

Латиноамериканецът откри огън преди още Джони да забележи, че държи пистолет в ръката си. Джони се вцепени и едва не получи удар. Като се осмели да отвори очи, видя момичето, Лиз или Лизъл, килната назад към таблата на леглото. С дупка в челото. Кръвта се стичаше от върха на носа й и капеше върху гърдите й.

— Мили боже! — Джони по-скоро падна от леглото, вместо да стане от него. Веднага запълзя на четири крака към ъгъла. В

действителност никога досега не бе присъствал на стрелба от упор.

— Нека да опитаме пак — заговори отново белият. — Джони Тучи? *Самият* Джони Тучи?

— Да, да, *добре!* — Вдигна ръце, но приближи едната до лицето си, за да не вижда мъртвото момиче и стичащата се кръв. — Как ме открихте? Какво искате? Защо я застреляхте?

Онези двамата се спогледаха и се засмяха на глупавите му въпроси.

Тези типове очевидно не бяха от Фамилията. Бяха прекалено „бели“ за това, дори и вторият, по-мургавият.

— Кои, по дяволите, сте вие? Да не сте от ЦРУ или нещо от този сорт?

— По-зле е за теб, Джони. Ние сме *бивши* агенти от Дирекцията за борба с наркотиците, ако проумяваш какво имам предвид.

Джони бе съвсем сигурен, че го разбра. Те нямаше да си губят времето с писане на доклади за това, което бе сполетяло горката Лиз или Лизъл. Какво да измислят — че се е опитала да измъкне пистолет от котенцето си?

Белият прекоси пода с няколко забързани стъпки и веднага го изрита в слабините.

— Това не означава, че ще си губим времето с отчаян боклук като теб. Хайде да тръгваме. Обуй си панталоните.

— Аз... Не мога. Къде ще ходим? — Джони се бе превил надве, свил ръце в чатала си. Искаше му се само да може да избяга. Имаше чувството, че коремът му се е обърнал с вътрешността навън. — Само... Просто ме застреляйте... И с това да се свърши.

— Да, иска ти се, нали? Да се присъединиш към малката си приятелка в отвъдното. Но се опасявам, приятелче, че няма да е толкова лесно.

Двамата се наведоха над него и започнаха да го омотават с чаршафа на мотела. Издърпаха краищата и здраво ги завързаха. Джони нищо не можеше да стори, защото бе невъзможно да отдалечи ръце от тялото си. После го повлякоха към вратата, сякаш бе торба с мръсни чаршафи за пералнята.

Тогава би трябвало да започне да крещи, ако имаше въздух за това, защото Джони Тучи току-що осъзна къде отиваха и какво го очакваше.

16.

Когато майката на Каролайн спря черния си шевролет събърбан на паркинга на гробището Рок Крийк, я видях за пръв път от повече от двадесет години. Бяхме говорили по телефона за организирането на погребението, но сега, когато беше тук, не знаех какво да очаквам от нея, нито какво да ѝ кажа.

Побързах да отворя вратата на колата ѝ.

— Здравей, Мишел.

Стори ми се същата както някога. Все още хубава, със същата буйна коса, само дето сега беше прошарена, прибрана в дълга, хлабава плитка, която се спускаше по гърба ѝ.

Единствено очите ѝ бяха различни. Винаги са били тъй живи. Бях я виждал да плаче, но днес бяха пресъхнали, зачервени и толкова уморени.

— Забравила съм колко си приличате — рече тя.

Имаше предвид Блейк; никога не ни бъркаха, че сме братя, толкова си приличахме, поне физически, особено в лицата. Блейк също бе погребан тук, в Рок Крийк.

Протегнах ѝ ръка и останах леко изненадан, че тя я пое. Закрачихме към църквата „Сейнт Пол“, като останалите от семейството ми ни следваха на няколко крачки.

— Мишел, искам да знаеш, че аз лично водя случая на Каролайн. Ако се нуждаеш от мен за нещо...

— Нищо не искам от теб, Алекс.

Изрече го тъй бързо, като проста констатация на един факт. Но като заговори отново, гласът ѝ потрепери.

— Дошла съм само да положа детето си в убежището му за вечен покой... — Спря наред думите си, за да успокои дишането си. — И после ще се прибера у дома в Провидънс. Сега само толкова мога да направя.

— Не бива да се справяш с това съвсем сама. Можеш да останеш при нас в къщата. Ще е добре и за Нана, и за мен. Зная, че мина доста време...

— Доста време, откакто обърна гръб на брат си.

Значи това беше. Двадесет години неразбирателство си казаха думата, просто така.

Към края пристрастеността на Блейк беше основната тема на разговорите ни. Той отказа да се вижда с мен, когато станах прекалено агресивен и настоях да постъпи в клиника за лечение на наркомани, но очевидно ме го бе споделил с Мишел, която по онова време също прибягваше до хероина, дори и когато бе бременна с Каролайн.

— Всъщност беше точно обратното — казах ѝ, колкото може по-деликатно.

Тя за пръв път повиши тон.

— Не мога, Алекс! Не мога да се върна в онази къща, затова не ме моли повече.

— Разбира се, че можеш.

И двамата се извърнахме. Думите бяха изречени от Нана. Бри, Джени и Али също бяха там, застанали от двете ѝ страни като нейна стража.

Тогава тя се приближи до Мишел и я прегърна.

— От дълго време не сме виждали теб и Каролайн, а ето че сега я загубихме завинаги. Но ти още си част от нашето семейство. Винаги си била.

Нана отстъпи назад и отпусна ръка върху рамото на Джени.

— Джанеле, Али, това е вашата леля Мишел.

— Съжалявам за загубата ти — промълви Джени.

— Каквото и да се е случило до днес или каквото и да се случи утре, точно сега това няма значение — продължи Нана. Гласът ѝ преливаше от емоции и аз долових лек акцент, наследство от южняшките баптисти. — Тук сме, за да си спомним за Каролайн с цялата си любов, която сме съхранили в сърцата си. И когато сбогуването приключи, ще се тревожим за това, което ще последва. — Мишел изглеждаше разколебана. Огледа ни, без дума да отрони. — Тогава всичко е наред — заяви Нана. Потупа се няколко пъти по гърдите. — Господи, цялата тази скръб ме кара да се чувствам ужасно. Мишел, би ли ме хванала за ръка?

Знаех, че сърцето на Нана също се късаше от мъка. Каролайн бе нейна внучка, макар че в действителност не я познаваше и така продължаваше до днес. Междувременно имаше още някой, който се

нуждаеше от помощта ѝ. Може би това е моята роля, помислих си аз. Понякога най-добрият или единственият начин да се погрижим за мъртвите е като се погрижим за живите.

17.

Същата вечер Мишел се завърна в дома си в Роуд Айланд. Изпратих я до самолета за Провидънс, но преди това се уверих, че е записала номерата на телефоните ми. На раздяла ѝ казах, че се надявам да се обади — когато бъде готова.

На следващата сутрин отново се залових с разследването на ужасното убийство на дъщеря ѝ и вероятно с убийствата и на други изчезнали.

Първото, с което се заех, бяха телефонните номера, които намерих в апартамента на Каролайн и в спалнята на Тимоти О'Нийл.

Резервният ми план включваше да се обадя за помощ в Бюрото, но за тези номера ме глождеше предчувствието, че сам ще успея да ги разшифровам. Ако имаше шифър, би трябвало да е нещо просто, което Каролайн или Тимоти О'Нийл биха могли да използват редовно. Готов бях да се обзаложа, че с тази задача ще мога и сам да се справя.

Започнах с изписването на всичките буквени поредици, до които се бях добрал, върху лист хартия — просто за да са ми пред очите, за да не преставам да мисля за тях.

Не ми се струваше, че ще е полезно да подменям цифрите с букви според азбуката, от А до Z, защото за всичките останали букви след десетата — J — нямаше клавиши в клавиатурите на мобилните телефони.

Но какво ще се получи, ако забравим за тези клавиатури?

Отворих моя мобилен телефон върху бюрото си и записах това, което виждах като кодове за набирање на есемеси:

ABC — 2

DEF — 3

GHI — 4 (тук дали I = 1?)

JKL — 5

MNO — 6 (тук дали O = 0?)

PQRS — 7

TUV — 8

WXYZ — 9

Разбира се, след като клавишите за единицата и нулата нямаха съответстващи букви, буквите I и O интуитивно ми изглеждаха като подходящи за заместването на цифрите с букви.

Така за четворката оставаха G и H, а за шестицата — M и N.

Като приложих тази логика за разгадаването на първата буквена поредица VGEOGZAPMO, получих цифрите 2430492760. После взех първите три цифри и потърсих в Гугъл дали не са код на някоя област, район, щат или държава. Оказа се, че числото 243 е невалидно.

Все пак ми се струваше, че още е твърде рано да изоставям идеята си, затова продължих с преобразуването на останалите буквени поредици в моя списък. Накрая ги подредих всичките в спретнат вид, като колона върху страницата, за да се опитам да налучкам дали някакво ново прозрение няма да ме осени.

И май наистина се получи: почти половината от буквените поредици, за които подозирах, че са шифровани телефонни номера, започваха с двойки.

Много добре знаех, например че телефонният код за набиране на номерата във Вашингтон е 202.

Върнах се към първата поредица и подчертах цифрите 202.

2430492760

Най-после пъзелът започна да се подрежда. Като се вгледах по-внимателно в същите позиции на буквените поредици, които не започваха с 202, ми направи впечатление, че започват или със 703, или с 301, а това бяха кодовете на щатите Вирджиния и Мериленд, най-близките до Вашингтон.

Последните три кода се оказаха за набиране на щатите Флорида, Южна Каролина и Илинойс — вероятно клиенти от по-далечни места спрямо Вашингтон.

Отново се върнах на първата поредица от букви. Ако позициите номер 1, 4 и 7 представляват код за набиране на област, щат или държава, има ли смисъл да се вглеждам в позиции две, пет и осем като телефонни номера? Отново започнах да пиша:

2430492760 = 202

2430492760 = 447

2430492760 = 3960

И така получих: 202-447-3960.

Следващият въпрос бе: дали 447 наистина е номер в указателя на Вашингтон? Грабнах телефонния указател и установих, че действително беше валиден.

Чак сега започна да ме обзема усещането за първия успешен ден от началото на моето разследване. Дори много успешен...

Веднага щом дешифрирах всичко, с което разполагах, позвъних на една моя отдавнашна приятелка в телефонната компания — Есперанса Крус. Знаех, че телефонните указатели, които ежедневно използваме за търсене на абонат по номера на телефона му, са подходящи само за номерата, изброени в тях. На Есперанса отне само около петнадесет секунди, за да намери първия от абонатите.

— Добре, сега наистина успя да ме заинтригуваш — призна ми тя. — Този номер е на Райън Уилъби, който не фигурира в указателя. Какво е направил? Надали е водил само безобидни разговори.

Бях изненадан, но не и шокиран. Райън Уилъби беше водещ на новините в шест в една телевизионна мрежа, излъчваща за района на Вашингтон.

— Есперанса, ако двамата с теб наистина водехме този разговор, щях да ти кажа, но тъй като днес въобще не сме разговаряли...

— Да, да, Алекс, скъпи. Кой е следващият номер?

Така за няколко минути аз се сдобих със списък с петнадесет имена. Шест от тях ми бяха познати, включително един конгресмен, един професионален бейзболист, както и главният изпълнителен директор на една прочута консултантска фирма в града по енергийни въпроси. Работата започваше да става сериозна, и то не на добро. Прилоша ми, като се замислих как тези мъже са познавали Каролайн.

Следващото ми обаждане беше до Бри. Тя разпозна още две от имената. Едното на някакъв партньор в Брейнард енд Тръс, агенция за политически пиар в Капитолия. А следващото име — Ранди Варик — принадлежеше на жена, пресекретарка на кмета.

— Нещата доста ще загубеят и ще се усложнят — заключи Бри. — Това са хора с големи възможности и се опасявам, че ще дадат солиден отпор.

— Нека го дадат — отвърнах й. — Ще сме готови за тях. Дори още сега ще направя първото си посещение. Ще се срещна лично с него.

18.

Хора с големи възможности. Очевидно доста от тях бяха замесени. За какво беше всичко това и как бе свързано със смъртта на Каролайн? И къде още щеше да ни заведе?

Отне ми по-малко от четвърт час да стигна от Дейли Билдинг на Индиана авеню до офисите на Канал 9 на Уисконсин авеню. Като отидох там, гневът ми въобще не се бе охладил. Полицейската значка ми послужи като пропуск пред пазача на входа, а после и пред рецепционистката на третия етаж. На стената зад нея се извисяваше огромна цифра 9, заобиколена от големи постери с физиономиите на личностите от техния новинарски екип.

Показах значката си и посочих към стената.

— Търся ето този там.

Тя натисна един бутон, без да отделя очи от мен.

— Джуди? При мен има един полицай, който е дошъл при Райън. Закри слушалката с длан и ме попита:

— За какво го търсите?

— Предайте му, че ще бъда щастлив да споделя тази информация с всеки, който пожелае да ме изслуша, ако двамата с него не се срещнем очи в очи през следващите две минути.

Само след секунди бях пропуснат по спешност през рецепцията до входа на новинарското им студио. Минах през коридор с остъклени кабинети от двете страни до някакво помещение в дъното. Там ме очакваше Райън Уилъби, който ми се стори прекалено стегнат, като вратовръзката си. Десетки пъти го бях виждал на екрана да съобщава новините, но сега нищо не бе останало от външността му на приятен блондин.

— За какво, по дяволите, е всичко това? — запита ме той, след като затвори вратата. — Нахълтвате тук като Елиот Нес^[1] или Рудолф Джулиани, когато още беше прокурор.

Показах му снимката на Каролайн.

— Заради нея — обясних с най-тихия глас, на който бях способен.

Той я задържа само за секунда, но улових издайническо потръпване по лицето му. Позна я, но бързо се окопих. Беше по-умен, отколкото изглеждаше.

— Хубаво момиче. Коя е тя?

— Искате да кажете, че никога не сте я виждали?

Той се засмя предпазливо и сега в тона му се прокрадна малко повече от школуваната интонация на телевизионен водещ.

— Трябва ли да повикам адвоката си?

— Намерихме вашия телефонен номер в нейния апартамент. Тя беше убита.

— Съжалявам за това. Говоря за убийството на момичето. Но много хора имат телефонния ми номер. Или могат да се сдобият с него.

— Много момичета на повикване ли? — попитах.

— Слушайте, не зная какво искате от мен, но това очевидно е някакво недоразумение.

Каквато и репутация да имаше този тип в обществото, сега за мен беше пълна отрепка. Явно никак не го бе грижа за Каролайн и за това, което бе станало с нея.

— Тя беше на двадесет и четири — додадох.

Отново вдигнах снимката пред него.

— Някой я е хапал. Вероятно я е изнасилвил, преди да я убият. После накълцали тялото ѝ с дробилка за дърва. Намерихме това, което бе останало от нея, в една найлонова торба, пренасяна от едно момче, работещо за мафията.

— Ама вие какво... Защо ми разказвате всичко това? Не познавам това момиче.

Погледнах часовника си.

— Дошъл съм да ви предлага сделка, Райън. Условията ще са добри през следващите тридесет секунди. Ще ми кажете как сте се запознали с нея, още сега, и аз ще зачеркна името ви от досието на моето разследване. Освен, разбира се, ако не сте виновен за нещо много по-лошо от сводничество.

— Това заплаха ли е?

— Вече имате двадесет секунди.

— Дори и да имах някаква представа за какво говорите, как мога да съм сигурен, че сте този, за когото се представяте?

— Няма как. Петнадесет секунди.

— Извинете ме, детектив, но вървете по дяволите. — Ръката ми се надигна, но успях да се сдържа. Уилъби потрепна и отстъпи крачка назад. — Махайте се от кабинета ми, за да не ме принуждавате да ви изхвърля.

Изчаках до края на тридесетте секунди.

— Ще ви видя по новините — казах му. — Повярвайте ми, този път няма да сте водещият.

[1] Известен детектив, шеф на екипа, заловил Ал Капоне в Чикаго през 1931 г. — Б.пр. ↑

19.

Тридесетина километра непроходима стара вирджинска гора отделяха бараката на Реми Уилямс от всичко останало на този свят. Късче от първичната дива пустош с цялата уединеност, която човек можеше да си представи. Тук и цяла нощ да крещиш, никой нямаше да те чуе...

Не че по тези места се случваше някога някой да се разкреци или да се държи истерично. Реми винаги бе ценял ефективността и беше много добър в това, което вършеше.

Прочистване.

Работата обаче беше в това, че не обичаше изненадите — като ярките фарове, които зашариха напред и назад по прозореца на бараката му точно след като падна мракът.

След броени секунди той изскочи през задната си врата с една от трите си пушки Ремингтън 870, които пазеше именно за подобни случаи — за неканени посетители. Притича отстрани на бараката и зае позиция, осигуряваща му чудесен поглед към тъмния седан, който току-що спря пред постройката.

Видя, че колата беше понтиак, черна или тъмносиня.

— Двама мъже излязоха от нея.

— Има ли някой? — провикна се единият. Гласът беше познат, но Реми за всеки случай нагласи пушката — помпа на кръста си.

— Какво търсите тук? — извика им той. — Никой не се е обадил да предупреди, че ще дойдете.

Сенките им се извърнаха в мрака към него.

— Успокой се, Реми. Намерихме го.

— Жив ли е?

— Засега.

Реми бавно пристъпи към верандата и опря пушката си до фенера с батерия, преди да го включи.

— А какво стана с другата работа? С момичето, което избяга?

— Още работим по случая — отвърна онзи, по-самонадеяният, от бялата раса. Реми не им знаеше имената и не искаше да ги знае.

Наясно беше обаче, че латиноамериканецът беше по-умният и затова по-опасният. Мълчалив, но смъртно опасен във всяко отношение.

Отиде отзад до колата и блъсна по багажника с фенера си.

— Отвори го.

20.

Младият хлапак вътре беше чисто гол, както го е майка родила, наполовина увит в изпоцапани чаршафи и с уста, залепена с две ленти скоч. Щом трескавият му поглед се прикова върху Реми, започна да лази из багажника, сякаш можеше да се скрие някъде.

— Защо е без дрехи, по дяволите? Какъв е смисълът?

— Когато го намерихме, чукаше едно момиче.

— И тя...?

— Погрижихме се за нея.

— Ааа, и нея трябваше да ми я донесете за съхранение.

Реми се обърна пак към хлапето, което отново застина — с изключение на очите му. Тези очи явно никога не преставаха да мърдат.

— Той е забавен малък плъх, нали?

Бръкна надолу и измъкна момчето, после го завъртя така, че да види двадесетгодишната дробилка за дърва на светлините на фаровете.

— А сега вече знаеш защо си тук, затова няма да шикалкавя с подробностите — предупреди го той. — Искам само да узная едно нещо от теб. Но помисли добре, преди да ми отговориш. Казвал ли си на някого за това място? На когото и да е?

Хлапето заклати глава повече пъти, отколкото бе необходимо — *не, не, не, не, не.*

— Наистина ли си сигурен в това, синко? Не би ме излъгал, нали? Особено сега?

Главата на хлапака промени посоката на клатенето: *да, да, да.*

Реми се засмя.

— Видяхте ли го? Прилича на една от онези глупави кукли, дето си клатят главите. Направо да го окачиш на таблото! — Наведе се, за да застане точно срещу лицето на хлапето, и го погали по черепа. После започна да върти главата му нагоре и надолу, наляво и надясно, като през цялото време се смееше.

— Да, да, да... не, не, не... да, да, да...

Сетне с рязък замах усука главата му и прекърши врата му. Остави момчето да падне на земята като счупена играчка.

— Това ли беше? Да му счупиш врата? — попита единият от двамата. — За това ли го доведохме жив?

— О, всичко е наред — рече Реми, като леко засили акцента си. — За тези работи имам интуиция. — Онези двамата поклатиха глави, сякаш беше беден селяндур от Юга, което Реми възприе като комплимент за способностите си.

— Хей, приятели, не искате ли да пийнем по едно? Имам отзад нещо наистина добро.

— Ние трябва да тръгваме — каза мургавият. — Благодаря за предложението. Може би някой друг път, Реми.

— Както желаете. Няма проблеми.

Всъщност никъде в неговия имот нямаше дори капка алкохол. Единственото, което Реми пиеше, освен бутилираната вода, която понякога купуваше, беше чай с лед, сварен на слънце. Алкохолът беше отрова за човешкото тяло. Просто му харесваше да остави тези лицемерни шибани задници да си мислят за него това, което и без това си го мислеха.

Те много напомняха на държавни служители, тези двамата. Точно като тях те уж всичко виждаха и в същото време нищо... Ако се замислеха малко повече, щяха да се досетят, че той ги изпробваше да осъзнаят срещу какво се изправят.

— Още нещо да ви кажа — добави той. — Повече без случайни загубеняци. — Подритна мъртвото момче. — Този тук не свърши работа, нали? Ще започна прочистването, като се заема с него.

— Съгласни сме. Целият е твой.

Потеглиха, дори без да му махнат за сбогуване. Ала Реми им помахаше и изчака, докато шумът от колата окончателно заглъхна, преди да се заеме за работата.

Хлапетото беше само кожа и кости, така че, да го нареже, не му струваше повече усилия, отколкото за някое момиче. Две разрязвания за коленете, две за бедрата, две за раменете и едно за врата. После един надлъжен срез по средата на мършавия му торс. Щеше повече да изпоцапа, ако използваше нож вместо дробилката или някоя брадва, пък и Реми, ех, харесваше си работата... Винаги я бе харесвал.

След като свърши и това, отне му само десетина минути да го накълца на кайма, да обере всичките останки от машината и да ги натъпче в една найлонова торба. Удивително бе колко леки бяха всички торби — все едно че вътре имаше само пяна или стърготини, които оставаха обикновено в една дробилка за дърва.

Взе лопата и едно фенерче от бараката и метна торбата в ръчната количка. Пое през гората. Нямахше значение посоката. Където да хвърлеше това хлапе, щеше да изчезне завинаги.

— Никога няма вече да те видят или чуят — мърмореше си Реми под носа. Вдигаше и спускаше глава и я клатеше настрани, докато крачеше, като по едно време започна да се смее. — Не. Не. Не. Не. Никога. Не. Не. Не. Не.

21.

Силен шум ме събуди посред нощ. Нещо беше паднало на долния етаж. Бях почти сигурен.

Погледнах часовника. Видях, че беше малко след четири и половина.

— Чу ли това?

Бри надигна глава от възглавницата.

— Какво да чуя? Току-що се събудих. Ако наистина съм будна. — Аз вече се бях измъкнал от леглото и си навличах анцуга. — Алекс, какво става?

— Още не зная. Ще видя. Веднага ще се върна.

Всичко ми се стори притихнало, когато се спрях и се ослушах по средата на стълбата. Видях само, че небето навън бе започнало съвсем леко да просветлява в синьо, но къщата още тънеше в мрак.

— Нана? — изрекох тихо, почти шепнешком.

Никакъв отговор.

Бри също бе станала и се показва на площадката над стълбището, само на няколко метра от мен.

— Тук съм.

Когато слязох долу в предния коридор, успях да надзърна в кухнята. Вратата на хладилника зееше отворена и затова бе достатъчно светло, за да видя Нана, паднала на пода. Лежеше там, без да помръдва.

— Бри! Обади се на 911!

22.

Нана лежеше настрани, само по чехли и с любимата си овехтяла домашна роба. Около нея по пода бяха пръснати парчета от счупена купа. Лицето ѝ бе сгърчено, сякаш е била пронизана от ужасна болка, когато е паднала.

— Нана! Чуваш ли ме? — извиках и се втурнах в кухнята.

Коленичих пред нея и ѝ премерих пулса.

Беше слаб, но все пак го имаше. Моят прескачаше лудешки.

Моля те, не. Не сега. И не така.

— Алекс, ето! — Бри притича и ми подаде телефона.

— Тук е 911. Какъв е вашият спешен случай?

— Баба ми е припаднала. Намерих я в безсъзнание на пода. — Очите ми трескаво обходиха лицето ѝ, ръцете ѝ, краката ѝ. — Няма признаци да се е ударила, но не зная какво се е случило преди падането. Пулсът ѝ е много слаб.

Бри започна да брои пулса на Нана с помощта на кухненския часовник, докато дежурният диспечер записваше името и адреса ми.

— Господине, веднага изпращам линейка на адреса ви. Първото, което трябва да направите, е да проверите дали още диша, но не се опитвайте да я местите. Възможно е да е наранила гръбнака си при падането.

— Разбирам. Няма да я вдигам. А сега да проверя дишането.

Лицето на Нана бе извито към пода. Наведох се и поднесох опакото на дланта си към устата ѝ. Отначало — стори ми се цяла вечност — нямаше нищо, но после почувствах леко помръдване на въздуха.

— Диша, но едва се усеща — изговорих забързано по телефона.

Откъм гърдите на Нана се чу слаб хрип.

— Моля ви, побързайте. Мисля, че умира!

23.

Диспечерът се зае да ми обяснява нещо, което се наричало „процедура по променяне натиска на челюстта“, за да се подпомогне дишането на Нана. Беше толкова кошмарно и сюрреалистично, най-лошото, което можех да си представя. Трябваше да я хвана за извитата част на челюстта ѝ и да я помествам напред и нагоре, докато държа палеца си напъхан между устните ѝ, за да останат отворени.

Дишането ѝ се ускори, но само донякъде, без да възстанови нормалния си ритъм.

Тогава зад гърба ми прозвуча гласчето на Али, притихнал и изплашен.

— Защо Нана лежи на пода? Татко, какво ѝ се е случило?

Беше се изправил до вратата на кухнята, хванал се за рамката, сякаш не искаше да прекрачи вътре.

Бри притисна ръка върху моята, поставена върху бузата на Нана.

— Ще я поема — рече ми тя, а аз станах, за да кажа нещо на Али.

— На Нана ѝ е прилошало и е припаднала. Това е всичко — обясних му. — Сега ще дойде линейката и ще я отведе в болницата.

— Тя ще умре ли? — попита Али и сълзи рунуха от красивите му очи.

Не му отговорих, а само го прегърнах. Така останахме на прага на кухнята. Единственото, на което сега няха право, бе да изоставя Нана.

— Ще чакаме тук и ще мислим за това колко много я обичаме. Нали?

Али кимна бавно, без да откъсва очи от нея.

— Татко?

Обърнах се и видях Джени в коридора. Изглеждаше още шокирана дори и от брат си, с по-разширени очи. Отидох и при нея и така тримата зачакахме пристигането на линейката.

Накрая чухме отвън приглушен вой на сирена. Кой знае защо от това на мен не ми стана по-добре.

След като санитарите влязоха, първата им задача бе да проверят най-важните показатели на Нана и да ѝ поставят кислородна маска.

— Как ѝ е името? — попита единият от тях.

— Реджайна. — Думата едва не заседна на гърлото ми. Името на Нана означаваше *кralица*, разбира се, точно такава беше тя за нас.

— Реджайна! Чуваш ли ме? — Санитарят натисна с пръст гръдната ѝ кост, но тя не помръдна. — Не реагира на болка. Нека да проверим сърдечния ритъм.

Зададох ми още няколко въпроса, докато продължаваха прегледа. Взимала ли е лекарства? Променило ли се е състоянието ѝ, след като сме позвънили на 911? Има ли сърдечноболни, тя или някой друг от семейството?

През цялото време стисках ръката на Али за кураж. Джени също стоеше до мен.

След няколко минути санитарите я свързаха с тръбичката за физиологичен разтвор. После поставиха шина около врата ѝ и я пренесоха на носещата дъска, която бяха донесли с влизането си. Джени накрая не издържа, зарови лице в рамото ми и тихо заплака.

Тогава и Али заплака. Както и Бри.

— Толкова сме объркани — успях да се насиля да го изрека накрая. — Ето защо тя не може да ни изостави.

Санитарите вдигнаха лекото дребно тяло на Нана върху сгъваемата носилка на колела и ние ги последвахме през трапезарията и всекидневната, а после и навън през предната врата. Познатата обстановка сега ни се стори тъжна и плашеща.

Бри изчезна за минута, но се появи зад мен, като ми подаде мобилния ми телефон, една риза и чифт обувки. После прегърна Али, а с другата си ръка — Джени. Лицата им отразяваха всичкото, което в този миг изпитвах.

— Върви с Нана, Алекс. Ние ще те следваме в колата.

24.

Гейб Рийс крачеше енергично с нервно сплетени пръсти зад вратите на фойето на Западното крило. Не бе привикнал към подобна несигурност, към пълна липса на информация, към цялата тази шибана мистерия. Имаше на разположение изобилие от ресурси — ала в случая просто нямаше как да използва повечето от тях. Не и докато не разбере с какво си имаше работа.

Чакаше вицепрезидента. Темата на разговора им отново щеше да бъде Зевс, разбира се, и откритото досега по случая, както и безпрецедентният скандал, който се задаваше. Според програмата си от 12:30 до 13:00 в Конгресния център Тилман трябваше да поднесе приветствие към представителите на Националната асоциация на дребния бизнес. Дотам имаше по-малко от два километра и половина, което с кола се взимаше за не повече от пет минути. Рийс нямаше нито секунда за губене.

Точно в дванадесет и двадесет вицепрезидентът излезе във фойето, съпровождан от едната си страна от шефа на специалните служби Дан Корморан, а от другата — от заместник-директора по комуникациите.

Отзад го следваха двете асистентки, уреждащи програмата му, както и още един агент от специалните служби. Обичайният антураж, предназначен да вдъхва усещане за власт и надменност.

Тилман се изненада, като видя Рийс застанал там, стиснал в ръка меката си шапка, неговата запазена марка.

— Гейб, и ти ли ще идваш?

— Да, сър. Не бих пропуснал. Нито една дума. Нито едно повдигане на вежди.

— Добре. Добре. Тогава да вървим.

Те продължиха навън, където ги очакваше лимузината „Кадилак“ на вицепрезидента, двата черни шевролета „Събърбан“ и тримата полицаи на мотори с боботеци двигатели. След като вицепрезидентът влезе в колата си, Рийс отпусна ръка върху рамото на Корморан.

— Нужно ни е известно уединение, Дан.

Шефът на специалните служби го изгледа сърдито, след което се извърна към агент номер две.

— Бендър, вземи служебната кола. За тук аз ще се погрижа.

— Да, сър.

— Знаеш, че това трябва да се отрази в дневника — предупреди го Корморан веднага щом другият агент се отдалечи достатъчно, за да не го чуе.

— Не, не трябва — опроверга го Рийс. За подобни искания съществуваха предостатъчно прецеденти, дори и от самия Рийс. След като Рийс и вицепрезидентът се настаниха в колата, Дан Корморан влезе при тях. Едва тогава продиктува по радиотелефона командата за потегляне и автоколоната пое към Петнадесета улица.

25.

Заради крайно претоварения график на вицепрезидента вдигнатата прозрачна преграда в лимузината и звукоизолираните прозорци от всички страни осигуряваха единствената възможност да се усамотят някъде.

Рийс пое дъх и започна направо с това, което беше открил. Първото бе, че както ФБР, така и вашингтонската полиция се занимаваха със случая — или поне се бяха заели с разследване за убийство. Очевидно бяха замесени проститутки, както жени, така и мъже. Зевс обаче още не бе идентифициран. Ако действително съществуваше...

— Току-що узнах, че сме изправени пред още един проблем. — Обърна се към шефа на специалните служби на страничната седалка за персонала от охраната. — Дан, знаеш ли кой е Алекс Крос?

— Детектив от вашингтонската полиция, специализиран по тежките престъпления — убийства, серийни убийци. Той ли работи по конкретния случай? — Корморан замълча за кратко. — Знаем, че Крос е замесен. И го наблюдаваме.

— А аз трябваше сам да открива това. *Защо?*

Корморан вдигна два пръста, за да изброи желанията на вицепрезидента.

— Първо, никакви телефонни разговори, второ, никакви имейли, забрави ли? Съобщавам ти сведенията, Гейб, единствено когато успея да те видя. Сега говорим за един детектив, специализиран по убийствата.

— Почакайте — прекъсна ги вицепрезидентът. — Докъде сте стигнали със Зевс?

— По-бързо, моля — подкани го Рийс. Вече излизаха на Кей стрийт, която за нещастие се оказа по-малко претоварена от обичайното.

— Положението е доста сложно. Трябва да се проверят много възможности. Засякохме подозрителни разговори в един частен клуб във Вирджиния. Много дискретно място за срещи. Това е сексклуб,

сър. Възможно е Зевс да е бил там. Почти е сигурно, че го е посещавал. Много е вероятно да се е появявал там. Белият дом, всъщност кабинетът, постоянно се появява в процеса на разследването, но това може да е само заради кодовото име Зевс. Надявам се да не се окаже нещо повече.

Лицето на Тилман потъмня и той се наведе към агента от специалните служби.

— И това ли е всичко, с което разполагаш?

— Това е разследване на убийство. Обикновено такива случаи не се разрешават от само себе си. Клубът се нарича „Блаксмит Фармс“. Вече знаем имената на няколко клиенти. Собственост е на мафията.

— Защо тогава не можем да разкрием кой е Зевс? — ядоса се Тилман.

— Съжалявам, сър, но не мога да преобърна твърде много камъни, без да привлека повече внимание, отколкото желаем. Дори не сме сигурни дали този Зевс действително посещава въпросния клуб. Носят се най-различни слухове, но няма солидно доказателство.

На Рийс не се хареса тонът, който Корморан си позволи пред вицепрезидента, както и пред самия него.

— Носят се слухове. Кой още знае за това? — попита той.

— Двама старши агенти от Обединения център за контрол на операциите и един офицер от разузнаването, но това са всички запознати със случая. Няма връзки с кабинета на вицепрезидента.

Корморан изгледа Рийс с присвити очи.

— Трябва да се успокоиш. Излишните нерви няма да помогнат. Напредваме колкото можем по-бързо, но има още много да се проверява. Обстоятелствата не биха могли да са по-зле за нас.

На Рийс му се поиска да изкрещи: *Майната ти!*, но бе прекалено възпитан, за да си го позволи пред Тилман. Все пак ситуацията се очертаваше да прерасне в една от най-големите бомби, удряли Вашингтон от много години. Сериен убиец, свързан с кабинета — или с Белия дом?

— Сър, склонен съм да ви препоръчам да засекретите в максимална степен всички документи на специалните служби, свързани с вашата дейност — до второ нареждане.

— Сър, всяка заповед за засекретяване на подобна информация ще ви застави да се подписвате там, където не бихте желали — намеси

се Корморан.

— Но в същото време ще превърне тази информация в недостъпна за нежелани от нас лица — настоя Рийс. Тилман имаше не само правото да заобикаля разпоредбите на службите за сигурност към Белия дом, но дори и закона за свободата на словото.

— Добре — кимна Тилман на шефа на специалните служби. После попита: — Какво ще кажеш за онзи детектив, Крос? Трябва ли да се безпокоим от него?

Корморан се замисли.

— Трудно е да се каже, докато не изрови нещо. Ако въобще успее да го направи. Ще го държа под око и ако нещо се промени, ще ви уведомя...

— *Не мен* — заяви Тилман твърдо. — Само през Гейб. Всичко отсега нататък ще минава през Гейб.

— Разбира се.

Рийс се улови, че прокарва пръсти през косата си, дори без да се усети. Току-що бяха стигнали до Конгресния център и сега му оставаше само някак си да приключи дискусията.

— Има ли още нещо, което трябва да зная? — заговори забързано. — Нещо, което си премълчал? *Като например кой, по дяволите, е Зевс?*

Лицето на Корморан почервения, но всичкото, което изрече, бе само:

— Пристигнахме, сър.

26.

Нана беше жива. Само това имаше значение; само това ме интересуваше в момента. Но се питах защо, когато изгубиш някого или те грози опасност да изгубиш човек, който е много важен за теб, точно тогава той ти става по-скъп от всякога.

Дяволски мъчително беше да я чакам в болницата, докато я върнат от изследванията. Трябваше да вися с часове в един стерилен, осветен само с луминесцентни лампи, коридор, докато мозъкът ми трескаво обмисляше всичките възможно най-лоши сценарии — лош мой навик от работата. Опитах се да не мисля за нищо друго, освен за хубавите спомени с Нана. Върнах се назад в миналото си, чак до началото — бях десетгодишен, когато тя замени родителите ми в моя живот.

Когато най-после я изнесоха на носилката, за мен беше като божи дар само да я погледна в очите. Беше в безсъзнание, когато я доведохме тук, и няхмахме никаква гаранция, че някога отново ще мога да я видя жива.

Но ето че беше жива и дори говореше.

— Малко ви поизплаших, нали? — Гласът ѝ беше слаб, хрипкав, а тя ми се стори дори още по-смалена от обичайното, макар да я бяха надигнали върху възглавницата в носилката. Но поне беше будна.

— Слабо е да се каже, че ме поизплаши — признах си. Това бе всичко, което можех да сторя, за да не я притесня. Наведох се над нея и я целунах нежно по бузата. — Добре дошла обратно у дома, стара жено — прошепнах в ухото ѝ, само колкото да я накарам да се усмихне. И тя наистина го направи.

— Хубаво е да се завърнеш. А сега, хайде, да се махаме от тук!

След като настанихме Нана в *болнично легло*, ни посети дежурният кардиолог. Името ѝ беше доктор Енгълфийлд, изглеждаше някъде около петдесетте. Имаше състрадателна физиономия, на която обаче не липсваше онази професионална безпристрастност, каквато бях виждал при толкова много специалисти.

Докато разговаряше с нас, тя прегледа кардиограмата на Нана.

— Госпожо Крос, основната ви диагноза е сърдечна недостатъчност. По-конкретно казано, сърцето ви не изпомпва достатъчно кръв за вашата кръвоносна система. Това означава, че не получавате достатъчно кислород или хранителни вещества и най-вероятно на това се е дължал припадъкът от тази сутрин.

Нана кимна, без да показва никакви емоции. Първото, което попита, бе:

— Кога най-рано ще мога да си тръгна от болницата?

— Средният престой при подобна диагноза е от четири до пет дни. Бих искала да проверя и евентуално да променя медикаментите, които взимате за кръвното си налягане. Точно това ще изследваме през следващите няколко дни.

— О, тогава ще си бъда у дома, докторе. Вие къде ще бъдете?

Доктор Енгълфийлд се засмя любезно, като си мислеше, че старата жена се шегува. Но още щом си тръгна, Нана се обърна към мен.

— Трябва да разговаряме с някой друг, Алекс. Готова съм да се върна у дома.

— Така ли? — попитах я, като се стараех да поддържам по-спокоен тона на разговора.

— Да, така. — Махна с ръка, като опит да ме прогони от стаята. — Хайде, върви. Погрижи се по-скоро да ме изпишат.

Това вече започна да ме притеснява. Никога не си бях позволявал да нареждам на Нана какво да прави, но сега внезапно трябваше да направя тъкмо това.

— Мисля, че този път се налага да последваме съвета на лекарката — заявих. — Ако няколко ноци в болницата ще ни гарантират, че случилото се тази сутрин няма да се повтори, тогава съм изцяло за това да останеш.

— Май не чуваш какво ти казвам, Алекс. — Гласът ѝ се промени за секунда и тя ме сграбчи за китката. — Няма да прекарам нито един ден в това болнично легло, чуваш ли ме? *Отказвам.* Имам право на това.

— Нана...

— Не! — Пусна ръката ми и насочи срещу мен треперещия си пръст. — Нито пък ще търпя този тон. А сега ще уважиш ли желанията ми или не? Ще стана и сама ще го направя, ако се налага. Знаеш, че ще го сторя, Алекс.

Беше ужасно да слушам всичко това, изправен срещу назидателния ѝ пръст. Нана настояваше, но в същото време ме умоляваше да се вслушам в желанията ѝ. Приседнах на ръба на леглото и се наведох така, че главата ми се доближи до нейната. Затворих очи, преди да заговоря:

— Нана, искам да се отнасяш сериозно към тези процедури за възстановяване. Намали темпото и ги остави да те излекуват. Длъжна си. Затова бъди разумна. — Последното Нана ми го бе повтаряла още откакто бях десетгодишен. *Бъди разумен.*

В стаята надвисна пълна тишина, освен изшумоляването, когато тя отново се отпусна на възглавницата си. Когато отворих очи, видях сълзите, стичащи се по бузите ѝ.

— Така ли ще бъде? Тук ли ще умра?

Грабнах стола и го преместих близо до леглото ѝ. По-късно заспах в същия този стол.

— Никой няма да умира тази вечер — уверих я аз.

**ВТОРА ЧАСТ
НА ОГЪНЯ С ОГЪН**

28.

Тони Никълсън бе много изнервен, дори *вбесен*. Закъсняваше, благодарение на някакъв тир, преобърнал се наред магистралата, водеща към града. Когато най-после се добра до „Блаксмит Фармс“, вече бе малко след девет и половина вечерта, а важните му гости според програмата трябваше да пристигнат след не повече от половин час. Включително и един много специален гост.

Остана в колата си и позвъни по мобилния.

— Да? — отговори му женски глас. Културен. С британски акцент. Секретарката му Мери Клер.

— Аз съм, М. К.

— Добър вечер, господин Никълсън. Малко закъснявате.

Нима, Шерлок?, помисли си Никълсън, но не го изрече гласно.

Вратата се отвори и отново прихлопна, след като вкара през нея своето порше, модел „Кайман S“.

Дългата автомобилна алея преминаваше през ливади, разпрострени почти на километър и половина, после потъна сред гората, предимно от дъб и американски орех, преди да се покаже главната сграда в имението. Никълсън паркира колата си до стария навес за карети и влезе през високите до тавана врати, водещи към вътрешния двор.

— Тук съм. Тук съм. Съжалявам.

Домакинята му за вечерта, пищна красавица на име Естер от остров Тринидад, подреждаше за гостите менютата с кожени подвързии върху масата Чипъндейл във фойето.

— Има ли нещо за мен? — попита я той. — Някакви непредвидени проблеми за тази вечер?

— Никакви, господин Никълсън. Всичко е перфектно. — Естер притежаваше чудесни, спокойни маниери, точно каквито Никълсън обичаше. Тутакси му олекна. — Шампанското „Болинджър“ се изстудява в леда, кутиите са заредени с хондураските пури „Флор де Фарах“, момичетата до едно са красиви и правилно инструктирани, а вие — тя извади часовник от джоба си — имате поне двадесет минути

преди пристигането на първите ни гости според програмата. Предупредени са предварително. Ще дойдат точно навреме. Звучаха много *ентузиазирано*...

— Тогава всичко е наред. Отлично свършена работа. Ако ти потрябвам, знаеш къде да ме намериш.

Никълсън прекоси забързано първия етаж, преди да се насочи към горния. Фоайето и салоните в него удивително напомняха за клубовете на английските джентълмени — с махагоновите си ламперии, месинговите детайли по баровете и изобилието от невероятно скъпите антики. Приличаше на място, за което баща му можеше само да мечтае, като се има предвид проклетото кастово разделение в Англия. Никълсън бе роден в Брайтън, в работническо семейство, но отдавна бе загърбил цялата тази мрачна гадост. Сега бе крал. Или поне принц от кралското семейство.

Изкачи стъпалата до втория етаж, където няколко от момичетата вече бяха облечени за вечерта и чакаха първата вълна от гости, най-загаднените мераклии.

Зашеметяващи красавици, елегантни и секси, те седяха по ниските канапета в мецанина и си бърбореха. Наоколо по пода бяха разпръснати възглавници, много удобни. Имаше и много слоеве от драперии от меки тъкани, които можеха да се спускат за по-голямо уединение, в зависимост от желанията на участниците в партито.

— Добър вечер, дами — поздрави ги той, като ги огледа с погледа си на познавач. — Да, да, много добре. Чудесно. Великолепни сте. Съвършени сте, всички, във всяко едно отношение.

— Благодаря ти, Тони — отвърна една малко по-силно от останалите. Беше Катрин, разбира се, чиито сиво-сини очи винаги се приковаваха върху неговите нордически черти малко по-дълго от очите на останалите компаньонки. Нямахте нищо против да се пусне на шефа си, но той отлично разбираше какво се криеше зад това. *Като например да замени жената на живота му.*

Никълсън се наведе, за да ѝ прошепне на ухото, като прокара пръст по подгъва на миниполата ѝ от бяла дантела.

— Все пак си мисля, Кат, че трябваше да избереш по-различна рокля. Не можем да си позволим курвите да изглеждат като курви, нали?

Видя как красивото момиче се напрегна, за да задържи бляскавата усмивка на лицето си — сякаш ѝ бе казал нещо очарователно и сладко. Без дума да отрони, тя се изправи и напусна помещението.

— Ще се отбия до дамската тоалетна — прошепна.

След като се увери, че всичко останало е в превъзходен работен порядък, Никълсън продължи към заключения си кабинет на третия етаж. Това бе единственото помещение, в което той не допускаше нито някой от гостите си, нито от персонала.

Щом влезе вътре, си наля една чаша от шампанското „Болинджър“, по седемстотин долара бутилката — подарък, който направи на себе си от запасите за клиентите. Днес бе трескав ден. Едва сега най-последно можеше да се отпусне.

Е, не напълно, но поне имаше „Болинджър“.

Върху бюрото пред него се издигаха два монитора с плоски екрани. Включи уредбата и набра една дълга парола.

Върху единия от двата екрана се изписаха редици от миниатюрни изображения, подредени като плочки на домино.

На пръв поглед приличаха на дребни картинки, изпълнени с живот, като всяка от тях изобразяваше различни помещения в къщата — фойето, мецанина, апартаментите за гости, залите за масажи, подземие, кабинетите за воайорите. Всичко бяха тридесет и шест.

Никълсън се спря само за миг, за да се полюбува на двете изображения на Катрин в една от съблекалните. Само по прашки, с разголени гърди, тя си довършваше грима. Колкото и да беше красива, Катрин си оставаше грешка — прекалено амбициозна, прекалено лукава, — но точно сега това не беше най-важното, което го вълнуваше.

Кликна върху изображението за следене на алеята за автомобили пред сградата и го издърпа с мишката така, че да се увеличи в максимален размер върху втория монитор. В долния ъгъл на екрана започна да се отброява времето.

Кликна още веднъж, този път върху червения триъгълен бутон отстрани — бутона за запис.

Първите коли току-що се показаха. Партито започваше.

— Нека чуването да започне — преносно и иначе. Каквото желаят малките им надървени пишки.

29.

Към единадесет и половина много скъпо обзаведеният и изключително труднодостъпен клуб „Блаксмит Фармс“ беше под пълна пара. Всички апартаменти за гости бяха заети, както и залите за масажи, подземиято, дори и мецанинът се бяха превърнали в арена на разгорещен секс и всевъзможни лудории — момиче с момче, момче с момче, момиче с момче и момиче, всичко, което клиентът пожелае.

Тази вечер цялата къща беше запазена за ергенско парти: пет красиви момчета като компаньони, тридесет и четири ослепителни момичета и двадесет и един страшно закопнели за свежа плът гости. Всеки от тях беше платил предварително клубната си такса по сто и петдесет хиляди долара, вече прехвърлени в закодираната банкова сметка на клуба.

Домакинът на ергенското парти — който щеше да бъде кумът на предстоящата сватба — беше добре познат на Никълсън: Темпъл Суитър, партньор в една от най-престижните и влиятелни юридически кантори във Вашингтон. Сред клиентите му фигурираха Съветът за проучване на фамилното родословие, както и кралски фамилии от Саудитска Арабия, а също и членове на предишната администрация на Белия дом.

Никълсън, както винаги, си беше свършил изрядно домашната работа.

Бенджамин Пейнтър, ергенът, заради когото бе това парти, се сродяваше с една от най-видните фамилии от вашингтонските династии. От следващата седмица щеше да има право да нарича „татко“ първия сенатор на Вирджиния, а „мамо“ една от любимите жертви на столичните пластични хирурзи. Всички бяха убедени, че скоро ще се кандидатира за Сената, заради което господин Пейнтър беше много ценен — според погледа на Никълсън към света.

Точно сега бъдещият съпруг и сенатор се беше разположил в един от клубните фотьойли в апартамент А. Две от най-младите, най-красивите и най-малко опасните момичета, Саша и Лиз, бавно се разсъбличаха една друга върху леглото, докато една от новите, Ана, го

обработваше старателно през памучните му боксерки, един от атрибутите на всяко юпи. Трите имаха вид на петнадесетгодишни, но всичките бяха на възраст, която ги предпазваше от преследване според закона за секс с малолетни. Деветнадесетгодишни, казано по-точно. Наскоро сдобили се с възможност за избягване на закона.

Никълсън докосна тъчпада за преместване на курсора, за да настрои изображението. Камерите бяха безжични, с автоматичен обзор на помещенията и регулиране на размера на образа, макар да бяха с размери колкото гумичките на краищата на моливи. Конкретно тази беше вградена в детектора за дим към противопожарната инсталация.

Един микрофон, не по-голям от главичка на кибритена клечка, бе свързан през тавана към полилея, висящ точно над леглото с кралски размери, където Саша сега се изправи, усмихвайки се безгрижно и подканващо.

Тя се разкрачи и възседна Лиз. И двете бяха останали само със скъпите си бижута, защото плътно прилепващите им черни коктейлни рокли отдавна се въргаляха запаратени на пода.

Саша се протегна към нощното шкафче, отвори чекмеджето и измъкна един пластмасов фалос с телесен цвят. Вдигна го и го размаха силно, за да може Бенджамин Пейнтър добре да го огледа. Очите му се разшириха от възхищение.

— Искаш ли да го направя с Лиз? — попита го тя и му се усмихна с престорена скромност. — *Харесва* ми да го правя на Лиз. Наистина ми харесва да го правя на Лиз.

— Прекрасно е — изрече Бен с тон, с който би похвалил някой дребен чиновник във фирмата на баща си. — Подготви я за мен, Саша. А ти... — той отпусна ръка върху главата на Ана, когато тя коленичи пред него. — Ти просто се наслаждавай на твоята роля, Ана. Без да бързаш, с постоянство, ще спечелиш надбягването, прав ли съм?

— О, Бенджамин, не бих могла по друг начин. Толкова ми е приятно.

Господин Пейнтър се грижеше много усърдно да осигури превъзходен видеоматериал, върху който Тони Никълсън да може да поработи. Ала неговият добър приятел от тяхното следване в юридическия факултет на Нюйоркския университет — господин Темпъл Суитър, все едно че му подписа празен, непопълнен чек.

Суитър бе обработван от двете прелестни азиатки Мая и Джъстин в спа зоната. Мая лежеше по гръб в облицованата с фаянс вана, като задничето ѝ, заедно с малките ѝ красиво оформени крака се гърчеха във въздуха, докато Суитър бясно я чукаше. Имаше вид като да се наслаждава, което си беше съмнително, защото Мая и Джъстин от доста време си живееха заедно и си бяха двойка — наскоро оженени в техния роден щат Масачузетс.

От Джъстин сега всъщност се искаше само да се облекчи. Застана над Суитър, с леко огънати колене, уловила с ръце монтираната към тавана тръба, и остави природата да свърши своето върху раменете и гърба на клиента.

Суитър, колкото повече блъскаше, толкова повече се задъхваше, а гласът му се извисяваше с приближаването на кулминацията му.

— Точно така... Точно така... Само така, само така се чука, малката!

Отвратен, Никълсън присви очи и заглуши звука. Не му бе необходимо на всичкото отгоре да слуша точно сега тези идиотски дрънканици. По-късно през тази седмица щеше да подготви един добре изпипан видеоклип, с времетраене около тридесет секунди, за да бъде доставен в дома на господин Суитър. Придружен с внимателно подбрано съпровождащо обяснение, от онези, които винаги вършеха чудесна работа.

Защото колкото и да искаха тези мъже да си плащат, за да ги нашляпат в съботната нощ или дори само за да чукат някоя жена, която никога няма да ги пита за какво си мислят след това, Тони Никълсън знаеше, че те винаги — *винаги* — са готови да платят още повече за привилегията да запазят онези малки, мръсни тайни единствено за себе си.

Всички — освен Зевс.

30.

— Какво имаме досега?

— Един тъмносин мерцедес „Макларън“, с регистрационен номер DLY 224, собственост на Темпъл Суитър.

— Адвокатът?

— Предполагам. Кой друг? От онези типове, които изкарват повече пари от господ.

Карл Виланович отпусна видеокамерата и силно разтърка очите си. Бяха му се насъбрали три поредни нощи да дежури в горите край „Блаксмит Фармс“, та беше силно преуморен и здравата премръзнал.

Разгъна триножника от багажа си и монтира видеокамерата отгоре, за да си отдъхне за малко. На екрана на оставения до него лаптоп се появи изображение, което той увеличи, за да намали мащаба и да обхване цялата фасада на къщата.

Мястото изглеждаше страхотно, с колони, високи колкото три етажа. От това разстояние облицовката му заприлича на варовик. Вероятно някога е била плантаторска къща. Отзад имаше стар хамбар, сега преустроен, както и още няколко постройки наоколо, всичките тази вечер тънещи в мрак.

— Ето че се задава още един.

Партньорът му, Томи Скуба, направи няколко моментални снимки с високоскоростен цифров фотоапарат, когато един виненочервен ягуар купе изскочи от гората. В последния момент Виланович успя да засече регистрационния му номер, преди автомобилът да свърне по овалната извивка пред фасадата на къщата.

— Улови ли го?

— Улових го — отговори гласът от слушалката. Командният център се намираше на сто и двадесет километра, във Вашингтон, откъдето следяха всичко в реално време.

Не се появи никакъв портиер. Новопрстигналият сам паркира колата и натисна звънеца. Почти веднага му отвори една висока, разкошна на вид чернокожа жена в бляскава рокля. Усмихна му се и го пропусна вътре.

— Скуба, не отклонявай обектива от прозорците.

— Зная, зная. Правя най-доброто, на което съм способен, така че и Стивън Спилбърг да се гордее с мен. Този с ягуара трябва да е редовен посетител.

Виланович разтърка ръце и сведе лице, но продължи да следи обекта.

— Има ли шанс да се приберем по-рано тази вечер? Вече се сдобихме с повече, отколкото ни е нужно, нали?

— Няма начин — долетя командата начаса. — Искаме ви там до заминаването им.

Следващият залп от щракането на камерата на Скуба отново привлече вниманието на Виланович към къщата. Шофьорът на ягуара току-що премина зад прозорците по стълбището, с някакво момиче под ръка. Високо и чернокожо, но не беше жената, която му отвори вратата.

— Мили боже. — Скуба спусна камерата и спря звука в слушалките. — Видя ли й циците? Не мога да отрека, че малко им завиждам. Ето, надървих се...

— Недей. Случаят вече е в ръцете на ФБР — промърмори Виланович, докато още наблюдаваше празния прозорец. — Когато това място се срине, всичките тези ще пропаднат заедно с него.

31.

Трябваше още веднъж да се срещна с доктор Енгълфийлд, преди да позволят на Нана да се прибере у дома. В тесния си кабинет на първия етаж на болницата „Сейнт Антъни“ тя изглеждаше много по-спокойна, по-сговорчива и човечна.

— Отстранихме течността от гръдния кош на баба ви и нормализирахме кръвното ѝ налягане, но това е само началото. Двамата с нея трябва да бъдете бдителни. Реджайна не иска да си го признае, но е над деветдесет години. Това е сериозен проблем.

— Разбирам — кимнах. — Както и баба ми го осъзнава — независимо дали го вярвате или не.

Нана вече беше преминала на изцяло нов комплект от медикаменти — АСЕ-инхибитори срещу прогресираща сърдечна недостатъчност, диуретични стимулатори и сложна хидрализин-нитратна комбинация с доказана, макар и необяснима, ефективност тъкмо при пациентите от афроамерикански произход. Както и нова диета, без никаква сол и ежедневно следене на теглото, за да се контролира задържането на прекалено много течности в организма.

— Това е много силен комплекс и е доста трудно да се свикне веднага с него — обясни ми доктор Енгълфийлд с една от редките си полуусмивки. — При пациенти в нейното състояние неспазването на предписанията е основната причина за възникване на нови смущения в сърдечната дейност. Подкрепата на семейството е решаваща. В случая е критична.

— Повярвайте ми, ще направим каквото се изисква — уверих я. Дори Джени бе проучила старателно в интернет всичко написано за сърдечната недостатъчност.

— Освен това ви препоръчам да ангажирате някой да се грижи за баба ви, когато вие и жена ви отсъствате от къщата. — Енгълфийлд само веднъж се беше разминала с Бри в коридора. Аз не се опитах да я поправам. — Разбира се, може би баба ви няма да го приеме лесно. Подозирам, че точно така ще стане.

За пръв път от много време насам се усмигнах.

— Виждам, че сте се опознали една друга. Наистина, вече започнахме да го обмисляме.

Лекарката също се усмихна — макар и само за една десета от секундата.

— Реджайна е имала късмет, че е имала на кого да разчита, когато е припаднала. Би било разумно да се погрижите тя да има същия късмет, ако това се повтори.

Не бе трудно да се разбере защо Нана я бе кръстила Доктор Слънчице. Но ако се опитваше да ме изплаши, наистина успя.

32.

С лекарката се изкачихме на горния етаж, за да видим заедно Нана. В края на краищата показателите ѝ не навяваха опасения. Нима това не беше добре?

— Госпожо Крос — заговори доктор Енгълфийлд, — възстановявате се забележително добре, като се имат предвид всички обстоятелства. Препоръчвам ви да останете още една нощ, след което може да ви изпишем.

— Харесва ми думата *препоръчвам* — каза Нана. — Благодаря ви за препоръката, докторе. Оценявам я. А сега, ако ме извините, моят внук ще ме отведе у дома. Имам работа за вършене днес, да пека кейкове, да ви напиша благодарствено писмо...

Примирих се, като видях как доктор Енгълфийлд сви леко рамене.

След четиридесет и пет минути Нана и аз пътувахме към къщи.

В колата тя ми напомни за стария тъмнокафяв лабрадор, който имахме в Северна Каролина, когато бях дете. Беше малко преди родителите ми да умрат. Прозорецът на колата беше спуснат и въздухът я облъхваше силно, докато навън светът профучаваше покрай нас. Очаквах донякъде тя да започне да рецитира думите на доктор Кинг: *Най-сетне свободни! Най-сетне свободни!*

Или може би някой подбран цитат от репликите на Морган Фрийман във филма „Ритни камбаната с финес“.

Тя се извърна към мен и потупа тапицерията на седалката.

— Как ги правят толкова удобни тези седалки? На тази мога да спя много по-добре, отколкото в онова болнично легло. Сигурна съм в това.

— Значи няма да възразиш, ако превърна твоята стая в работен кабинет — заявих с непроницаема физиономия.

Тя се разсмя и се зае да спуска седалката си.

— Само гледай как ще го направя. — Но когато се спусна прекалено много назад, смехът ѝ отстъпи пред пристъпа на

задушаваша кашлица. Дробовете ѝ още бяха зле и тя се присви, докато кашляше хрипливо, от което стомахът ми се стегна.

Спрях край шосето и промуших ръка зад гърба ѝ, докато изправя седалката. Нана ми махна с ръка да я оставя на мира. Още кашляше, но вече беше по-добре. Моето сърце обаче бясно препускаше. Можех да се обзаложа, че възстановяването ѝ ще е вълнуваща емоция.

Епизодът с кашлицата ми се стори удобен претекст, затова като потеглихме отново, аз ѝ казах:

— Слушай, с Бри си обмисляхме дали да не вземем още някого в къщата...

Старата жена изсумтя недоволно.

— Нямам нужда някаква прекалено загрижена непозната да виси около мен и да поддържа възглавниците бухнали. Ще е неудобно. И скъпо. Сега повече се нуждаем от нов покрив, Алекс, а не от болногледачка.

— Чух те — кимнах. Очаквах го този отговор. — Но няма да съм спокоен, ако те оставя сама вкъщи. Имаме достатъчно пари.

— О, разбирам. — Тя скръсти ръце в скута си. — Явно това искаш. Сега вече те разбрах чудесно.

— Хайде да не спорим. Нали се прибиращ у дома — продължих с примирен тон, но успях да видя как тя завъртя очи. Правеше се на обидена, само и само за да отклони темата, и при това се забавляваше.

Което още *не* означаваше, че ще отстъпи по въпроса за „болногледачката“.

— Е, поне пациентът е в добро настроение.

— Да, така е — отговори ми Нана. Излязохме на Пета улица и тя се понадигна малко по-високо в седалката си. — И да знаеш, че никой, дори и великият Алекс Крос, няма да успее да провали хубав ден като този.

А след няколко секунди добави:

— *И никакви болногледачки!*

33.

Над външната врата висеше плакат, написан набързо, но с половин дузина цветове: *Добре дошла у дома, Нана!*

Хлапетата наизскочиха веднага щом ни видяха. Затичах се и грабнах Али на ръце, преди да се хвърли към Нана насред алеята за автомобили.

— Внимателно! — извиках на Джени, която вече успя да се спре.

— Толкова ни липсваше! — изпищя тя. — О, Нана, добре дошла у дома! Добре дошла, добре дошла!

— Прегърни ме истински, Джанеле. Няма да се счупя — отвърна й старата, светнала от радост.

Али настоя той да носи куфара ѝ и затопурка с него по стъпалата зад нас, докато Нана вървеше напред, подкрепяна от едната страна от мен, а от другата — от Джени.

Като влязохме в кухнята, заварихме Бри да говори по телефона. Щом видя Нана, тя се усмихна широко и вдигна пръст в знак, че е постигнала важна победа.

— Да, сър. Ще се постарая. Много ви благодаря — каза Бри по телефона.

— Кой беше? — попитах я, но тя вече се бе втурнала към Нана да я прегърне.

— Внимателно! — извика ѝ Али и стресна старата.

— Да не съм кошница с яйца — разсърди се тя. — Аз съм корава дама.

Настанихме се около масата в кухнята, след като Нана категорично заяви, че ще си легне тогава, когато го направят „нормалните хора“.

След като се поуспокоихме, Бри се изкашля, сякаш щеше да ни съобщи нещо. Първо ни огледа един по един, после заговори:

— Мислех си, че идеята да наемем някоя жена, не е много добра. Така ли е?

Нана ме измери с поглед, който красноречиво ми подсказваше: *Видя ли? Не е толкова трудно да ме разбере човек.*

— Така че... ще огранича заетостта си със служебните задължения и за известно време ще остана у дома при теб, Нана. Това е, ако искаш.

Нана засия.

— Толкова е мило, Бри. И го каза така тактично. Ето, *това* е грижа за здравето, с която съм напълно съгласна.

Аз, обаче, бях донякъде смаян.

— Ще ограничиш заетостта си? — попитах.

— Точно така. Ще бъда на разположение, когато се нуждаеш от мен единствено по случая с Каролайн, но останалите случаи ще предоставя на колегите си. О, Нана, забравих да ти покажа *това*. — Стана и взе от шкафа куп листове. — Разпечатах тези рецепти от интернет. Виж дали някоя от тях ще ти свърши работа. Както се случи. Искаш ли чай?

Докато Нана четеше рецептите, аз последвах Бри до печката. Достатъчно ми бе само веднъж да я погледна в очите, за да се досетя, че ще бъде грешка от моя страна, ако я попитам дали действително го искаше. Бри винаги правеше само това, което желаше, имам предвид в добрия смисъл.

— Благодаря ти — тихо изрекох. — Ти си най-добрата жена на света. — Тя ми се усмихна, за да ми подсказе, че няма нужда от благодарности и че наистина е най-добрата от всички жени.

— И аз те обичам — прошепна ми Бри.

— *Патладжани?* — Нана вдигна един от листовете, които четеше. — Не можеш да направиш добре патладжаните без сол. Направо е невъзможно.

— Е, ще се постареем да измислим нещо — рече Бри и отиде да седне при нея. — Има още толкова много рецепти. Какво ще кажеш за пай с раци?

— Един пай с раци може да свърши работа — съгласи се Нана.

Стоях зад тях и само ги наблюдавах как си говореха. В този миг се чувствах истински щастлив и цялостен. Забелязах как Бри се наведе към Нана, докато двете се смееха. Интересен ми беше начинът, по който старата се доверяваше на Бри, все едно че бяха приятелки от много отдавна. *Дано бог им позволи още дълго да бъдат заедно*, рекох си аз.

— А какво ще кажете за ангелски кейк с шоколадова глазура? — предложи Нана и се усмихна дяволито. — Това фигурира ли, Бри, в твоя списък с добрите храни? Би трябвало.

34.

Когато на следващия ден ми позвъни Нед Махони, приятелят ми от ФБР, никога не бих предположил, че обаждането му ще е свързано с убийството на Каролайн. По телефона ми каза само да се срещнем в ресторанта на Тайсън Корнър Сентър на Маклийн авеню. Ако някой друг би настоявал да се срещнем там, щеше да ми се стори странно. Но тъй като беше Нед, на когото вярвах безгранично, разбрах, че е изникнало нещо важно.

Нед бе свършил страхотна работа като шеф на базата на ФБР в Куонтико за обучаване на екипите за спасяване на заложници. Сега имаше още по-важна длъжност — надзор над всички агенти на ФБР по цялото Източно крайбрежие. Бяхме работили заедно, когато аз бях агент в Бюрото, както и по-наскоро, при един странен конфликт между корумпирани ченгета от силите за бързо реагиране и наркопласъори от Вашингтон.

Седнах на единия от белите пластмасови столове срещу Нед край оранжевата пластмасова маса, където той сърбаше кафето си.

— Тези дни съм много зает. Какво, по дяволите, искаш? — попитах го и се усмигнах.

— Хайде да се поразтъпчем — предложи ми той и ние станахме. — Аз също съм много натоварен. Между другото трябва да ти предам много поздрави от Мони Донъли.

— И ти поздрави Мони от мен. И така, Нед, какво става? Защо е цялата тази тайнственост в стил Джон льо Каре? — попитах го, когато излязохме от заведението и закрачихме с бърза стъпка.

— Зная някои интересни неща за Каролайн — съобщи ми той без никакви заобикалки. — Честно казано, Алекс, нямаше да говоря с теб за това, ако не беше твоя племенница. Цялата тази работа с всеки изминал ден става все по-подозрителна и по-опасна.

Спрях се пред някакъв магазин, на чиято витрина бяха струпани книги на Дейвид Седарис.

— Каква е цялата тази *работа*, Нед? Започни от началото. — Махони беше един от най-умните полицаи, които някога съм виждал,

но се случваше информацията да циркулира прекалено бързо в мозъка му.

Той отново закрачи напред, без да престава да оглежда мола. Започваше да ми действа на нервите.

— Изпратили сме екип за наблюдение на едно място във Вирджиния. Частен клуб. С много сериозни подозрения за опасна дейност. Говоря, Алекс, за хора, които могат да правят каквото си искат с такива като нас — при това не само по един начин.

— Продължавай — подканих го. — Целият съм слух.

Махони сведе очи.

— Нали знаеш, че твоята племенница беше, хм...

— Да. Запознат съм с всичките подробности от докладите на съдебните медици. Видях я в патоанатомията.

Той захвърли чашката с остатъка от кафето си в едно кошче за смет.

— Възможно е, дори е вероятно, Каролайн да е била убита от някого в този клуб.

— Почакай. — Отново спряхме. Изчаках да отmine една русокоса майка с три малки деца с рошави руси коси и цяла камара от детски гащеризончета, натъпкани в торби. — Защо се намесва Бюрото?

— Технически подробности ли искаш, Алекс? Защото тялото е било транспортирано през граница между два съседни щата.

Замислих се за онзи гангстер, който беше намерен, но после му изгубиха дирите: Джони Тучи.

— Да не ми говориш за онзи загубеняк от Филадельфия?

— Той не ни интересува. Между другото съществува вероятност вече да е мъртъв. Алекс, този клуб често се посещава от много поважни личности от Вашингтон. През последните два дни атмосферата в Бюрото стана много тежка. Изключително тежка.

— Предполагам, искаш да кажеш, че и Бърнс е замесен. — Рон Бърнс беше директор на Бюрото, много достоен мъж. Махони обаче поклати глава: нямаше да отвърне директно на въпроса ми, но можех сам да се досетя за отговора. — Нед, каквото и да става, искам само да помогна.

— Така си и мислех. Но първо ме изслушай, Алекс. Трябва да очакваш да те следят, докато разследваш този случай. Може да стане

толкова гнусно, колкото не можеш да си представиш.

— Е, тогава толкова по-добре. Просто ще означава, че някой се вълнува от случая. Ще поема този риск.

— Вече си го поел. — Нед ме потупа по рамото и ме удостои с тъжна усмивка. — Само дето досега не си го знаел.

35.

Срещата с Нед беше полезна, но ми причини главоболие, затова си пуснах за малко Брамс в колата, докато се връщах до Джудишъри Скуеър. Шофирайки из улиците на Вашингтон, получих съобщение по гласовата поща от секретарката на Рамон Дейвис. Директорът искал да ме види колкото е възможно по-скоро. Последния път Дейвис ми се обади, за да ми каже, че Каролайн е убита.

Когато стигнах до Дейли Билдинг, пренебрегнах асансьора и се изкачих по стълбището до третия етаж. Вратата на кабинета на Дейвис беше отворена и аз почуках на рамката.

Той се бе заровил сред документите, с които беше отрупано бюрото му. На стената зад него висеше голямата му колекция от почетни грамоти и похвали, включително и за детектив на 2002 година на вашингтонската полиция. Аз получих тази награда за 2004-а, но не разполагах с толкова голям кабинет, за да я окача в рамка на стената. Всъщност моята грамота беше завряна в някакво чекмедже из къщата или поне така се надявах.

Дейвис ми кимна, щом ме зърна. Не можеше да се каже, че бяхме приятели, но добре се бяхме сработили и взаимно се уважавахме.

— Влез и затвори вратата.

При сядането разпознах моя почерк върху едно от фотокопията, които четеше.

— Това да не е папката за случая с Каролайн? — попитах.

Дейвис не бързаше да ми отвърне. Облегна се на стола си и ме изгледа съсредоточено за няколко секунди. После заговори:

— Тази сутрин ми се обадиха от отдела за вътрешни разследвания.

Значи това било. Точно сега най-малко исках да си имам работа с тях. Отскоро отделът за вътрешни разследвания се наричаше Служба за професионална отговорност. Преди това беше просто вътрешни разследвания. Нищо не можеше да се предприеме във вашингтонската полиция без одобрението на този отдел.

— Какво искат? — заинтересувах се аз.

— Мисля, че сам се досещаш. Заплашвал ли си онзи телевизионен водещ в Канал 9? Райън Уилъби? Поне той така твърди, както и асистентката му.

Отново поех дъх, преди да отговоря.

— Пълни глупости. Просто атмосферата малко се разгорещи, това е всичко.

— Добре. Но вчера имах още едно обаждане, от конгресмена Минцър. Можеш ли да отгатнеш за какво ме потърси?

Не можех да повярвам — макар че беше типично за властимащите във Вашингтон.

— И двамата фигурираха в списъка с телефонните номера, който намериха в апартамента на Каролайн.

— Не е необходимо да ми обясняваш нещо толкова елементарно. Все още се справям. — Той вдигна папката, за да илюстрира мисълта си. — Искам само да се уверя, че действаш с хладен разсъдък по случая.

— Точно това правя. Но тук не става дума за поредното разследване за убийство и нямам предвид само това, че племенницата ми е била накълцана на парчета.

— Дяволски си прав, Алекс. В това е цялата работа. Тези оплаквания биха могли да се превърнат в проблем. За теб и за цялото разследване.

Говорех с Дейвис, но в същото време се опитвах да осмисля подробно случващото се. Оплакванията от граждани — които са разследвани — могат да приключат с едно от четирите възможни заключения: да бъдат оставени без последствия, да бъдат преценени като неоснователни, да бъдат класифицирани като недоказуеми поради липса на доказателства или разследващият детектив да бъде отстранен заради нарушения на правилата. Уверен бях, че ще ме сполети най-лошото, че ще попадна в последната категория.

Дейвис обаче не бе приключил с мен.

— Дал съм ти повече свобода на действие, отколкото на всеки друг от детективите в този отдел — припомни ми той.

— Благодаря ти. Но се справям добре, нали? Въпреки че не изглежда така отстрани.

С това си спечелих съвсем беглата му усмивка. Гледа ме изучаващо още няколко секунди, сетне се облегна назад. А щом

започна отново да се рови из книгата, разбрах, че най-лошото е отминало. Или поне засега.

— Искам те за това разследване, Алекс. Но, повярвай ми, когато ти казвам, че на минутата — и имам предвид буквално на минутата, — в която някой се опита да ми отнеме контрола върху работата ми, ти ще изхвърчиш.

Изправи се, което за мен бе знак да се измъкна, докато още имах тази възможност.

— Дръж ме в течение. Не искам да те викам отново. Ти ще ми се обаждаш.

— Разбира се — уверих го, преди да си тръгна. Ако се бях помотал още малко, трябваше да му кажа за срещата ми с Нед Махони, а това бе нещо, което точно сега не можех да си позволя. Не и ако Дейвис вече обмисляше как да ми дръпне юздите.

Щях да му го съобщя по-късно. Веднага щом намеря за себе си отговорите на някои въпроси.

36.

Тони Никълсън си спомняше един разказ, много популярен по времето, когато беше ученик. Май се казваше „Най-опасната игра“ и беше написан от Ричард Конъл. Е, сега самият той играеше подобна игра, само че в реалния живот, и тя бе много по-опасна, отколкото онази измислена история.

Никълсън се втренчи в мониторите върху бюрото си — гледаше и чакаше, като си налагаше да не бърза с уискито. Зевс щеше да пристигне всеки момент или поне така се предвиждаше според програмата за вечерта. Никълсън трябваше да вземе решение.

От месеци насам разиграваше все същата игра с този луд. През цялото това време Никълсън държеше апартамента в някогашната пристройка за карети запазен само за Зевс. Определяше компаньонки винаги когато Зевс му поискваше, а след това се измъчваше, чудейки се дали би било равносилно на самоубийство, ако запише едно от частните му малки партита.

Никълсън го бе наблюдавал тайно при няколко сеанса, но още нямаше представа на какво е способен Зевс, нито кой е той. Мъжът определено се включваше в играта много грубо. Всъщност някои от компаньонките, с които той бе имал сеанси, след това напълно изчезваха; поне никога не се връщаха на работа, след като се бяха виждали със Зевс.

Точно в дванадесет и половина през нощта черен мерцедес с тъмни стъкла се появи пред вратата на оградата. Никой не позвъни, защото Никълсън дистанционно подаде сигнал за отваряне, след което отново се настани на стола си, за да изчака колата да стигне до края на алеята.

Пръстите му импулсивно заиграха по тъчпада на клавиатурата. *Запиши го, не го записвай, запиши го, не го записвай...*

Мерцедесът скоро премина покрай фасадата на главната къща, но не спря, а продължи нататък към някогашната пристройка за карети — където бе крайната цел на пътуването. Както винаги, регистрационните номера на колата бяха покрити с предпазни калъфи.

Преди Зевс там се намираше частен ВИП апартамент за всеки предварително записал се клиент, който можеше да си го позволи. Таксите започваха от двадесет хиляди за една нощ, при това само за ползването на помещението и бюфета. Апартаментът бе снабден с най-изисканите спиртни напитки и вина, с напълно заредена кухня, способна да угоди на вкусовете на всеки чревоугодник. Имаше парна баня, цялата в мрамор, както и швейцарски душ, способен да масажира тялото през шестнадесет фини дюзи. Бяха монтирани отделни телефонни линии, управлявани от софтуер за осуетяване на проследяването на търсените номера и апаратура за изопачаването на гласа в широк честотен обхват, за да не се разпознават говорещите.

Никълсън превключи на кадрите от салона, където две момичета очакваха госта — както им бе заповядано. Те знаеха единствено, че предстои парти само за един клиент и че за вечерта им бе обещано заплащане с петдесет процента отгоре, което означаваше, че всяка от тях щеше да вземе минимум по четири хиляди долара само за няколко часа работа.

Когато вратата на стълбата към мястото за паркиране на долния етаж се отвори, двете момичета се изправиха и се заеха да пооправят тоалетите си.

Тялото на Никълсън се напрегна, докато наблюдаваше как Зевс влиза в стаята. Изглеждаше като всеки друг клиент, с безупречния си син костюм, с кожено куфарче в ръка, праметнал през ръка светлокафяво палто.

С изключение на едно — Зевс носеше маска. Винаги. Черна. Като на палач.

— Здравейте, дами. Много сте красиви. Много сте мили. Готови ли сте за мен?

Това бе всичко, с което всеки път започваше.

Както и тонът, който използваше — прекалено дълбок, за да бъде истинският му глас.

Още една маскировка.

Кой се криеше под маската на това извратено, властно, богато копеле?

37.

През тесните процепи на маската си Зевс огледа изучаващо двете момичета и си помисли, че са великолепни, достойни дори само да ги гледаш. Едната беше висока, с дълга черна коса и алабастрова кожа. Другата беше по-ниска мургава красавица, вероятно от латиноамерикански произход.

Очевидно бяха инструктирани да не му задават въпрос за маската. Беше им забранено да го разпитват кой е той или каквото и да е за личността му. Това беше великолепно — настроението му не можеше да е по-добро.

— Мисля, че ще си прекараме добре тази нощ — заговори Зевс. Това бе всичко, което им бе нужно да знаят засега, пък и самият той още нямаше представа как ще протече нощта, освен че беше изцяло под негов контрол. В края на краищата нали беше всемогъщ като Бог.

Те възприеха думите му като подкана да се поотпуснат и разприказват. Представиха се като Катрин и Реката.

— Мога ли да ви поема палтото? — попита Катрин и някак си съумя да го изрече съблазнително. — Да ви предложи нещо за пиене? Какво бихте желали? Имаме всичко.

— Не, благодаря. Засега се чувствам много добре. — Държеше се учтиво, но определено сдържано, дори странно. Например никога не докосваше нещо извън спалнята. Хората му го знаеха и щяха да действат съобразно с това.

— Нека да започваме — продължи той. — Между другото, вие сте най-красивите момичета, които някога съм виждал. Не зная коя от вас е по-хубава.

Всичко в спалнята беше подготвено както се полагаше. Прозорците бяха със спуснати завеси. Имаше бутилка с водка „Сива гъска“, неотворена кутия с латексови ръкавици върху нощното шкафче и нищо друго — никакви украшения или джунджурии, никакви килими, никакви завивки, освен една солидна гумирана подложка, покриваща матрака.

— Това е интересно — отбеляза Катрин, като седна на леглото и прокара ръка по него. — Декорът е като избран от онази фирма — „Ръбърмейд“, за гумирани продукти.

Зевс не благоволи да коментира забележката ѝ.

Първо нареди на двете момичета да се съблекат, после свали дрехите си, с изключение на маската. Сгъна ги в шкафа, така че да може да напусне клуба спретнат и чист, както пристигна.

Накрая отвори чантата си.

— Сега, момичета, ще ви завържа — каза той. — Няма нищо страшно. Казали са ви за това, нали не греша? Чудесно. Някоя от вас правила ли го е досега с белезници?

По-срамежливата, Рената, поклати отрицателно глава. Ала Катрин го изгледа предизвикателно и кимна:

— Веднъж или два пъти. Но знаеш ли какво? Още не мога да се науча да бъда добро момиче.

— Не прави това, Катрин — смъмри я той. Тя го погледна, сякаш не разбираше какво ѝ се говори. — Не се преструвай заради мен и не играй роля. Моля те. Просто бъди себе си. Мога да доловя разликата.

Преди някоя от двете да изтърси още някаква глупост, той им подхвърли върху леглото чифт белезници.

— Моля, сложете си ги. Искам да споделя с вас това, което ми харесва. По една белезница за всяка.

Докато момичетата си поставяха белезниците, той си надяна ръкавиците и извади останалото от чантата си: още два чифта белезници, ново руло дебело въже, две червени гумени запушалки за уста с черни кожени ремъци.

— Само легнете по гръб — нареди им и се зае първо с Рената. Сега видя нещо интересно в очите ѝ, като надигаща се тревога, като зачатък на страх.

— Подай ми свободната си ръка — нареди ѝ той. После закопча китката ѝ с белезниците към страничната колона на леглото. — Благодаря ти, Рената. Ти си много сладка. Обичам покорните жени. Те са моята слабост.

Когато заобиколи леглото откъм другата страна, Катрин леко повдигна вежди и разшири очи, но те бяха повече безизразни, отколкото изплашени.

— Моля те, не ни наранявай. Ще направим всичко, което пожелаеш, обещавам ти — промълви Катрин.

Вече започваше да го дразни. Приличаше на някоя малка предизвикателна съпруга, която се чука само по задължение. Закопча последната белезница към другата колона на леглото и напъха една кърпа в устата ѝ, за да не се обажда повече и да развали хубавата вечер.

— Виждам, че продължаваш да играеш роля, при това не много добре — каза ѝ той. — Вече започна да ме ядосваш. Съжалявам. Не се харесвам, когато се държа така. Нито на теб ще ти хареса.

Стегна кожата си отзад на гърба ѝ. Приложи цялата си сила, а той бе силен мъж. Момичето се опита да каже нещо, но успя само да изпъшка нещо неясно. Причиняваше ѝ болка. Добре. Беше си го заслужила.

Като отстъпи назад, се увери, че изражението на лицето на Катрин беше напълно променено. Сега тя се страхуваше от него. А това не бе нещо, което може да се имитира.

— Вече е много по-добре — констатира той със задоволство. — А сега да видим дали ще мога да измисля още нещо, за да подобря представлението ти. О, какво ще кажеш за това тук?

Бръкна в черната си чанта и извади електрошокова палка. И клещи.

— Катрин, това е прекрасно. Подобрието е забележително. Всичко е изписано в очите ти.

38.

Никълсън имаше чувството, че през цялата нощ бе пил кафе след кафе, а не скъпо уиски. Едва виждаше светофарите по магистралата Лий, извеждаща от Вашингтон към Ню Йорк. Точно сега не копнееше за нищо друго, освен да легне и да потъне в сън, с помощта на приспивателното, за да се отърве поне за няколко часа от собствените си мъчителни мисли.

Но както и да е, важното е, че всичко свърши. Изтри записаното в твърдия диск и взе със себе си компактдиска. Беше записал сеанса на Зевс с двете момичета. Беше станал свидетел на ужасяващо представление. Въпросът сега бе какво да прави с диска.

Изкушаваше се да шофира през цялата нощ, за да го скрие в банковия си сейф и да се надява никога повече да не му се налага да го вади от там. От друга страна, замисли се той, ако възникне някаква необходимост, ще е по-разумно да му е подръка. Просто така, за всеки случай.

Никълсън никога не се бе залъгвал с надеждата, че тази негова схема ще продължи да работи до безкрайност. Да се поддържа дискретен клуб и мръснишко изнудване, изискваше деликатно балансиране. А след като и Зевс се намеси в играта, положението ставаше неудържимо, още повече че този луд не даваше признаци за намаляване на темпото.

Ако Никълсън искаше да спаси кожата си, трябваше да изчезне, и то колкото може по-скоро.

Докато шофираше, в главата му се изреждаха един след друг спонтанно хрумнали планове.

В банковата си сметка на Сейшелските острови вече имаше над два милиона долара. Очакваше още сто и петдесет хиляди от Темпъл Суитър. Следващата седмица се задаваше парти на Ал Хамад, обещаващо да му донесе поне още толкова пари. Е, не можеше да се каже, че ще му стигне за цял живот, но със сигурност бе напълно достатъчно, за да изчезне от страната и да се устрои комфортно поне

за известно време. Определено щеше да е добре за две години, а сигурно и за повече.

Можеше да отлети за Цюрих и да се спотаи там за няколко седмици, докато не се сдобие с втори паспорт. Много държави предлагаха програми за придобиване на гражданство срещу щедро заплащане. После можеше отново да отлети нанякъде, вероятно на изток. Беше се наслушал на това как процъфтявала в Банкок търговията с жива плът. Може би бе дошло времето да провери дали действително е така.

Междувременно обаче оставаше един проблем: Шарлот.

Господи, къде му е бил умът, като се ожени за нея? За да превърне тази буца глина в нещо, което си струва? Когато се запознаха, тя беше некадърна учителка в Лондон; сега беше некадърна малка американска домакиня. Беше нещо като жестока шега — обаче за негова сметка.

Едно поне беше сигурно. Госпожа Никълсън определено не ставаше за пътуването на изток или където и да отидеше. Единственият въпрос, следователно, беше дали трябва да намери някого, за да приключи с нея? В крайна сметка се свеждаше само до още един труп, нали. Струваше си да похарчи двадесет или тридесет хиляди долара, колкото там ще излезе. Беше готов на всичко, само и само да ѝ затвори плювалника завинаги, след което ще се махне от тук.

Минаваше четири, когато най-после Никълсън се прибра у дома. Още обмисляше трескаво какво да предприеме, докато се спускаше с автомобила си по късата извита алея пред входа. Почти стигна до края на алеята, но едва не се блъсна в един черен джип с четири врати, паркиран точно пред гаража му.

— Какво е това, по дяволите?

Първата му тревожна мисъл бе за диска в жабката и за Зевс. *Исусе, как е възможно някой вече да е научил за този запис? Може ли да е вярно?*

Без да дочака да открият какво бе скрил в жабката, Никълсън моментално превключи на задна скорост, но дори и това се оказа недостатъчно и закъсняло.

Някакъв дебелак вече се бе появил до страничния прозорец на колата, откъм шофьорската седалка, насочил пистолет към Никълсън, клатейки глава, все едно че му повтаряше: „Не“.

39.

Какво беше това? Сцена от сериала „Семейство Сопрано“? Защото на Никълсън със сигурност точно така му изглеждаше.

Бяха двама. В светлината на фаровете изникна втори мъж, с типичен гангстерски вид, насочил още един револвер в лицето му.

Дебелакът отвори вратата вместо Никълсън и отстъпи крачка назад. Открехна леко уста, а затъкнатата му евтина тениска за голф очерта внушително шкембе, увиснало над колана му. Изглеждаше невъобразимо някой толкова немарлив да работи за самия Зевс — което повдигаше един очевидно назрял въпрос.

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита Никълсън. — И какво искате от мен?

— Ние работим за господин Мартино. — Акцентът му издаваше, че е от Ню Йорк или Бостън, или *някъде* от Източното крайбрежие.

Никълсън бавно излезе от колата, като се стараше онези да виждат и двете му ръце.

— Добре тогава, но кой, по дяволите, е господин Мартино? — учуди се той.

— Повече никакви тъпи въпроси. — По-пълният бандит махна с ръка пред Никълсън към къщата. — Да влезем вътре. Ще те следваме по петите, приятелче.

Никълсън не се съмняваше, че ако целяха просто да го очистят, вече щеше да е мъртъв. Следователно това можеше да означава само едно: те искаха нещо друго. *Но какво?*

Едва бяха преминали през външната врата, когато тънкото, много дразнещо гласче на Шарлот Никълсън се разнесе от горния етаж.

— Миличък? Кой са тези с теб? Не е ли късно за гости?

— Няма нищо. Не е твоя грижа. Върни се в леглото си, Шарлот.

Дори и сега му се искаше да я стисне за гръкляна, само защото цъфна там, където не трябваше.

Босите ѝ ходила се осветиха от лампите в хола, като слезе няколко стъпала надолу.

— Ама какво става? — провикна се тя още веднъж.

— Чуваш ли ме? *Върви. Веднага.* — Все пак Шарлот, изглежда, проумя защо ѝ заговори с такъв тон и отплува обратно в мрака. — И остани там — извика той след нея. — По-късно ще дойда да те видя. Върви да спиш.

Поведе двамата си неканени гости в голямата стая отзад, за повече уединение. Освен това и барчето беше там, така че Никълсън се насочи право към него.

— Не зная за вас, приятели, но аз бих пийнал нещо... — започна той, ала в следващия миг го повали силен удар отзад по тила. Рухна на колене.

— Какво, мамка му, си мислиш, че е това? Светска визита ли? — кресна дебелакът.

Никълсън беше достатъчно ядосан, за да се сбие с него, но не беше в положение да го направи. Дори никак. Затова се овладя и седна върху дивана. Слава богу, зрението му бавно започна да се фокусира.

— И така, какво, дяволите да ви вземат, искате от мен в четири сутринта?

Дебелакът се надвеси над него.

— Търсим един от нашите. Преди около седмица и половина дошъл тук, на юг, но от тогава нищо не сме чули за него.

Исусе, така му се искаше да просне на пода тлъстото копеле, но това явно нямаше как да се случи или поне не точно сега. Но някой ден, някъде...

— Необходима ми е повече информация от тази. *Кой* е той? Дайте ми някакво указание.

— Името му е Джони Тучи — каза дебелакът.

— Кой? Никога не съм чувал за него. Тучи ли? Идвал ли е в клуба ми? Кой е той?

— Не ни баламосвай, човече. — Дребният бандит се приближи, ръсейки пепел, разнасяйки отвратителната си смрад. — Знаем всичко за малкото ти местенце в провинцията, ясно ли е?

Никълсън се изправи на дивана. Това можеше да се окаже потясно свързано със Зевс, отколкото предполагаше. Или може би със страничния му бизнес?

— Точно така — продължи бандитът. — Ти да не си въобразяваш, че господин Мартино е изпратил хората си тук на ваканция?

— Слушайте, все още нямам представа за какво ми говорите — увери ги той. И това донякъде беше чиста истина.

Дебелакът отпусна задника си върху масата за кафе от обгорено дърво и за пръв път сведе надолу дулото на револвера си. Никълсън си каза, че би могъл да се възползва от невниманието му, ако другият не беше толкова наблизно.

— Тогава ще ти го обясня, само заради теб — заговори дебелакът с почти примирен тон. — Едно от нашите момчета е изчезнало. Но който се спазари с нашия шеф, не може лесно да се отърве. Засега всичко, до което сме се добрали, си ти. Което значи, че нашият проблем става и твой проблем. Загря ли?

Никълсън се опасяваше, че наистина започна да загрява.

— И какво очакваш от мен да направя... За *нашия* проблем?

Онзи само сви рамене, после почеса наболата си брада с барабана на револвера си.

— Най-малкото, което се иска от нас, е да доставим някого обратно на господин Мартино. Затова ти ще поразпиташ наоколо, ще откриеш каквото можеш или ти ще бъдеш този, когото ще доставим обратно.

— Или пък малката дама от стълбището — добави другият.

— Можете да я вземете — оживи се Никълсън. — Така ще сме квит.

Дебелакът най-сетне се ухили, после се изправи. Бизнесът за тази нощ беше приключен.

— Мисля да си взема пиячка за из път — каза той на Никълсън. — Ти само стой мирен.

И се заклатушка към барчето, където неговият помощник вече се зареди с толкова бутилки, колкото можеше да побере в двете си ръце.

След като двамата тъпаци си заминаха, Никълсън си наля питието и си сложи малко лед на главата. Отчете, че те бяха отмъкнали всичките му бутилки Джони Уокър, но бяха му оставили шотландското уиски Далмор, реколта 1962, поставено точно там, най-отпред в барчето. Една бутилка струваше четиристотин долара и това му се стори като зловещо предзнаменование за нещо друго.

След като тези загубеняци се бяха добрали до него, значи всичко се развиваше по-бързо, отколкото си мислеше, че е възможно.

И кой, по дяволите, е този Джони Тучи?

40.

За Суарес и Овъртън всяка работа по поръчка на Зевс беше като бъркане в тайна пощенска кутия — никакви срещи очи в очи, според взаимното им споразумение с този, дето им плащаше, който и да бе той. Влизаха след него в някогашната пристройка за карети в „Блаксмит Фармс“, почистваха грижливо всичко и отнасяха това, което трябваше да се отнесе, включително и телата.

Точно преди зазоряване понтиакът им Джей-6 още се друсаше по познатия черен път сред затъntenите гори на Вирджиния. Отзад колата им беше малко клекнала заради тежестта в багажника.

— Нека те попитам нещо — каза Суарес на партньора си. — Очевидно този, нашият, е отвратително богат. Защо тогава рискува? Какво — да не е откачил съвсем?

— В някое отношение, сигурно...

— В някое отношение ли? Защо не кажеш, че той по триста шестдесет и пет пъти в годината е по-луд от плъх на амфетамини? Как успява да се измъква от цялата каша — как?

— Ами например, да започнем с едно нещо — ти знаеш ли кой е той, Суарес?

— Прав си, не знам. Но все някой трябва да знае. И някой ще го спре накрая.

— Какво мога да ти кажа — освен добре дошъл в откачения свят на богатите и известните. Май се показва вече *дробилката за дърва*?

41.

Реми Уилямс хич не им вярваше на тези двамата. Нямахше им доверие, още откакто сключиха договора. Когато спряха пред бараката и дори не слязоха от колата, той се досети, че нещо става. Нещо по-голямо от обичайното прочистване на боклука.

— Как сте, момчета? — Дотътри се до тях като някакъв бял боклук, за какъвто го мислеха. — Какво ми носите този път?

— Две женски. — Шофьорът вдигна очи, макар че избегна неговите. Какво значеше това? *Да не би този латиноамериканец да има съвест?* — Едната от тях има куршум в гърдите. Сам ще се увериш.

— О, така ли? И защо сте я застреляли?

— Не зная, може би защото още търсим последната, която избяга.

Реми можеше да се закълне, че този тип го поднасяше, но не беше сигурен защо или заради какво бяха тези убийства. Той беше само незначително винтче в цялата машина, нямаше достъп до всички подробности. Нищо чудно никой да не знаеше всичко докрай. Както с убийството на Джон Кенеди. Както с убийството на Боби Кенеди. Или, по дяволите, като при аферата с О'Джей Симпсън.

— А на мен ми се струва, че ти си застрелял и нея — опита се той да се помайтапи с шофьора на понтиака. — Може би изобщо не е избягала. Може би просто гние някъде в онези гори, превръщайки се в тор. Само туристите могат да я открият.

— Да, може би. — Бившият агент пое дълбоко дъх. Май започваше да прекалява с показното си раздражение. — Слушай, ако може само да почистиш багажника, за да потеглим по живо по здраво.

Реми се почеса по чатала — пак го направи нарочно, — а после се затътри към багажника на колата. Шофьорът го отвори пред него. *Исусе! Само виж това.*

Двете тела бяха увити два пъти в черен полиетилен и залепени със скоч лента. Тези момчета бяха професионалисти в работата си —

длъжен бе да им го признае. Но кой, дяволите да го вземат, беше убил тези момичета? Какво ставаше тук? Кой беше убиецът?

Извлече двата „пакета“ от багажника и ги тръшна върху брезентовата постелка, която преди това бе прострял на тревата. Инструментите му бяха оставени върху дебелия дънер от американски орех, а до дробилката за дърва бе донесъл още един галон с бензин.

— Коя, каза, че била застреляна? — провикна се той към онези двамата, онемели като привидения.

— По-високата. В лявата гръд. Каква загуба. Момичето наистина си го биваше.

Той се наведе над нея и преряза полиетилената по средата, като натисна с ножа само дотолкова, че върхът на острието остави тънка червена следа. Когато дръпна опаковката, откри малък отвор точно под добре оформената лява гръда. Тялото още бе топло, около тридесетина градуса. Най-вероятно бяха мъртви само от няколко часа.

— Добре, ще се оправя. Искате ли да извадя куршума, или ви е все едно?

— Извади го. Отърви се от него.

— Дадено. Ще бъде направено. Нещо друго?

— Да. Просто затвори багажника.

След няколко секунди двете копелета, многознайковците, си тръгнаха.

Макар че не им вярваше, не му пукаше за арогантността им, защото тя му бе изгодна. Вероятно на онези двамата никога не им бе минавало през ума колко заменими бяха те.

Или колко са уязвими.

Всъщност вече бяха свършили добра работа в негова полза, като заличиха своите самоличности. Сега бяха само два призрака и Реми знаеше, както и всеки друг, че когато му дойде времето, нищо няма да е така лесно, както да накара тези призрази да изчезнат завинаги.

Можеше да се справи и с това — по дяволите, и преди го бе вършил. Дори би трябвало да му се признае, че бе направил голяма кариера.

Разопакова и второто момиче — още една красавица. Стори му се, че може да е била удушена. И хапана? Разтри изстиващите вече гръди на момичето, поигра си с тях още малко, после отнесе двата трупа на хълма, където го чакаше дробилката за дърва.

Наистина каква невероятна загуба, какво прахосване на материала. Кой, по дяволите, би направил подобно нещо? Някой полуд дори от самия него?

42.

В събота следобед имах още една тайна среща с Нед Махони — този път в препълнения гараж за паркиране на Ем стрийт във вашингтонското предградие Джорджтаун.

Докато паркирах, в ума ми не спираха да се въртят онези сцени с Дълбокото гърло от едноименния филм или от книгата „Цялото президентско войнство“. Определено се разиграваше нещо в стил шпионски екшън. Но защо? Какво ставаше, по дяволите?

Когато излязох от колата, Нед вече ме чакаше. Подаде ми кафява папка с печат от Бюрото върху нея. Вътре открих някакви записки и колекция от снимки, копирани по две на страница.

— Какво е това?

— Рената Крус и Катрин Тенанкур — обясни ми Нед. — И двете са изчезнали, вероятно са мъртви.

На всяка снимка се виждаше едно от двете момичета, заснети на няколко места из града, придружавани в повечето случаи от бели мъже, най-често доста по-възрастни.

— Този тук не е ли Дейвид Уилки? — попитах и посочих към един мъж, който много ми заприлича на настоящия председател на сенатския комитет за военната служба.

— Така е, този тук действително е Дейвид Уилки — кимна Нед. — И двете млади жени са имали за свои редовни клиенти все влиятелни мъже. Именно заради това взехме да ги следим. Всъщност отначало започнахме само с Катрин Тенанкур, която е работила и за онзи клуб във Вирджиния.

Не казах нито дума, само гледах Махони.

— Много добре зная за какво си мислиш сега — продължи той. — Явно докато се занимаваме със случая, май ще попаднем на списъка с най-влиятелните личности в тази страна.

С всяка изминала минута нещата ставаха все по-запечени. Нямах начин да проследим убиеца — или тази мрежа, ако бяхме попаднали на нещо подобно, — без да извадим на показ всякакъв вид

мръсно бельо. Ще бъде съсипан животът на мнозина невинни наглед членове на видни фамилии — и това щеше да е само началото.

Да не споменаваме, че президентските избори и изборите за губернатори на отделни щати са били губени по много по-незначителни поводи. Никой обаче нямаше да се предаде без съпротива; вече имах горчив опит от сблъсъка с отдела за вътрешни разследвания. Всеки, който си мислеше, че полицаите си мечтаят за подобни сензационни случаи, за да направят шеметна кариера, никога не се е захващал с такива.

— Господи, Нед, все едно да очакваме да се развихри ураган точно тук, в сърцето на Вашингтон.

— По-скоро тичаме след него — търсим си белята — додаде той. — Истинска буря от пета степен. Как да не обичаш Вашингтон?

— Всъщност го обичам. Само че не точно в този момент.

— И така, слушай, Алекс. — Махони отново заговори сериозно. — Бюрото се е заело с това. Бомбата ще избухне. Ако пожелаеш да се оттеглиш, ще те разбере. И ако действително го искаш, сега е най-подходящият момент. Просто трябва да ми върнеш папката.

Бях малко изненадан от предложението му. Мислех, че Нед ме познава по-добре. Което, разбира се, означаваше, че зад предложението му се криеше сериозно предупреждение.

— Това означава ли, че ще нахлуете в онзи клуб във Вирджиния? — попитах го.

— В момента очаквам разрешението от съдията.

— И сетне?

Нед се усмихна. Ако не грешах, сега той изглеждаше донякъде облекчен.

— А ти вероятно ще трябва да оставиш телефона си включен тази вечер, когато се прибереш вкъщи. За да ти позвъня.

43.

Добрата новина беше, че прекарах една приятна вечер със семейството си. Дори отделих малко време да се позанимавам с децата, точно преди целият ад да се отприщи. Вероятно нямаше да прилича на нищо от това, което бях преживял досега. Всичко щеше да зависи от това кой тази нощ ще посети онзи частен клуб.

Джени учеше Али да играе „Не се сърди, човече“, една от най-скучните игри в цялата Вселена, но аз обичах да играя на всичко с тях. Докато ми дойде редът, се мотаех наоколо, крадах пионки от дъската и разказвах стари вицове на Али, като онзи:

— Защо шестицата се страхува от седмицата?

— Защото седмицата изяжда деветката^[1]! — закиска се Джени. Приятно ѝ бе винаги да е центърът на вниманието, а пък Али беше отличен слушател. Момчето просто обичаше да се смее. От трите ми деца той беше най-малко сериозен.

Нана седеше отстрани и понякога ги поглеждаше над книгата си „Хиляди чудесни слънца“ — един от романите, над които си поплакваше през тези дни. Двете с Бри вече бяха установили нещо като предпазливо партньорство, като Бри постепенно се нагаждаше към ритъма в къщата, а Нана се научи, че може да си позволи да не се тревожи за някои неща, които винаги бе контролирала — като например как да се зарежда миялната машина.

Всичко беше наред — докато телефонът не звънна.

Обикновено очаквах децата да протестират шумно, когато това се случваше. „Не отговаряй, тате“ беше всеобщият призив, който огласяше къщата при подобни ситуации. Но този път Джени и Али само отклониха погледи в очакване на неизбежното, от което се почувствах още по-зле.

Проверих кой ме търсеше. Беше Махони. Както ми бе обещал.

— Съжалявам, но на това обаждане трябва да отговоря — казах на Али и Джени.

Мълчанието им ми се стори оглушително и красноречиво, когато излязох с телефона в коридора.

— Нед?

— Тръгваме, Алекс. На магистрала 72 към Арлингтън има ресторант на Холидей Ин. Ще те чакам там, на паркинга, ако тръгнеш още сега. Веднага.

[1] Игра на думи: седмицата изяжда деветката (seven ate nine) се произнася „севън ейт найн“, точно както 7, 8, 9 (seven, eight, nine). — Б.пр. ↑

44.

Бяха го нарекли операция „Прекъсване на сношението“, което доказваше, че дори и във ФБР има хора с чувство за хумор.

Целият екип на Нед се бе събрал край малка ферма в окръг Кълпепър, която се намиреше приблизително на час и половина път западно от Вашингтон, недалеч от националния парк Шенандоа. Представлявахме странна, разнородна компания: Махони и неговият помощник по случая — Рене Виктор; шестима агенти от екипа за спасяване на заложници, трима експерти по преговори в кризисни ситуации от звеното за тактическа помощ и десетина бойци от специалния отряд за опасни операции към ФБР.

Очаквах да видя целия екип за спасяване на заложници, но не се разтревожих, като не заварих подобно струпване на сили. И без това специалният отряд за опасни операции на ФБР беше едно от най-добрите тактически звена в целия свят. Задаваше се невероятно шоу.

Присъстваха и представители на полицията на щата Вирджиния, които бяха дошли с две полицейски камионетки. И аз. Не бях сигурен какви връзки Нед беше задействал, за да осигури и моето присъствие, но го оценявах. Знаех, че според него щях да бъда от полза за акцията. Всички се събрахме край един пикап, за да получим набързо последните указания на командващия операцията.

— Вътре може да се натъкнем на по-яки биячи, но ние ще се придържаме към стандартните работни методи — обясни Нед на групата. — Искам първи да нахлуят момчетата от специалния отряд за опасни операции, следвани от агентите на ФБР. Искам също през цялото време да бъдат блокирани всичките изходи от сградата. Трябва да сте готови за всякакви сценарии, включително сексуални ситуации и дори яростна съпротива. Не очаквам да се стигне до последното, но все пак е възможно, всичко може да се случи. Целта ни е да действваме бързо и сигурно и да прочистим това място, както само ние можем.

От разузнаването узнахме, че главната сграда има входи откъм северната, южната и източната си страна. Махони съответно ни раздели на три групи според броя на тези входи. Заедно с него аз

попаднах в челната група, която трябваше да атакува фасадата. Имаше още няколко пристройки наоколо, за които се предполагаше, че са пусти в момента или поне така ще останат за през нощта. Но аз не преставах да се питам какъв вид забавления могат да се провеждат в тях.

Преди да потеглим, Нед ми връчи едно яке с надпис ФБР на гърба и нова бронирана жилетка, от Арамид, която измъкна от багажника на автомобила. Тя беше доста по-лека от всички други, които някога бях използвал, което беше много добре, тъй като ни очакваше преход от около три километра.

Отне ни четиридесет и пет минути, за да се промъкнем през гъстата гора и храсталаците. Приблизително след първите два километра преминахме изцяло на уреди за нощно виждане, като тези, които ги имаха, насочваха останалите.

В този миг прекратихме всички разговори, с изключение на разменяните понякога рапорти по радиотелефоните между Махони и командира на специалния отряд за опасни операции.

Главната сграда скоро се извиси на възвишението пред нас, с всичките си три етажа. Залегнахме, когато стигнахме на около седемдесет и пет метра от фасадата. Нед изпрати напред момчетата от специалния отряд за опасни операции, за да заобиколят отзад сградата, а аз взех един от биноклите за нощно виждане, за да огледам по-грижливо обстановката, докато чакахме сигнала за атака.

Наистина имаше вид на разкошно имение от варовик, пред което дъхът ти секва. А алеята за коли наподобяваше изложение на лимузини — мерцедеси, ролс-ройс след ролс-ройс, бентлита, забелязахме дори едно тъмночервено ламборгини и яркочервено ферари.

Целият първи етаж беше опасан с високи прозорци. Вътре бе осветено, но не се виждаше жива душа. Вероятно цялото действие се разиграваше на горните етажи, чиито прозорци обаче бяха тъмни или поне със спуснати завеси.

Тук ли е била убита Каролайн? Тази мисъл не ме напускаше нито за миг. И тук ли тялото ѝ е било така ужасно осквернено? На какво се бяхме натъкнали — на някаква касапница или на терен за садистични забавления на някакъв богаташ? Обзе ме странното усещане, че нямам никаква представа какво да очаквам.

Най-после започнаха да докладват на Махони. Не чувах нищо през слушалките, но по всичко си пролича, че основното действие в драмата ей сега ще започне. Той продиктува по радиотелефона предупреждението си до другите групи, обкръжили отвсякъде имението, да заемат изходни позиции за атака. Сетне се обърна към мен, за да ми напомни за способността си да се шегува мрачно:

— Готов ли си за „Прекъсване на сношението“?

— Винаги готов — рапортувах бодро.

— Тогава влизаме да им подпалим задниците. — Отново нагласи микрофона към слушалките си и изрече последната си заповед: — До всички подразделения, пълна готовност. Никого не наранявайте, не позволявайте и вас да ви наранят.

След няколко секунди мъжете от специалния отряд за опасни операции изскочиха от края на гората и се втурнаха към целта. Всички ние ги последвахме на бегом. Спринтирахме до задъхване към впечатляващата къща с лоша репутация.

45.

От скъпата външна врата от орехово дърво се разхвърчаха трески и тя поддаде. Специалният отряд нахълта вътре без проблеми. Държах глока си в ръка, но се надявах да не се наложи да го използвам. Последния път, когато с Нед проведохме подобна атака, и двамата бяхме простреляни.

Дано това сега да не се повтори. Нали този път си имахме работа с престъпления, извършвани от онези, високопоставените, наречени „белите якички“? Веднага щом специалните части му докладваха, че всичко е „чисто“, Нед поведе двама от своите към вратата, след което всички останали нахлуха вътре.

Първото ми впечатление беше, че мирише на *пари*, на много пари.

Фоайето бе високо колкото три етажа, с шахматно подреден мраморен под. Над главите ни висяха грамадни полилеи, святкащи като екстравагантни диаманти. Цялата мебелировка бе от скъпи антики. Имаше нещо странно в светлината в това помещение, все едно че съдържаше златно сияние.

Второто, което ми направи впечатление, бяха ослепително красивите жени — много на брой, — някои с вечерни рокли, други в различни стадии на разсъбличане. Имаше и съвсем голи, но не изглеждаха много засрамени от това, стояха с ръце на хълбоците си, сякаш бяхме нахлули в апартамента им, където мирно и кротко си живееха.

Компаньонки, при това от най-скъпите. От типични американки до екзотични красавици от Далечния изток.

Трескаво прекосих фоайето и завих надясно, като задминах един агент, който влачеше към изхода два мургави субекта, говорещи арабски, и една висока негърка. И тримата бяха голи, и тримата яростно ругаеха агента, сякаш беше само някакъв презрян прислужник.

Продължих по коридора, с празни салони от двете страни, докато стигнах до пушалнята с остъклени стени в дъното на къщата. Вонеше

на пури и секс, но в момента вътре нямаше никого.

Когато се върнах назад, чух викове някъде близо до входа на къщата. Някой възразяваше срещу нашето присъствие — при това твърде шумно.

— Свали си ръцете от мен! Не ме докосвай, мръсен чекиджия! — Висок блондин с английски акцент се опитваше да избяга надолу по голямото парадно стълбище, докато двама агенти от ФБР го държаха от двете страни.

— Това е незаконен обиск, дяволите да ви вземат! — Англичанинът се опитваше да се държи дръзко, това отдалеч си личеше. Накрая агентите бяха принудени да го проснат по лице на мраморната площадка, за да го закопчечат с белезниците.

Забързах нагоре, взимайки по две стъпала наведнъж, и стигнах навреме, за да чуя как Махони попита:

— Ти ли си шефът тук? Ти си Никълсън, нали?

— Майната ти! Вече позвъних на адвокатата си. Всеки от вас ще си плати за това нахлуване. — Беше висок над метър и осемдесет. Още не бе изпуснал цялата си пара. — Само с присъствието си тук нарушавате закона. Това е частна собственост. Пуснете ме, по дяволите! Това е грубо нарушаване на правата ми. *Това е частно парти в частна собственост.*

— Дръжте го отделно от останалите — разпореди се Махони пред агентите си. — Не искам господин Никълсън да разговаря с някого другото от задържаните.

Набързо организирахме две зони за задържаните на първия етаж и започнахме да претърсваме основно къщата. Отделяхме клиентите от персонала, като се опитвахме да запишем имената им, поне доколкото ни бе възможно.

— Да, името ми е Никълсън — много скоро ще стане така, че повече никога няма да го забравите! — чух крясъка му от една от стаите. — *Никълсън*, като кинозвездата Джак Никълсън.

46.

Това може би беше най-странното нападение, на което бях свидетел, откакто работех за полицията. Всъщност много забавно, ако притежавате чувство за хумор като моето.

Сгащихме един веселяк в имитация на килия, със стени от бетонни блокове, където той още бе окован към стената, както си беше само по прашки, вероятно изоставен така от господарката си. Всъщност повечето от хората, които видях тук, бяха в една или друга степен на разсъбличане — напълно голи, само със сатенено бельо, в оскъдни прозирни рокли... Даже имаше и една двойка, вир-вода мокри, загърнати в хавлии, че и с тюрбани, докато мъжът продължаваше да си пуши пурата.

Мъжете бяха американци и араби от Саудитското кралство. Доколкото разбрах, единият беше милиардер на име Ал Хамад. Тази нощ празнуваше рождения си ден. *Честита ти петдесетгодишнина. Никога няма да я забравиш.*

Задържахме управителя на заведението, англичанина — ако действително бе такъв, — в един малък кабинет на долния етаж. Когато се върнах при него, беше потънал в упорито мълчание. Попитах за синината на бузата му и Махони ми обясни, че заплюл полицаия, който го арестувал. Това никога не е добра идея.

Останах до вратата, наблюдавайки го как се цупи, седнал върху античен диван, заобиколен от високи лавици с книги, които едва ли някой беше чел. Очевидно беше мръсен кучи син и вероятно сводник. Но дали беше и убиец? И защо се държеше така арогантно заради нахлуването?

Адвокатът му довтаса след по-малко от час, издокаран с тиранти и папийонка посред нощ. Ако го бях видял на улицата, никога не бих заподозрял, че е свързан с нещо подобно. Приличаше на героя от комичните комикси Дилбърт, само че без калъфчето с писалки.

За нещастие документите му бяха свършено изрядни.

— Какво е това? — попита Махони, когато адвокатът му връчи няколко листа.

— Съдебен иск за анулиране. От този миг прокурорското ви разрешение за обиск е невалидно и това нахлуване ще се смята за незаконно. Клиентът ми щедро ви предоставя пет минути, за да се ометете от тук. А след това ще потърсим справедливост от съда, като заведем дело за оскърбление на клиента ми и за престъпно нарушаване на недосегаемостта на частната собственост.

Махони плъзна поглед между малките като на насекомо очи на адвоката и иска за анулиране. Изглежда, това, което прочете в документа, оказа върху него очаквания от адвоката ефект. Пусна листовите на пода и се отдалечи, докато летяха във въздуха. После го чух да крещи заповеди и да вика на всички да се оттеглят. Всички до един...

Наведох се, вдигнах разпилените листове с иска за анулиране и ги зачетох.

— Кой съдия, по дяволите, намерихте в един през нощта? — попитах адвоката.

Той се пресегна, грабна документите от ръката ми и посочи името:

— Почитаемия Лорънс Гибсън.

Разбира се, казах си. След като имаха за клиенти сенатори, конгресмени, милиардери — защо да си нямат и един почитаем съдия в колекцията?

ТРЕТА ЧАСТ
С ТЕБ ИЛИ БЕЗ ТЕБ

47.

Прибрах се у дома рано сутринта в неделя, когато потегляха камионите със сутрешните вестници, а най-ревностните бегачи за здраве хукваха да се потят в парка.

Брей! Какво беше това?

Открих Нана на слънчевата веранда, задрямала в един от плетените столове. С изключение на прастарите ѝ розови хавлиени пантофи, тя вече беше облечена като за неделната служба в църквата — със сивата си фланелена пола и белия си пуловер. Това щеше да е първото ѝ посещение в църквата след престоя ѝ в болницата. Цялото семейство щеше да присъства.

Отпуснах ръка на рамото ѝ и тя се събуди, като леко потръпна. Достатъчен ѝ бе само един поглед.

— Тежка нощ ли имаше? — попита.

Тръшнах се върху двойната люлка срещу нея.

— Винаги ли съм толкова предсказуем?

— Само за посветените. Е, добре, разкажи ми какво се случи. Поговори ми.

Ако ставаше дума за друг случай, щях да се опитам да изклинча с оправданието, че съм изморен, но за тази операция Нана заслужаваше да знае какво става. Все пак ограничих подробностите, все едно беше филм за малолетни; нямаше нужда да наблягам на тъмната страна в живота на Каролайн. Пък и не се съмнявах, че Нана вече знаеше. Някак си винаги знаеше.

Когато стигнах до частта с надутия адвокат и неговия „иск за анулиране“, отново се изнервих. Просто бях прахосал цяла нощ и за пореден път бях разочаровал Джени и Али.

— Струва ми се, че Джени се вкисна — казах аз. — Как бяха, след като излязох?

— О, ти си ги знаеш. Ще оцелеят — махна с ръка тя, но сетне додаде: — Ако предположим, че това е всичко, което ти искаш от тях.

Беше като погалване по главата и в същото време като плесница по бузата. Бедната Мама Нана.

— Тогава кой ме изтика снощи през вратата? Твоята сестра близначка? И ми каза, че всичко ще е наред. Мога да се закълна, че беше ти.

— Е, не се опитвай да се оправдаваш с мен, Алекс. — Тя се понадигна леко и изви врата си, за да го разтрие от едната страна. — Само казвам, че децата невинаги се интересуват *защо* излизаш. Те просто знаят, че те няма. Особено малкият Деймън.

— Искаш да кажеш Али — поправих я.

— Нали и аз това казах? В края на краищата момчето е само на шест.

Наведох се, за да я огледам по-добре.

— Колко си спала тази нощ?

Тя изсумтя по типичния за нея начин.

— Старите хора не се нуждаят от много сън. Това е едно от техните скрити предимства. Затова мога да те разпердушиня във всеки спор. А сега ми помогни да стана и да направя малко кафе. Имаш вид на човек, който се нуждае от това.

Подхванах я с ръка под лакътя и тя се бе изправила наполовина, когато внезапно се спря и леко се отпусна.

— Какво има? — попитах я.

— Нищо, просто, хм...

Отначало изглеждаше объркана. После лицето ѝ изведнъж се сгърчи от болка и тя се свлече безпомощно в ръцете ми. И преди дори да успея да я обгърна здраво, припадна.

О, не, господи, не.

Дребното ѝ тяло увисна в ръцете ми, леко като перце. Отпуснах я нежно на стола и опипах врата ѝ, за да проверя дали има пулс. Нищо не напипах.

— Нана? Чуваш ли ме? Нана?

Сърцето ми заби като лудо. Докторите от „Сейнт Антъни“ ми бяха обяснили какви са признаците — пълна неподвижност, никакво дишане, тя просто лежеше там, ужасяващо неподвижна.

Сърцето на Нана бе спряло да бие.

48.

Поредният кошмар — пристигането на „Бърза помощ“, последвалото като в мъгла пътуване с линейката, въпросите в спешния кабинет. И накрая — ужасяващото чакане в болничните коридори.

Останах при Нана, в „Сейнт Антъни“, за целия ден и за цялата нощ. Тя оцеля след острия пристъп на сърдечна недостатъчност. Инфаркт на миокарда — това бе всичко, което ни казаха засега.

През тръбичка в устата я свързаха към кислороден апарат, за да облекчат дишането ѝ. На пръста ѝ имаше закрепена щипка, за да измерват нивото на кислорода в кръвта ѝ, а на ръката — тръбички за интравенозно вкарване на медикаментите. Още жици излизаха от сензорите по гърдите на Нана, за да подават сигналите към монитора за следене на сърдечната ѝ дейност — пулсиращи линии като символи на електронно бдение. Мразех този екран и в същото време се чувствах облекчен от него.

През целия ден и през цялата вечер идваха приятели и роднини. Леля Тия пристигна заедно с неколцина от братовчедите ми, сетне се появи Сампсън и Били. Бри доведе децата, но лекарите не ги допуснаха при нея, което беше разумно. И без това достатъчно се нагледаха у дома на потискащи сцени, когато линейката пристигна, за да отведе Нана отново.

Тогава дойде ред и на „задължителните“ разговори. Различни членове на болничния персонал искаха да говорят с мен за това кога точно да изключат животоспасяващата апаратура, ако остане много дълго в кома. Или относно вариантите за наемане на болногледачка. Или пък за това към коя точно религия принадлежи Нана — просто така, обясниха ми, за всеки случай. Как така за всеки случай — ако никога не се събуди ли?

Никой не се опита да ме изгони от отделението след изтичането на часовете за посещения, макар да имаха правото да го сторят. Бях им благодарен за тази проява на внимание. Седях, облегал лакти на ръба на леглото, понякога за да подпра главата си, но през повечето време, за да се моля за Нана.

После, някъде посред нощ, тя най-после даде признаци на живот. Ръката ѝ помръдна под одеялото, като че ли само с това единствено, тъй леко движение откликна на всичките ни молитви.

И тогава последва още едно незначително помръдване — но този път очите ѝ бавно се отвориха.

Сестрите ме бяха предупредили да остана спокоен и да ѝ говоря тихо, ако това се случи. Само за протокола съм длъжен да отбележа, че този подвиг никак не ми се удаде лесно.

Пресегнах се и я погалих по бузата, колкото да се увери, че съм тук, до нея.

— Нана, не се опитвай да говориш. Нито да спориш. Има тръбичка в устата ти, за да ти помага да дишаш.

Очите ѝ се плъзнаха наоколо, за да огледат всичко, и накрая се впиха в лицето ми.

— Ти припадна вкъщи. Помниш ли го?

Тя кимна, но едва-едва. Стори ми се дори, че се поусмихна, което беше страхотно.

— Сега ще позвъня на сестрата и ще видиш, че скоро ще те отървем от тази машинария — казах ѝ. — Съгласна ли си? — Протегнах ръка към бутона за повикване на персонала, но като погледнах назад, видях, че тя отново бе затворила очи. Трябваше да проверя показанията на монитора, за да се уверя, че само е заспала.

Всичките тези жълти, сини и зелени линии продължаваха да си трепкат на екрана, както при нормален сърдечен ритъм.

— Добре тогава, ще изчакам до утре сутринта — обещах ѝ, но не защото тя можеше да ме чуе, а понеже все трябваше да кажа нещо.

Надявах се само да има *утре сутринта*.

49.

Към обед на следващия ден Нана беше напълно будна и на самостоятелно дишане. Сърцето ѝ обаче беше много увеличено и бе прекалено слаба, за да я пуснат от интензивното отделение, но имаше сериозни основания да се вярва, че отново ще ѝ разрешат да се прибере у дома. Отпразнувах го, като вкарах скришом децата в стаята на Нана за най-бързото и тихо парти, устройвано някога от семейство Крос.

Имаше и други щастливи новини от фронтвата линия. Един юрист от ФБР, Линда Кол, беше установила, че федералните агенти са имали основания да извършат обиск, и така колегите от Бюрото се върнали в „Блаксмит Фармс“. Когато се свързах с Нед Махони по мобилния ми телефон, той ми съобщи, че ФБР вече разполагало с пълен екип за събиране на свидетелства, действащ в имението във Вирджиния.

Бри ме смени в дежурството в болницата — разбрахме се покъсно леля Тия да смени нея — затова в ранния следобед подкарах колата към Вирджиния, за да огледам още веднъж „Блаксмит Фармс“.

Нед ме посрещна отпред, за да ме вкара с пропуска си. Най-интересен беше малкият апартамент отзад. До там се стигаше по специална вътрешна стълба от подземния гараж.

Вътре мястото изглеждаше като от петзвездната хотелска верига „Хей-Адамс“. Мебелите бяха с кожена тапицерия или с дамаски от фини ленени тъкани, предимно в светли тонове. Таванът над трапезарията беше пищно украсен, имаше камина с полица над нея от изискано полирано орехово дърво.

Ако се абстрахирахме от техниците от екипа за събиране на доказателства със светлокафяви торби и сини блузи, помещението беше идеално чисто.

— Най-озадачаващото място тук несъмнено е спалнята — рече Нед. Последвах го през френските прозорци със спуснати завеси. — Няма килим, нито украшения, нито завивки, нищо — продължи той, макар да бе очевидно. В спалнята имаше само едно голо легло,

гардероб и две нощни шкафчета, сякаш съвсем наскоро някой се бе изнесъл.

— Нищо не открихме от изследването на пръстовите отпечатъци и тъканните остатъци. Затова продължихме с луминал.

Това обясняваше наличието на преносими ултравиолетови лампи. Махони изключи осветлението на тавана и затвори вратата.

— Продължавайте, момчета.

След като техниците включиха ултравиолетовите лампи, спалнята заприлича на радиоактивна. Всичко се оцвети в синьо — както подът, така и оскъдната мебелировка. Това явно бе един от случаите, когато можеш да се чувстваш като участник в епизод от сериала „От местопрестъплението“.

— Някой е почистил тук, при това съвсем професионално — констатира Махони. — Като казвам това, нямам предвид фирмата за почистване „Мери Мейдс“ от Вашингтон.

Освен че можеше да открива следи от кръв, луминалът реагираше и на вещества, с които хората почистват кървавите петна, като най-обикновена белина. Именно на това бяхме свидетели сега. Все едно че цялото помещение е било обилно измито с почистващ препарат на компанията „Клоръкс“.

Това тук със сигурност приличаше на местопрестъпление. На място, където са извършвани убийства.

50.

Никой не предвиди това, което последва. Беше може би половин час по-късно и аз още продължавах с огледа на „Блаксмит Фармс“.

Чухме някакви оживени разговори от всекидневната към апартамента. С Нед излязохме, за да проверим какво става. Неколцина техници се бяха събрали около един свой брадат колега, който се бе покатерил до тавана върху една къса стълба, опряна до вратата. Той държеше в едната си ръка пластмасовия капак на сензора към противопожарната инсталация. Сега всички гледаха оголения апарат.

Техникът се пресегна с един молив и посочи някаква съвсем невинна наглед пластмасова кутийка, свряна сред жичките към сензора.

— Сигурен съм, че това е камера. От най-добрите.

И ето че колелата на разследването се задвижиха.

Нед се разпореди незабавно за второ, още по-подробно претърсване на цялата къща. Всички изключиха мобилните си телефони. Прекъснахме захранването на телевизорите и компютрите, които открихме в къщата. Така нямаше да реагират на детекторите за претърсване на целия спектър на радиочестотите.

Веднъж, след като електронното следене започна, всичко нататък се разви много бързо. Час и половина по-късно повечето от екипите, претърсващи къщата, се събраха във фоайето на главната сграда за допълнителен анализ на ситуацията. Видях познати лица, включително заместник-директора Люк Хамел и Илейн Куан от подразделението за анализ на поведението, където доскоро работех и аз.

Изненадах се, че случаят още не бе обявен от първостепенна важност, след като видях колко многочислени и добре подбрани бяха нашите екипи.

Претърсването сега се ръководеше от Шоана Спиърс. Тя беше специален агент от екипа за събиране на свидетелства, висока и кокалеста блондинка, със силен бостънски акцент и дребна татуировка във вид на бръшлян, едва подаваща се над бялата ѝ оксфордска яка.

Стоеше изправена в подножието на голямото стълбище, за да я чуват и виждат всички.

— В общи линии в къщата не остана нещо, което да не е претърсено. Открихме камери във всяко помещение, включително в баните и тоалетните, както и в апартаментите отзад.

— Как ще разберем какво е било *заснемано* с тези камери? — зададе Хамел въпроса, който вълнуваше всички.

— Трудно е да се каже. Това са безжични устройства, способни да предават сигнала до всяка базова станция на разстояние до триста метра, а може би и повече. Намерихме компютър на третия стаж със софтуер, подходящ за управление на камерите, но не открихме архивни файлове. Това означава, че всяко наблюдение е било само на живо или — което е по-вероятно — някой е копирал файловете, преди да ги изтрие от твърдия диск.

— В такъв случай какво да търсим? — провикна се Махони от дъното на помещението. — Дискове? Или някакъв лаптоп? Или имейли?

— Ще продължите да търсите — кимна му агент Спийрс. — Няма нищо сложно с такива файлове. Но могат да се съхраняват навсякъде.

Възбудата в помещението нарасна. Всички очаквахме по-добри новини. И те не закъсняха.

— Невероятно, но е факт — продължи Спийрс, — според резултатите досега по хардуера на горния етаж са открити отпечатъци само на един човек. Вече ги проверяваме в Ай Ей Еф Ай Ес^[1].

[1] I AFIS (Integrated Automated Fingerprint Identification System) — обединена автоматизирана система за разпознаване на пръстови отпечатъци към ФБР, най-голямата в света, с данни за около 47 милиона души. — Б.пр. ↑

51.

— Нищо не разбирам, Тони. Защо поне не ми кажеш *къде отиваме*? Толкова много ли искам?

Никълсън едва този следобед разбра истината — той не притежаваше смелостта на хладнокръвен убиец. Не, в никакъв случай не можеше да го извърши със собствените си ръце. Винаги бе вярвал, че ако се наложи, лесно ще притисне някоя възглавница върху лицето на Шарлот или ще пусне някое смъртоносно хапче в сутрешното ѝ кафе. А сега бе прекалено късно, за да наема друг да свърши мръсната работа, което би било най-лесното разрешение на проблема му.

Наблъска последните вещи в пътническия сак, докато Шарлот не спираше да му опява от другия край на леглото. Чантата „Луи Вюитон“, която беше приготвил за вещите ѝ, още бе празна, а търпението му вече се изчерпваше. Ужасно му се искаше да ѝ зашлеви един шамар. Но какво можеше да постигне с това?

— Скъпа. — Думата едва не заседна на гърлото му. — Просто ми се довери. Трябва да хванем самолета. Ще ти обясня всичко, но по-късно, когато ще сме далеч от тук. А сега, вземи само най-необходимото и да тръгваме. Хайде, да вървим, скъпа. — *Преди наистина да се вбеся и да те убия с голи ръце.*

— Да не би да е свързано с онези двамата от миналата нощ? Знаех си, че нещо с тях не беше наред. Дължиш някому пари — това ли е?

— По дяволите, Шарлот, чуваш ли въобще какво ти говоря? Тук не е сигурно, глупачке. Нито за мен, нито за теб. Най-доброто, на което можем да се надяваме, е да ни тикнат в някой затвор. Това е *най-доброто*, разбра ли? Оттам нататък става само по-зле.

Зависи кой пръв ще се добере до нас, беше останалата част от мисълта му, която не изрече.

— Ние? Какво искаш да кажеш с това *ние*? Аз никому нищо не съм сторила.

Никълсън се втурна да обикаля леглото и трескаво да хвърля купища дрехи от гардероба в чантата ѝ, заедно със закачалките и

всичко останало.

Тогава попадна на кутийката за бижута от червена кожа, която някога ѝ бе купил във Флоренция — преди цяла вечност, когато още бе млад и влюбен, но безкрайно глупав.

— Тръгваме. *Веднага*.

Тя го последва. Нищо не я плашеше повече от перспективата да остане сама и той разчиташе тъкмо на това. Но успяха да стигнат само до преддверието, където Шарлот съвсем рухна. Никълсън чу нещо като стон, като писък. Обърна се и я видя приведена над полираните дъски на пода. По бузите ѝ, заедно със сълзите, се стичаха черни ручейчета от грима ѝ, с който тя винаги прекаляваше, сякаш беше евтина курва.

— Толкова съм изплашена, Тони. Цялата треперя. Не виждаш ли? Интересува ли те нещо друго, освен собствените ти желания? Защо се държиш така?

Никълсън отвори уста да изрече нещо мило и помиряващо, но вместо това извика:

— Ти наистина си невероятно глупава, знаеш ли?

Пусна чантата и я сграбчи грубо за ръката, без да го е грижа дали няма да я изкълчи. Шарлот се дръпна назад, разрита се и запищя, когато той я повлече по пода. Трябваше само да я замъкне до колата, а там, ако тя искаше, можеше да пукне. Изобщо не го бе грижа за тази тъпа и упорита крава, в каквата се бе превърнала жена му.

Но в този миг се разнесе първият удар откъм външната врата.

Нещо огромно току-що се блъсна отвън, достатъчно силно, за да я сцепи през средата. Никълсън надникна през прозореца само за миг, но това беше достатъчно, за да проумее какво бе това — стенобоен таран. И разбра, че май вече е твърде късно да спаси дори и себе си.

Вторият ужасяващо мощен удар отекна почти веднага. Пръсна ключалката и резето като детски играчки. И вратата се откърти...

52.

— *Бягай.*

Това беше единственият съвет, който Тони Никълсън успя да изкрещи на жена си, преди да пусне ръката ѝ и да се затича с все сили към задната врата. Всички приоритети сега загубиха значението си, освен оцеляването.

Стигна до кухнята, но там едва не се блъсна в нисък, набит латиноамериканец, който нахълта от задната врата. *Кой, по дяволите, бе този?*

Последва неясно движение, сетне мъчителна болка отстрани на коляното му. Съзнанието на Никълсън смътно регистрира дълъг гаечен ключ в ръката на нападателя, докато се свличаше на пода. Там и остана.

Отначало беше само болката, после коляното му почервения и се поду много бързо.

Сетне се появиха белезниците. Врязаха се в китките му, преди да разбере, че са там.

Белезници?

Латиноамериканецът го улови за яката и го повлече по пода обратно във всекидневната, където го пусна в средата на килима.

Вторият мъж — наистина ли бяха само двама? — се извисяваше заплашително над жена му. Наблюдаваше Никълсън със слаб интерес, едва ли не с досада, сякаш всеки ден само с това се занимаваше.

Личеше си, че не бяха от ФБР, поне това бе ясно. Не приличаха и на онези двамата тъпи гангстери от миналата седмица. Дрехите им бяха черни, носеха черни скиорски шапки, нахлузени на лицата им. На ръцете си имаха латексови ръкавици.

Не бяха точно ченгета, но нещо близо до тях. Може би бивши полицаи? Или от специалните сили?

Този, който го нападна, имаше счупен нос, а черните му очи го гледаха отгоре презрително, сякаш Никълсън беше непотребна твар.

— *Дискът?* — беше всичко, което мъжът изрече.

— Диск ли? — процеди удивено през стиснатите си зъби Никълсън. — За какво говориш, по дяволите? Кой сте вие двамата?

— *Две* — това число ми харесва. — Мъжът погледна часовника си от неръждаема стомана. — Имаш само две минути.

— Две минути или какво? — попита Никълсън, но прочете отговора в очите му.

По-високият извади найлонова торба и я нахлузи на главата на Шарлот. Тя се опита да се съпротивлява, но той ловко омота сребрилата самозалепваща се лента около врата ѝ, запечатвайки главата ѝ вътре в торбата.

Никълсън видя как изражението ѝ се промени, щом тя осъзна какво става. Дори изпита малко жалост към нея, може би дори частица от отминалата любов, нещо емоционално и човешко... За пръв път от години усети привързаност към жена си.

— Ти си луд! Не можеш да ѝ сториш това! — изкрещя Никълсън на мъжа, който държеше Шарлот.

— Никълсън, *ти си* този, който го прави. Не ние, а ти контролираш ситуацията. Всичко зависи от теб. За бога, накарай ни да спрем.

— Но аз дори не разбирам какво искаш. Кажете ми за какво е всичко това!

Той се хвърли към Шарлот, но пронизващата болка в коляното го събори отново на пода, безпомощно заклещен между дивана и масата за кафе.

— Моля ви, само ми кажете какво искате! Не разбирам! — започна да стене Никълсън, да крещи с все сили, като се стараяше да бъде колкото можеше по-убедителен. Това беше изпълнението на живота му и трябваше да се справи на всяка цена.

Но когато най-сетне той се изправи пред дивана, видя, че Шарлот вече не даваше признаци на живот.

Познатите ѝ сини очи бяха широко отворени. Главата ѝ се бе отпуснала върху рамото, като на кукла, очакваща да ѝ дръпнат конците. Беше невъобразима гротеска, с нахлузената отгоре ѝ найлонова торба.

— Копелета! Долни шибаняци, убихте я! Сега вярвате ли ми? Това ли беше цената?

Двамата мъже останаха невъзмутими, както винаги. Само си размениха погледи. И свиха рамене.

— Трябва да вървим — рече по-високият.

Латиноамериканецът кимна и за секунда Никълсън повярва, че се е отървал, че най-сетне двамата нападатели ще напуснат къщата. Но не стана така. Единият преметна Шарлот през рамо, а другият повлече Никълсън.

Докато подскачаше на здравия си крак към вратата — и само бог знаеше накъде след това. — Никълсън бе обзет от странна мисъл. Искаше му се да бе помил с Шарлот.

53.

С Нед Махони пътувахме с моята кола на изток, по магистрала I-66 към Александрия, когато ни позвъниха, за да ни съобщят, че сме закъснели. От щатската полиция на Вирджиния докладваха, че са заварили опразнена къщата на Никълсън. Имало признаци за нахлуване с взлом и оказване на съпротива, намерили два куфара, пълни с дрехи. А двете коли на семейството още били в гаража.

Сега имахме разрешение да арестуваме Тони, но не знаехме какъв автомобил да търсим, така че ни оставаше да разчитаме само на интуицията.

Съгласно плана трябваше да се претърси къщата му. Заместник-директорът на ФБР Хамел изпрати още един екип за събиране на доказателства. А Махони телефонира на някого в „Хувър Билдинг“, за да провери набързо какво е известно за Никълсън.

Освен това Нед беше взел със себе си един лаптоп „Панасоник Тъгбук“, което му позволи да ускори търсенето. Докато още натискаше клавишите, ми изстреля информацията, както правеше винаги, когато бе неспокоен.

— Е, нашият човек никога не е бил арестуван, получил е поданство, регистриран е като работещ във федералните служби по заетостта, служил в армията — дотук нищо изненадващо. Дори псевдоними няма. И не се споменава в нито едно от криминалните досиета на Бюрото, нито като Тони, нито като Антъни Никълсън.

— Не мисля, че той е убиецът — отбелязах аз.

Махони спря за миг търсенето и ме погледна внимателно.

— Защо?

— Нещата не се връзват, има прекалено много неясноти — обясних му. — Очевидно Никълсън е един от тях, но нищо повече, Нед. Като в онзи стар виц за петимата слепи и частите на слона^[1].

— Което означава, че Никълсън е какво — *задникът на слона*?

Разсмях се. Махони винаги намираше бързо най-подходящия отговор, но бе ненадминат по остроумие, когато беше под пара.

— Мисля, че някои търсят същото, което търсим и ние, само че те първи са се добрали до него. А това може да означава само едно: че те, в сравнение с нас, имат да сглобяват повече парчета от пъзела.

— Или — Махони вдигна пръст — той сам е инсценирал изчезването си. Не е било трудно — захвърля няколко куфара на пода и изпотрошава мебелите, а сега лети напред Атлантическия океан с неговата малка проклета филмова колекция, докато ние още духаме праха в къщата, за да търсим отпечатъци.

Още малко обсъждахме възможностите, докато не дойде следващото обаждане. Това, което му съобщиха, отново възбуди Махони. Въведе адреса в лаптопа.

След няколко секунди вече следвахме насоките на джипиес навигацията по Блетуей авеню към град Александрия — но не към къщата на Никълсън.

— Отиваме в жилищния комплекс „Авалон“ — обясни ми Махони. — Никълсън е засечен в базата данни за наематели. Предполагам, че не е платил някоя месечна вноска.

— Апартамент под наем? — учудих се. — В същия град, в който живее?

Махони кимна.

— Живее със *съпругата* си — уточни той, — за която мога да се обзаложа, че е поне с петнадесет години постара от тази, която ще намерим зад вратата на апартамента. Какво ще кажеш? Залагаш ли двайсетачка?

— *Нищо не залагам.*

[1] Древна индийска притча: всеки слепец опипал различни части на слона — крак, хобот, ухо, един от бивните, опашка, но описанията им въобще не съвпаднали. — Б.пр. ↑

54.

Тони Никълсън се наведе от задната седалка, доколкото му позволяваха белезниците. Видя, че прозорците на втория етаж светеха.

— Няма нужда да идваме тук — рече. — Тя нищо не знае. Заклевам се в това.

Онзи, който го бе ударил по коляното, отвори дясната предна врата на колата.

— Кой знае — промърмори той. — Може да говориш насън.

Излезе и се приближи към входната врата. Отключи с един от ключовете от връзката на Никълсън.

А той се замисли дали още имаше шанс да отърве кожата си. И дали ще успее да спаси и Мара. Не можеше да се отърси от сюрреалистичната представа — красивото ѝ лице в найлонова торба.

Шофьорът беше висок и рус — също като него, — със светли очи и квадратно чело. Изглеждаше по-интелигентен от латиноамериканеца. Може би беше и поне малко по-разумен от него.

— Слушай — зашепна му Никълсън. — Зная какво търсите. Мога да ви помогна да го намерите, но само ако ми осигурите възможност да се измъкна невредим.

Мъжът остана неподвижен, втрънен в предното стъкло на колата, все едно Никълсън не говореше на него.

— Искам да склучим сделка, за това намеквам...

Все още никаква реакция от предната седалка.

— За диска. За диска със Зевс. Чуваш ли ме? Ще ти кажа къде е.

— Да — най-после промълви блондинът. — Ще кажеш.

— Тогава... Защо да не направим сделка? Сега? Тук? Защо не, по дяволите?

Пръстите на похитителя започнаха леко да барабанят по волана.

— Защото така или иначе ще те убием. И теб, и приятелката ти.

Никълсън усещаше глухите удари на сърцето си, най-сетне имаше чувството, че вече нищо няма значение. Засмя се, малко отчаяно.

— Господи, друже, нямам намерение да те уча как да си вършиш работата, но тогава защо аз, по дяволите, бих...

Шофьорът се извърна внезапно, пресегна се надолу и силно стисна подутото коляно на Никълсън.

Болката беше мигновена и зашеметяваща. Гърлото му пресъхна, челюстта му увисна. Не можа да си поеме дъх, още по-малко да закрепчи. И сред тази странна тишина беше лесно да се чуе приглушеният глас на мъчителя му:

— Защото по някое време, друже, ще изгубиш желание да живееш и ще ти се прище да си мъртъв. Загря ли? И ако дотогава още не си ни казал това, което искаме да знаем — повярвай ми, ще го направиш.

55.

Вратата на колата се отвори и Мара се плъзна вътре. Никълсън видя първо слабите ѝ крака, а сетне и ръката на латиноамериканеца, която стискаше здраво отзад русата ѝ коса. Онзи затъкна в колана си пистолет четиридесет и пети калибър, после затръшна вратата.

Разбираемо бе, че приятелката на Тони беше страшно изплашена. По дяволите, та тя бе само на двадесет и три. Ръцете ѝ бяха стегнати отпред с белезници, но пуловерът ѝ бе дръпнат над тях, за да ги прикрива. Никълсън ѝ бе подарил този пуловер. Кашмирен. От магазина на „Поло“ в Александрия. В щастливите им дни.

— Как си?

— За бога, Тони, какво става тук? Той ми обясни, че бил от полицията. Показа ми значка. Вярно ли е?

— Просто не казвай нищо — посъветва я Никълсън тихо. Струваше му се, че раненото му коляно всеки миг ще се пръсне. Почти му бе невъзможно да се съсредоточи, а появата на Мара само влоши ситуацията. Ужасно я влоши, защото той наистина я обичаше.

Тя беше пълна противоположност на Шарлот. Например, за разлика от съпругата му, знаеше твърде много. Освен това беше от Ню Йорк, от смесен ирландско-италиански произход. За нюйоркчаните не беше типично да си държат езиците зад зъбите.

— Какво искат тия? — продължи да го притиска тя. — Къде ни водят? *Кажми ми.*

— Това е дяволски добър въпрос — отвърна Никълсън и изрита гърба на предната седалка със здравия си крак. Изкрещя на похитителите си: — Къде, мамка му, ни водите?

Това му спечели само обратен удар по скулата с дулото на пистолета. Почувства болката, но вече не му пукаше. Всъщност болката можеше да се приеме като нещо добро — означаваше, че още е жив...

— Каквото и да става тук, трябва да знаете, аз повече не работя за него — обясняваше забързано Мара на двамата мъже на предните

седалки. — Трябва да ми повярвате. Ще ви кажа всичко, което искате да знаете. Бях му счетоводителка.

— Затваряй си устата, Мара — сопна ѝ се Никълсън. — Няма смисъл.

— Той изнудва хората. Все важни клечки. За пари. Записва ги и...

Никълсън се наведе заплашително към нея, но това бе всичко, което можеше да стори.

— Мара, предупреждавам те.

— За какво, Тони? Малко е късно за предупреждения, не мислиш ли? Дори не трябваше да съм тук.

Тъмнокафявите ѝ очи излъчваха само страх и ярост, същото, което изпитваше и той, тъй че му бе трудно да я обвинява докрай.

— Говоря за важни особи — не спираше да дрънка тя. — Богаташи. Политици. Банкери от Уолстрийт. Адвокати. Все големи клечки...

— Да, да — прекъсна я шофьорът. — Кажи ни нещо, което не знаем. Иначе, както рече твоят човек — затваряй си устата, Мара.

56.

Махони съобщи по телефона новите ни координати, докато следвахме данните от джипис системата, и се отклонихме от Белтуей авеню, за да продължим по Айзенхауер авеню. Стъмваше се, но шосетата още бяха натоварени с автомобили. Стотици хора всеки ден изминаваха десетки километри до работата си. Запитах се дали работното време от девет сутрин до пет следобед не се е превърнало в анахронизъм.

След около два километра по Айзенхауер авеню стигнахме до редица от напълно еднакви четириетажни градски къщи, подредени по дължината на улицата.

Една отбивка от авенюто беше отбелязана с табела, приветстваща посетителите на жилищния комплекс *Авалон Камерън Кърт*.

Джипис системата ни поведе навътре през малък лабиринт от ниски постройки. Всичко беше на ниво, по последна мода, като онези новосъздадени „общности“, които притежаваха собствени източници. Но според Махони и лаптопа му наемите стигаха до небесата — три хиляди и петстотин долара на месец.

— Знаеш ли, леля ми живее на подобно място, във Веро бийч във Флорида. Позволяват им да имат максимум по два домашни любимци, но тя има четири малки, почти еднакви, кученца и ги разхожда поотделно, по две наведнъж.

Опитвах се да го слушам, докато не стигнахме до блока на Никълсън.

— Хей, Нед. Видя ли това? — На около петдесет метра пред нас тъмносин седан току-що потегли към шосето. — Това не е ли сградата на Никълсън?

Махони се надигна и затвори лаптопа.

— Тук трябва да е. Нека да проверим.

Другата кола ускори и се насочи право към нас. Успях да забележа, че имаше номера с регистрация от Вашингтон. Отпред пътуваха двама, а отзад още двама, които не се виждаха много добре.

Но когато ни задминаха, се вгледах по-старателно и само за секунда кръстосахме погледи с Тони Никълсън.

Веднага щом включих сирената, тъмносиният седан се отдалечи от сградата и зави зад ъгъла. Нямах представа кои бяха в колата — мафиоти, наемни убийци или някои други — но начинът, по който потеглиха, ми подсказа, че Никълсън и приятелката му сериозно са загазили.

Нед вече докладваше по телефона.

— Говори Махони. Получих заповед да се насоча към целта, към Никълсън. Преследваме син понтиак, модел Джей-6, с регистрационен номер от Вашингтон.

Завихме след следващия ъгъл и ги видях спрели на изхода от жилищния комплекс.

— Едно на нула за добрите! — възкликна Нед и стисна юмрук. По Айзенхауер авеню имаше много оживено движение и това ги блокира. За секунда си помислих, че ще приключим случая чисто.

Но тогава двете предни врати на синия понтиак се отвориха и онези двамата изскочиха едновременно. И едновременно откриха огън!

С глух тътен един куршум пръсна предното ни стъкло преди още Нед или аз да се измъкнем. Отворих рязко моята врата и се търколих по асфалта. Махони също се промъкна навън през вратата на шофьора и залегна до мен.

Случайно бях паднал върху водосточната канавка, така че можех да виждам само шофьора на седана. Стори ми се с военна стойка, висок, рус, късо подстриган. Продължаваше да стреля по нас. Аз не отвърнах на огъня, не посмях.

Проблемът бе в това, че автомобилите по авенюто спряха зад него. Нямах как да съм сигурен, че няма да улуча някой невинен от колите отзад. Той, изглежда, осъзна това, и се втурна към най-близката сграда.

Щом задмина голямата реклама на Авалон пред сградата, аз изстрелях два бързи откоса. Няколко гилзи ме удариха по рамото. Русокосият падна в началото на втория откос.

Но още не бяхме в безопасност, още можехме да бъдем засегнати от куршумите им. Махони се изправи и откри огън. Сега видях и втория ни противник, паднал наред улицата. Панталонът му беше разкъсан, явно беше улучен в крака, но въпреки това се опита да се надигне.

— Хвърли оръжието! — извика му Махони, когато мъжът започна да се отдалечава.

Заобиколих колата, за да го взема на прицел от друг ъгъл, точно когато оня вдигна своя пистолет, четиридесет и пети калибър, за да стреля по Махони.

И аз, и Нед натиснахме спусъците преди него. Улучихме го, той се присви надве, но въпреки това стреля отново и едва не рани Махони, който прилекна и пак откри огън. Последният му куршум улучи непознатия в рамото.

Той още дишаше, когато стигнахме до него. Очите му бяха разширени, целият трепереше, но все още държеше пръст върху спусъка. Нед настъпи китката му и издърпа от ръката му пистолета, четиридесет и пети калибър.

— Стой така — казах му. — Линейка вече идва насам.

Но той беше зле, много зле. От раната в корема му бликаше кръв, едва ли щеше да издържи дълго. Докато Махони изтича до Никълсън и момичето в колата, аз свалих якето си и го притиснах към раната на бандита.

— За кого работиш? — попитах.

Не бях сигурен дали ме чу. Не изглеждаше изплашен, но очите му бяха странно разширени. Като се опита да преглътне, кървава пяна изби от устните му. Якето ми вече беше цялото просмукано с кръвта му.

— *Кажу ми!* — изкрещях му бясно накрая. — Кой те изпрати тук?

Дишането на престъпника се затрудни и накъса. Силно стисна ръката ми — миг преди да я отпусне. Умря, без да каже нищо, което можеше да ни помогне да разберем нещо за това, което се случваше.

58.

Скоро мъртвите станаха трима — открихме Шарлот Никълсън с посиняло лице и още неизстинало тяло в багажника на понтиака.

Тони Никълсън и предполагаемата му приятелка Мара Кели не ни казаха нищо, освен че не били извършили нищо лошо и че нямали представа кои са застреляните мъже. Само това успяхме да узнаем от тях, преди колегите от ФБР да ги поведат към ареста.

По това време екипът вече беше значително нараснал — три коли от Бюрото, още автомобили от полицията на град Александрия, линейките от Бърза помощ, както и от хората на местния шериф. Веднага щом можах, позвъних на Бри, за да проверя как е при нея.

Едва тогава осъзнах, че телефонът ми е останал изключен от дълго време — откакто нахлухме в онзи частен клуб в окръг Кълпепър. Когато го включих, имах три съобщения по гласовата си поща — и трите от Бри.

Налегнаха ме лоши предчувствия.

Прослушах първото съобщение.

— Здравей, аз съм. Слушай, докторите са много загрижени за функционирането на бъбреците на Нана. Казаха, че съдържанието на течности в организма ѝ не било нормално. Още нямат прогноза, но трябва да ми се обадиш. Обичам те.

Веднага се обърнах и тръгнах към колата ми, неуверен дали искам да чуя второто съобщение.

— Алекс, Бри се обажда. Питам за теб в Бюрото, но там никой май не знае къде се намиращ. Нямам номера на телефона на Нед. Не съм сигурна какво друго да направя. Нана не е добре. Надявам се скоро да си дойдеш.

Затичах се, но третото съобщение ме накара да застина.

— Алекс, къде си? Никак не ми е приятно да запиша това на телефона ти, но... Нана изпадна в кома. Веднага се връщам при нея, така че повече няма да можеш да се свържеш с мен. Ела тук колкото се може по-скоро.

59.

Срещата, започнала в Уан Обсървейтъри Съркъл^[1], беше донякъде неофициална. Основното в менюто за вечерята бяха варените раци. Присъстваха неколцина души от администрацията към Белия дом, от средното ниво на йерархията, със семействата си. Когато вицепрезидентът свали самото си, за да остане само по риза с навити ръкави, всички мъже незабавно последваха примера му.

Агент Корморан обаче не свали самото си. Беше ушито по специална поръчка, за да прикрива пистолета му Зиг Зауер 0.357, прибран в кобура под дясната му мишница. И макар че днешното събитие определено не представляваше опасност за сигурността, не беше в кръвта на професионалиста да приема нещо за даденост, особено напоследък.

Специалните служби охраняваха просторната викторианска резиденция от 1972 г. Вицепрезидентът Нелсън Рокфелер и семейството му не се преместиха тук, но преди Тилман в тази сграда бяха живели всичките предишни вицепрезиденти със семействата си: Уолтър Мондейл, Джордж Буш старши, Дан Куейл, Ал Гор и Дик Чейни. Буквално всяко кътче от това място беше старателно документирано. Корморан познаваше къщата по-добре от апартамента си с две спални на Ем стрийт във Вашингтон.

Така че когато му се наложи да поговори насаме с вицепрезидента, за Корморан бе съвсем естествено да влезе в библиотеката през задната всекидневна, за да избегне среща с някого от гостите.

Тилман си наля уиски с лед и зачака, облегнат на лавицата над камината, докато Корморан заключи вратите в двата края на библиотеката.

— Какво е това, което не търпи отлагане, Дан? — попита Тилман.

— Трябва веднага да ви призная, сър, че ще прекрача някои граници — заяви агентът.

Тилман отпи от уискито си.

— Това е нещо ново. Имам предвид предупреждението.

Двамата мъже бяха приятели, доколкото можеше да съществува приятелство при хора с тяхното положение. Понякога ходеха на риболов, прекарваха заедно ваканциите си, но бяха само господин вицепрезидентът и агент Корморан — охраняван и охранител.

— Сър, мисля, че е време да уведомите президента за Зевс. Особено заради факта че някой от свързаните с Белия дом или кабинета може да е убиец.

Лицето на Тилман тутакси застина и той остави чашата си.

— Президентът го знае. Погрижих се за това. Но ни е нужно име. — Тилман вече бе осведомен за нахлуването на ФБР в онази къща във Вирджиния, но не знаеше последните подробности. Корморан му ги описа набързо, спомена включително и за камерите, открити в клуба за сексуални контакти.

— Засега никой не говори конкретно за Зевс, но ако се открият някакви видеозаписи, няма да има значение какъв псевдоним е използвал.

— Кога го разбра? — попита Тилман. Сега изглеждаше доста развълнуван.

— Днес. Този следобед.

— И как го научи?

Надвисна тишина. Корморан и вицепрезидентът се спогледаха.

— Добре — кимна Тилман. — Няма значение. Моля те, продължавай. Извинявай, че те прекъснах.

— Вероятно върховният прокурор ще може да направи нещо по случая. Ако съществува удобен претекст да се отклони разследването или поне да се забави...

Внезапно Тилман сякаш се разгневи, но при него винаги бе трудно да се определи точно емоционалното му състояние.

— Задръж. Искаш президентът да разчита на помощта на върховния прокурор? Чуваш ли се въобще какво предлагаш? Може да е замесен член на кабинета.

— Не става въпрос какво искам аз, сър. Всичко е свързано единствено с безопасността на президента Ванс и тази администрация. — Откъм вратата за фойето се чу бурен смях. Корморан не трепна, а само леко сниши тона си. — Не предлагам да се опитваме да прикрием скандала. Само ми е необходимо малко време, за да проверя дали

можем да открием кой е Зевс. Ако успея да го направя, тогава Белият дом ще бъде в по-добра позиция да контролира информацията, когато излезе наяве... — А това ще се случи, сър, по един или друг начин, рано или късно.

— Какво каза Рийс за ситуацията? — интересува се Тилман. — Попита ли го? Той знае ли за камерите?

— Днес следобед уведомих началника на кабинета, но не сме обсъждали дали да се докладва на президента. Искан първо да говоря с вас, сър.

— Не ни противопоставяй с президента Ванс. Президентът може да разчита на пълната ми лоялност.

— Не се опитвам, сър...

— Добре, Дан. Но ето какво ще направиш. — За Тилман бе типично да преминава внезапно от разпит към вземане на решение и точно това се случи сега. — Говори с Гейб за това, сподели съображенията си с него. Ако той реши да го обсъди с мен, ще започнем оттам. В противен случай нека си наясно, че двамата с теб никога не сме водили този разговор.

Вицепрезидентът тръгна към вратата, когато Корморан за пръв път си позволи да извиси глас.

— Уолтър! — При повечето ситуации това беше недопустимо нарушение на протокола, което би могло да струва на агента понижение с няколко степени. — Мога да открия Зевс. Само ми дай време да го направя.

Тилман се спря, но не се извърна.

— Говори с Гейб — това бе всичко, което изрече.

И продължи към изхода от библиотеката. А агентът нямаше друг избор, освен да го последва.

Разговорът бе приключил, а и в трапезарията раците изстиваха.

[1] Официалната резиденция на вицепрезидентите на САЩ, в североизточната част на Вашингтон. — Б.пр. ↑

60.

Сирената на колата ми не спря да вие през целия път по авеню „Потомак“ и после навътре в града. Спрях я чак когато достигнах паркинга на болницата „Сейнт Антъни“. Откакто чух съобщенията на Бри по гласовата ми поща, мислите ми не преставаха да се лутат трескаво. Как е могло да се случи това? Та нали тази сутрин Нана седеше в леглото; говореше с нас; чувстваше се *по-добре*.

Щом стигнах с асансьора до шестия етаж, първото познато лице, което зърнах, беше на Джени. Седеше на ръба на един от пластмасовите столове пред интензивното отделение. Виждайки ме, се затича към мен и силно ме прегърна.

— Нана е в кома, татко. Те не знаят дали ще се събуди или не.

— Успокой се. Вече съм тук. — Усетих как вцепененото ѝ тяло се отпусна в ръцете ми и сълзите ѝ рухнаха. Джени беше толкова силна и в същото време толкова крехка. Прилича на *Нана*, не преставах да си мисля, докато я прегръщах. — Видя ли я? — попитах.

Тя кимна, притисналата глава до гърдите ми.

— Само за около минута. Сестрата ми каза да изчакам тук.

— Хайде — казах и поех ръката ѝ. — Мисля, че ще имам нужда от теб.

Заварихме Бри приседнала до леглото на Нана, на същия стол, на който прекарах миналата нощ. Изправи се и ни прегърна.

— Така се радвам, че си тук — прошепна.

— Какво се случи? — попитах загрижено с тих глас, понеже се опасявах, че Нана може да ни чуе.

— Има нарушения във функциите на бъбреците ѝ, Алекс. Сега я поставиха на диализа, отново започнаха да ѝ дават хидралазин, бета-блокери и...

Едва чувах думите на Бри. Още по-трудно ми бе да схвана за какво ми говори. Краката ми се подкосиха, зави ми се свят.

Но нищо не ме бе подготвило за вида на Нана. Изглеждаше много по-зле.

Отново беше на апаратно дишане, но този път чрез трахеотомия, директно в гърлото. В носа ѝ бяха поставили тръбичка. Беше свързана и към апарат за диализа. Но най-лошото бе лицето ѝ — измъчено и изпито, сякаш страдеше от силна болка. Очаквах, че просто ще изглежда като заспала, но това беше много по-тревожно и страшно.

Промуших се през уредите и приседнах до нея.

— Аз съм, Алекс. Вече съм тук. Аз съм, Алекс, стара жено.

Имах чувството, че се намирам от другата страна на дебело стъкло, разделящо ме от Нана. Можех да ѝ говоря, да я докосвам, да я гледам, но реално нямаше как да общувам с нея. И това беше най-силното усещане за безпомощност, което някога бях изпитвал. Обзе ме ужасяващо и мъчително предчувствие, че знаех какво предстои.

Обикновено се справях добре при кризи — нали с това си изкарвах прехраната, — но сега едва се сдържах да не рухна окончателно. Когато Джени се доближи и застана до мен, не се опитах да скрия сълзите си.

Това не се случваше само на Нана. Случваше се на всички нас.

И докато седяхме така и я гледахме онемели, една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— *Нана* — промълвихме всички в един глас. Но тя не ни отвърна, нито се опита да отвори очи.

Имаше само една самотна сълза.

61.

Прекарах цяла нощ до леглото на старата. Когато не дремех или не се пречках на сестрите, които през няколко часа проверяваха пациента си, говорех на Нана. Отначало се придържах към побезобидни теми — колко я обичаме, как я подкрепяме и дори за това, което се случваше в стаята.

Но накрая се досетих, че Нана винаги бе предпочитала чистата истина, независимо каква ще се окаже тя. Затова започнах да ѝ разказвам за преживяното през днешния ден. Точно както винаги си бяхме говорили, без да мисля за възможността, че някога ще бъде сложен край на тези наши разговори.

— Днес бях принуден да убия човек — признах ѝ.

Навярно би трябвало да кажа нещо повече за това, след като го бях изрекъл на глас, но просто млъкнах. Предполагам, че това бе моментът, когато Нана трябваше да ми отговори.

И тогава тя все едно го направи... В съзнанието ми изникна един спомен от по-ранните години, когато водихме подобен разговор.

Той има ли семейство, Алекс?

Първо това ме попита Нана. По онова време бях на двадесет и осем. Беше въоръжен грабеж в малък магазин в Саутийст. В най-окаяното предградие на Вашингтон. Когато се случи, не бях дежурен. Просто се прибирах у дома. Името на мъжа беше Еди Клемънс. Никога няма да го забравя. За пръв път някой стреляше по мен и за пръв път аз отговорих на огъня, за да се защита.

Да, отвърнах на Нана, има жена, макар че не живеел с нея. И две деца.

Спомням си как стоях в преддверието на къщата ни на Пета улица, без да съблека палтото си. Когато влязох, Нана носеше коша с прането, но накрая се озовахме седнали на стъпалата, сгъвахме дрехите и разговаряхме за стрелбата. Отначало си помислих, че е странно как спокойно ми подава дрехите една след друга. Тогава изведнъж осъзнах, че в един момент животът ми отново ще започне да се нормализира.

Ще се оправии, каза ми тя. Може би няма да е същото, но все пак ще е добре. Ти си полицай.

Права беше, разбира се. Може би заради това сега отчаяно се нуждаех от подобен разговор с нея. Странно, но единственото, което исках, бе да ми каже, че всичко ще се оправии.

Поех ръката ѝ, целунах я и я притиснах до бузата си — предполагам, като опит да се свържа с нея.

— Всичко ще се оправии, Нана — промълвих.

Но не знаех дали беше истина или не, или кого залъгах.

62.

Събудих се, когато някаква ръка стисна рамото ми и някой прошепна в ухото ми:

— Време е да отиваш на работа, скъпи. Тия е тук.

Леля Тия остави до краката ми голямата си ленена чанта с плетката и куките. През тази нощ пет-шест пъти заспивах и се събуждах. Беше странно да съм в тази стая, без прозорци, без реално усещане на времето, а Нана да бъде толкова болна.

Тази сутрин ми изглеждаше същата. Не бях сигурен дали беше за добро, или за зло. Може би по малко и от двете.

— Ще изчакам сутрешната визитация — казах на леля Тия.

— Не, скъпи, трябва да тръгваш. — Прикани ме, за да стана от стола. — Тук няма достатъчно място, а краката на леля ти Тия едва я държат. Така че отивай на работа. После ще се върнеш и ще разкажеш, както винаги, на Нана за днешния ти ден.

Извади машинално плетивото от чантата си, с големите шарени дървени игли, с които винаги плетеше. Видях в чантата термос и вестника „Ю Ес Тудей“. Лекотата, с която се устрои, ми напомни, че вече бе преживяла това, първо с чичо ми, после с по-малката си сестра Ана. Леля ми сякаш бе станала професионалистка в грижите за болните и умиращите.

— Бях решила да ти донеса нещо от поета Дейвид Уайт, което ще ти хареса — рече Тия. Отначало ми се стори, че говори на мен. — Но после се замислих и си казах, че не бива, по-добре да изчакаме да се посъвземеш, затова ти донесох вестника. Знаеш ли, че ще поръчат да изработят паметник на доктор Мартин Лутър Кинг в Китай? *Китай*? Представяш ли си, Реджайна?

Тия не беше сантиментална, но по свой начин си беше светица. Знаех също, че в никакъв случай нямаше да позволи на Нана да я види разплакана, независимо дали тя беше в кома или не. Наведох се и целунах леля по челото. После целунах и Нана.

— Довиждане, Тия, довиждане, Нана. Ще се видим по-късно.

Леля ми продължи да обяснява нещо с тих глас, но аз чух как Нана ми отговори. Още един спомен от миналото... *Бъди добър, Алекс, каза ми тя, бъди внимателен.*

Всъщност точно сега не бях заплашен физически. Формално бях в отпуск след стрелбата от предишния ден. Началникът на детективите Дейвис ми отпусна два дни, за което му бях благодарен, но аз не можех да си позволя дори тази почивка. Трябваше да разпитам Тони Никълсън и Мара Кели. Затова помолих Сампсън да уреди разпитите, като ги запише на своето име. После просто щях да продължа с разследването...

63.

Центърът за задържане на заподозрени в Александрия се помещаваше в голяма сграда с фасада от червени тухли в края на Мил Роуд.

Именно там държаха терориста Закариас Мусауи, преди да бъде изпратен да излежава присъдата си в строго охранявания затвор във Флорънс в щата Колорадо. По съвпадение точно там бе последното известно на полицията местопребиваване на серийния убиец Кайл Крейг. А мен ме чакаше огромна недовършена работа, с която все някога трябваше да се заема. Удивително малък започва да ти се струва светът на големите престъпления, след като прекараш в него толкова дълго време. Само мисълта за Кайл Крейг ме караше да кипна.

Държаха Никълсън и госпожица Кели съответно на първия и на втория етаж. Извеждахме ги за разпити в отделни стаи, след което ги връщахме обратно с асансьора.

Отначало нито един от тях не желаше да каже нещо повече от това, че са станали жертви на отвличане и насилие. Оставих ги да продължат няколко часа в този дух, дори деликатно позволих на Мара Кели да разбере, че гаджето ѝ не се пречупва. Искях да засиля доверието ѝ в Никълсън, преди да го разбия на пух и прах.

При следващата ни среща, на същото място, оставих на масата пред нея фотокопие на страница.

— Какво е това? — попита тя.

— Погледни го.

Мара се наведе, като отметна с пръстите си с бял маникюр един кичур от косата си. Дори и тук, в стаята за разпити, тя запазваше някаква поразителна изтънченост, макар да ми изглеждаше по-скоро придобита, отколкото вродена. Твърдеше, че е счетоводителка, но бе завършила само първата година в колежа.

— Самолетни билети? — заговори тя. — Не разбирам. За какво ми ги показвате?

Сампсън се приведе над масата. Когато пожелаеше — а това се случваше често по време на работа, — той можеше да изглежда доста

заплашителен със своите двеста и шест сантиметра.

— От Монреал до Цюрих, полетът е бил снощи. Видя ли имената?

Той потупа с пръст върху билетите.

— Антъни и Шарлот Никълсън. Твоят приятел е смятал да избяга, Мара. Заедно със *съпругата* си.

Тя избута встрани фотокопието.

— Да бе, и аз имам компютър и цветен принтер.

Извадих мобилния си телефон и й го подадох.

— Тук е набран номерът на Суис Еър. Искаш ли да се обадиш и да попиташ за резервацията?

След като тя не ми отговори, реших да й отпусна още няколко минути, за да осмисли ситуацията. Всъщност тя беше права — бяхме фалшифицирали билетите. Когато се върнахме в стаята, беше готова. Личеше си, че е плакала, макар че се бе опитвала да изтрие сълзите си.

— Какво искате да знаете? — попита Мара, сетне присви очи. — И какво ще получа срещу това?

Сампсън я погледна изпитателно.

— Ще направим всичко, което можем, за да ти помогнем.

— Така стоят нещата, Мара — кимнах. — Който ни помогне пръв, и ние му помагаме.

Извърнах се към касетофона и го включих.

— Кои бяха онези в колата? Да започнем от това.

— Нямам представа — отсече момичето. — Никога преди не съм ги виждала. — Повярвах й.

— Какво искаха те? Какво казаха?

Тук тя замълча. Имах чувството, че вероятно е готова да натопи Никълсън, но не можеше веднага да се реши.

— Знаете ли, аз го бях предупредила, че може да се случи нещо подобно...

— Подобно на какво, Мара? — намеси се Сампсън. — Можеш ли да го уточниш?

— Той изнудваше клиентите на клуба. Уверяваше ме, че това ще бъдат парите за „новия ни живот“. Поне така го наричаше... Нов живот ли? Как пък не? — Завъртя ръка из стаята. — *Това* ли е новият живот?

— А какво знаеш за хората, които е изнудвал? Спомни си имената им, може би някакви прякори, всичко, което си чула.

Мара Кели още набираше кураж, но когато заговори, тонът ѝ беше горчив и саркастичен.

— Зная, че той винаги добре се подsigуряваше. Отвсякъде. По този начин, ако някой се разприказва, всички щяха да пострадат. И ако нещо се случеше на Тони, аз трябваше да разглася информацията. — Облегна се назад и скръсти слабите си ръце. — Това беше идеята, между другото. Тази заплаха той бе отправил към тъпите задници, които изнудваше, след като им осигуряваше малко чукане.

— И всички ли плащаха? — попита я Сампсън.

Очите ѝ отново обходиха стаята, сякаш още не можеше да повярва, че се намира тук, че се е стигнало до всичко това.

— Е, ако го правеха наистина, сега нямаше да водим този разговор, нали?

64.

На Тони Никълсън не му отне много време, за да пропее за клуба и за схемата за изнудване. Много пъти преди това бях ставал свидетел на подобно отприщване. Случваше се най-вече, когато заподозрените започваха да се надпреварват в самопризнанията си, когато усещаха, че почвата под краката им се изплъзва. За да го убедим да започне с признанията, Мара Кели трябваше преди това да ни разкрие всичко за организацията на клуба: за тайните сметки в азиатски банки, асиметрично кодирани — за да омават парите на Никълсън непокътнати, докато не реши да ги изтегли.

— Защо, мислите, че хванаха и Мара? — не спираше да ни пита той. — Не се подвеждайте по привлекателното й лице. Тази кучка изобщо не е толкова глупава, колкото изглежда.

Предполагам, че тези двамата вече не играеха в един отбор. Очертаваше се интересно развитие на нещата.

Никълсън вече с часове седеше на плетения сгъваем стол, изпълнал настрани ранения си крак, стегнат в шина. Ако се съдеше по сгърченото му лице, скоро трябваше да си вземе успокоителното.

— Добре — подех. — Това беше само началото, Тони. А сега да поговорим за истинската причина, поради която сме тук.

Отворих една папка и започнах да подреждам снимките по масата.

— Това са Тимоти О'Нийл, Катрин Тенанкур, Рената Крус, Каролайн Крос.

За миг върху лицето му се изписа искрена изненада, но той бързо се овладя. Не се огъна, макар че го притиснах.

— Какво за тях? — попита.

— Те всичките са работели за теб.

— Възможно е — съгласи се той. — Доста хора работят за мен.

— Това не беше въпрос. — Посочих към снимката на Каролайн. — Тя бе намерена обезобразена до неузнаваемост. И това ли си заснел с камерите си, Никълсън?

— Сериозно ти казвам: не зная за какво говориш. Нямам дори представа за какво намекваш. Не разбирам накъде биеш...

— Как умря тя?

Нещо сякаш се мярна в погледа му, проблесна като искра. Той сведе очи към снимката, а после ги вдигна към мен.

— Каза, че името ѝ било Каролайн Крос? И твоята фамилия е същата, нали? — Когато не отговорих, на устните му разцъфна усмивка. — Извини ме, детектив, но мисля, че превишаваш правата си и може здравата да я загазиш.

Скочих от стола. Ако масата не беше завинтена за пода, щях да прикова Никълсън към отсрещната стена с нея.

Но Сампсън пръв го докопа. Заобиколи и изрита стола под него. Мъжът се плъсна на пода и простена.

— Кракът ми! — изкрещя се той изведнъж. — Кракът ми! Проклетият ми крак! Копелета! И двамата ще ви съдя!

Сампсън го наблюдаваше хладнокръвно, все едно не чуваше виковете му.

— Нали знаеш, че в щата Вирджиния не е отменено смъртното наказание?

— Какво е това тук? Шибаният иракски затвор Абу Гариб ли? Махай се от мен, дяволите да те вземат! — Никълсън започна да се мята и заблъска по пода.

— Но знаеш кой го е направил, нали! — изкрещях му и аз.

— Ако имах нещо да изтъргувам, мислиш ли, че нямаше да го използвам? Помогнете ми, тъпи задници! Помогнете ми. Хей!

Вместо това ние излязохме от стаята за разпити. И взехме столовете с нас.

65.

Четири часа по-късно Никълсън ни увери, че иска да „изчисти името си“, като ни разкаже всичко, което знае. Но всъщност тайната му мисъл беше да склучи с нас възможно най-добрата за него сделка. Предложи да ни осигури достъп до сейфа си във Вашингтон. Обясни, че сейфът съдържа доказателства, които биха могли да ни помогнат. Съмнявах се, но реших да проявя търпение и постепенно да изтръгвам признанията му.

Трябваше светкавично да уредим доста подробности, но на следващата сутрин двамата със Сампсън пристигнахме пред банката „Ексетър“ в Кънектикът с напълно изрядни документи и с ключа за сейфа, взет от бюрото на Никълсън. Носехме и две празни чанти, в случай че действително трябваше да вземем някакви доказателствени материали.

В тази банка не се съхраняваха обикновени депозити и не се раздаваха заеми. Дори влизането в нея не беше като при другите банки — трябваше да натиснем звънеца още от улицата. Фоайето беше много изискано — не се виждаха никакви брошури с лихви, нито бланки за внасяне на пари.

От гишето на рецепцията ни насочиха към редица от остъклени кабинети в мецанина. В един от тях някаква жена затвори телефона си и се извърна да ни изгледа, докато се качвахме по стъпалата.

Сампсън се усмихна и ѝ махна с ръка.

— Чувствам се като в някой шибан филм с Джеймс Бонд — процеди през зъби той и продължи, имитирайки реплика от филма: — Заповядайте, доктор Крос. Очаквахме ви.

Ръководителят на сектора Кристин Къри наистина ни очакваше. Обаче беглата ѝ усмивка и ръкостискане бяха топли колкото Северното сияние.

— Всичко това е малко необичайно за нас — заговори тя. Акцентът ѝ беше превзет, британски, още по-тузарски от този на Никълсън. — Да се надявам ли, че ще се справите без много шум? Нали мога да разчитам на това, детективи?

— Разбира се — уверих я. Мисля, че и двамата искахме едно и също — колкото е възможно по-скоро да се разделим.

След като госпожа Къри остана удовлетворена от документите ни и сравни подписа на Никълсън на половин дузина бумаги, ни поведе към асансьора в задната част на мецанина. Влязохме в кабината и много бързо започнахме да се спускаме надолу.

— Предлагате ли безплатно обслужване на чекове? — попита Сампсън. Аз само гледах право напред, без дума да продумам. Превзетата обстановка понякога вбесяваше Джон. Както и превзетите личности. Но най-много го ядосваха лошите хора, престъпниците и всички, които им помагаха и съдействаха.

Влязохме в тясно преддверие. До единствената врата дежуреше въоръжен пазач, а върху ненужно голямото бюро дремеше един служител с костюм и вратовръзка. Госпожа Къри ни представи, след което ни поведе към помещението със сейфовете.

Сейфът на Никълсън, с номер 1665, беше сред по-големите, разположени най-отзад.

След като и двамата отключихме вратичката на сейфа, госпожа Къри извади едно дълго правоъгълно чекмедже и го отнесе в едно от помещенията за проверки и съседния коридор.

— Ще бъда отвън, когато приключите — каза ни тя по начин, който ми прозвуча като: „Не се мотайте много“.

Не се мотяхме. В чекмеджето намерихме три дузини дискове, всеки с пластмасов калъф и дата, грижливо изписана с черен флумастер. Имаше и две папки с кожени подвързии, пълни с изписани бележки, адреси и счетоводна книга.

Напуснахме помещението, след като натъпкахме всичко това в двете чанти.

— Бог да благослови Тони Никълсън — заявих на раздяла на невъзмутимата госпожа Къри.

66.

През остатъка от следобед с Сампсън се затворихме в кабинета ми с два лаптопа. Занимавахме се само с проследяването и каталогизирането на тайния сексуален живот на богатите и известните. Удивително повтарящи се сцени, особено ако се има предвид колко се бе постарал Тони Никълсън да разнообрази доставките за своя клуб.

От друга страна, в списъка с най-влиятелните играчи само се редуваха мръсник след мръсник. Поне половината лица бяха разпознаваеми, предимно физиономии, които можеш да видиш по време на полагането на президентската клетва. При това на първия ред.

Клиентите обаче не бяха само мъже. Имаше и жени, макар и съвсем малко, включително и бившият посланик на Съединените щати в ООН.

Непрекъснато трябваше да си напомням, че всяка от тези особи — поне формално — беше заподозряна в убийство.

Съставихме дневник, използвайки датите на видеозаписите. За всеки запис вписвахме в дневника имената на клиентите, които можехме да идентифицираме, като съответно маркирахме онези, които не разпознахме. Освен това отбелязвах къде точно в клуба е била заснета всяка „сцена“.

Най-силно ме интересуваха апартаментът на горния етаж в пристройката, която някога е била използвана за каретите в имението. Все повече се затвърждаваше предположението ми, че тъкмо оттам е започнал целият този мръснишки пъзел.

И точно от там налучкахме нещо интересно... Очите ми вече пареха от преумора, когато ми направи впечатление странно повторение във видеозаписите.

— Джон, дай да видя това, което вече си прегледал. Искам да проверя нещо.

До момента всичките ни бележки бяха записани върху листовете пред нас, затова ги подредих един до друг и започнах да ги оглеждам.

— Тук... тук... тук...

Всеки път, като виждах кой бе използвал апартамента, отбелязвах датата с червено кръгче, докато не отметнах всички записи, които бях проверил. После се върнах към тези записи, чиито дати бях оградил с кръгчета.

— Виждаш ли това? Те са използвали този апартамент редовно за известно време, а после, това е станало преди около шест месеца, всичко е било преустановено. Повече никакви купони.

— И така, какво се е случило преди шест месеца? — попита Сампсън. Въпросът бе по-скоро реторичен, тъй като и двамата знаехме отговора.

Тогава бяха започнали убийствата.

В такъв случай — къде бяха останалите дискове на Никълсън?

67.

След края на работния ми ден взех тайландска храна от Седмо авеню и я занесох на Бри в болницата. Не беше изисканата вечеря, каквато заслужаваше, но всичко по-различно от жилавата пържола и желето в стола на болницата можеше да се приеме за пиршество.

Бри, изглежда, бе пренесла тук целия си офис, с лаптопа, принтера и листовете, струпани на шкафа зад нея. На екрана на лаптопа ѝ бе отворен сайтът за медицински консултации Web MD. Когато влязох, тя още разпечатваше нещо от тези указания.

— Румсървис. Кой тук е поръчал пананг с къри и ориз с яйца и рибен сос по тайландски? — провикнах се от прага на стаята.

— Трябва да съм била аз — призна ми Бри.

Измъкна се покрай струпаната медицинска апаратура и ме целуна за добре дошъл.

— Как е нашето момиче? — попитах аз.

— Все още се бори. Наистина е удивителна.

Нана изглеждаше много по-спокойна, но иначе нищо не се бе променило. Доктор Енгълфийлд вече ни бе предупредила да не разчитаме на незначителните признаци за подобрение. Можеш да полудееш заради всяко леко потрепване, тик или спазъм, докато очакваш да се проявят най-важните признаци, без да губиш надежда.

Разопаковах храната, а Бри ме осведоми за събитията от днешния ден. Доктор Енгълфийлд искала за известно време да остави Нана на бета-блокери. Сърцето ѝ все още било зле, но сърдечният ѝ ритъм вече се стабилизирал, което бе най-важното. Освен това продължавали да я подлагат на диализа три пъти дневно.

— Имаме нов лекар, доктор Абингдън. Можеш да поговориш с нея за това — обясни ми Бри. — Записала съм номера на телефона ѝ.

Получих го, като размених срещу него опаковка от тайландска храна и бутилка минерална вода.

— Правиш толкова много — погледнах с благодарност Бри.

— Вие сте истинското ми семейство — промълви тя. — Знаеш го, нали?

Знаех го. Майката на Бри беше починала, когато е била едва петгодишна, а след това баща ѝ никога не се поинтересувал от децата си. Бри израснала при многобройните си братовчедки, но след като напуснала дома си на седемнадесет години, никога повече не се върнала при тях.

— Все пак не можеш безкрайно да отсъстваш от работа — напомних ѝ.

— Скъпи, изслушай ме. Мразя това, което се случи. Не е хубаво, но след като вече е станало, аз съм точно там, където искам да бъда. Това е моето желание...

Тя уви около вилицата си оризови нудъли и ги пъкна в устата си, с усмивка, която отдавна не бях виждал.

— А и без това какво ще направят в службата, ще ме заменят с някого друго ли? Аз съм прекалено добра, за да го сторят.

Не можех да го оспоря.

Честно казано, не бях сигурен дали бих могъл да направя всичко, което Бри вършеше за нас. Може би не съм толкова великодушен. Но знаех, че ме правеше щастлив, и ѝ бях безкрайно благодарен за това. Никога нямаше да мога да ѝ се отплатя достатъчно, но Бри и не го искаше.

Остатъкът от вечерта прекарахме с Нана, като ѝ четохме на глас откъси от една от любимите ѝ книги — „Другата страна“ на Джеймс Болдуин. После, към десет часа, я целунахме за лека нощ и за пръв път, откакто се случи нещастиято, се прибрахме у дома да спим в леглото ни. Заедно с Бри, където ми беше мястото.

68.

Когато на следващия ден Нед Махони ми позвъни и ми каза, че трябва да се срещнем в градината със скулпторите на Хиршхорн, нито за миг не се поколебах. Веднага напуснах офиса и се запътих за мястото на срещата.

Битката продължаваше. С удвоено темпо. Какво сега искаше Нед от мен? Какво бе открил?

Когато се спуснах по рампата откъм алеята за пешеходци, го заварих да ме чака, облегнат на една от ниските бетонни стени. Преди да стигна до него, той се изправи и тръгна насреща ми. Заговори веднага щом го наближих, без дори да ме поздрави. Познавах достатъчно добре Нед, за да зная кога трябва просто да мълча и да слушам.

Очевидно в Бюрото вече бяха получили съдебно разрешение да проверят банковите сметки на Тони Никълсън в чужбина. Бяха се сдобили с дълъг списък с депозити, с номерата на банковите сметки, откъдето са били извършвани преводите, както и с имената на титулярите на тези сметки. Всичко това бе получено благодарение на компютърната програма SWIFT^[1].

SWIFT е съкращение от Society of Worldwide Interbank Financial Telecommunications — Световно сдружение за междубанкови финансови телекомуникации. Това е глобална база данни, разположена в Белгия, която ежедневно проверяваше до шест трилиона трансакции. Администраторите на гигантската база данни не се занимаваха с рутинните банкови операции — не им бе необходимо да знаят кога аз тегля пари от банкоматите — но всичко останало се записваше. Компютърната програма извършваше всякакви проверки, стига да бяха законно обосновани, след като правителството на Съединените щати започна да я използва за проследяване на терористични клетки след атентатите от 11 септември 2001 г. Дори и да е имало някакви затруднения около придобиването на тези данни, някой от Бюрото бе успял да ги заобиколи.

— Ако това беше мой случай, което не е така, щях да проследя номерата — рече Махони, докато ме затрупваше с информация. — Щях да започна с най-големите вносители, записани в сметката на Никълсън, след което ще продължа нататък по следите. Обаче не зная с колко време разполагаш, Алекс. Тази работа е невероятно напечена. Нещо не е наред тук, и то много.

— Бюрото не е ли вече по следите? Би трябвало, нали?

Това беше първият въпрос, който успях да му задам след петминутното му непрекъснато говорене. Никога не бях виждал Нед толкова превъзбуден, което беше доста красноречиво, тъй като обикновено изглеждаше като зареден догоре с „Ред Бул“.

— Честно казано, не зная — сви рамене той. — Пъхна ръце в джобовете си и започнахме следващата поредна обиколка около градината.

— Със сигурност става нещо, Алекс. Ето ти един пример. Не можах да си обясня защо целият случай беше прехвърлен във филиала на агенцията в Шарлотсвил, който е сателитен. Предполагам, че ще работят съвместно с Ричмънд.

— Прехвърлили са го? Но в това няма никакъв смисъл. Защо ще го правят?

От собствен опит знаех, че Бюрото не прехвърляше случаи в разгара на разследването. Това почти никога не се случваше. Можеше да се стигне до обмен на специални екипи между филиалите, за да се покрие по-обширен район, но не и нещо подобно.

— Вчера го спомена един от заместник-директорите — преместили папките *посред нощ*. Не зная кой агент ще ръководи това разследване и дали въобще някой ще го поеме. Никой няма да ми докладва по случая. За тях аз съм просто този, който контролира оперативните агенти по места. Дори не би трябвало повече да се занимавам с това. И определено не би трябвало да съм *тук*.

— Може би се опитват да ти подскажат нещо — подметнах аз, но той не обърна внимание на шегата ми. И без това не беше сполучлива. Просто исках, ако можех, да успокоя малко Нед. Щеше ми се да говори по-бавно, за да мога да следвам мисълта му.

Той се спря до една голяма скулптура на Роден в градината, хвана ме за ръката и я раздруса по странен, официален маниер.

— Трябва да тръгвам — заяви.

— Махони, плашиш ме...

— Виж какво ще успееш да направиш... Аз ще изровя каквото мога, но междувременно не разчитай на Бюрото. *За нищо*. Разбра ли?

— Не, Нед, не те разбрах. Какво още можеш да ми кажеш за списъка с банковите сметки, за който преди малко ми спомена?

Но той вече се бе отдалечил по каменните стъпала към Джеферсън Драйв.

— Не зная за какво говориш — подхвърли той, докато се отдалечаваше. Ала в същото време потупа с ръка джоба на палтото си.

Изчаках го да изчезне, след което проверих джоба си. Вътре, до връзката ми с ключове, напипах нещо странно. Извадих го — флашка, оцветена в черно и сребристо.

[1] В съкращението е скрита и игра на думи: *swift* означава *бърз*.
— Б.пр. ↑

69.

Нед можеше да загуби работата си, предоставяйки ми толкова деликатна информация. Дори нещо повече — можеше да попадне в затвора. Бях му изключително задължен за този списък. Затова последвах съвета му и започнах направо с този мъж, който беше начело — най-големия самостоятелен „дарител“ на Тони Никълсън.

Ако само преди месец някой ми бе казал, че сенатор Маршъл Яроу ще се окаже замесен в подобен скандал, за нищо на света нямаше да му повярвам. Той имаше толкова много да губи, при което няхах предвид само пари — макар че пари имаше в изобилие.

Яроу бе станал милиардер, преди да навърши петдесет, защото през деветдесетте години успя да се възползва от бума с уебсайтовете, а после навреме се измъкна без загуби. Подражавайки на Бил Гейтс, той прехвърли част от богатството си във фондация, управлявана от съпругата му, съсредоточаваща усилията си върху инициативи за опазване на здравето на децата в САЩ, Африка и Далечния изток. После използва цялото си влияние, заедно с още купища пари, в една кампания за Сената, която никой не възприе насериозно — докато не спечели. Сега Яроу беше сенатор втори мандат и във Вашингтон беше публична тайна, че бе сформирал неофициален комитет за проучване на общественото мнение, защото бе хвърлил око на президентските избори.

Така че, наистина имаше какво да загуби. Но нямаше да е първият вашингтонски политик, който можеше да прецака всичко заради високомерието си... След няколко телефонни разговора успях да разбера, че днес на Яроу му предстоеше работен обяд в собствения му офис, а после, в един и половина, програмата му предвиждаше среща с партийните му поддръжници, също в Ръсел Билдинг, старата сграда на Сената на САЩ. Това означаваше, че щеше да се появи в югозападното фоайе малко преди един и половина.

Точно там и точно по това време щях да се срещна с него.

В един и двадесет и пет той излезе от асансьора със свитата си от съветници в скъпарски костюми, всички говорещи в един глас. Самият

Яроу се бе залепил за телефона си.

Пристъпих напред, за да ме види, като му показах значката си.

— Извинете ме, сенаторе. Надявам се да ми отделите минута от времето си.

Между нас се изпречи единствената жена в групата, поразително привлекателна блондинка, вероятно малко под тридесет години.

— С какво мога да ви помогна, полицай?

— Детектив — осведомих я, без да свалям очи от Яроу, който поне затисна с ръка своя смартфон „Трио“. — Имам само няколко въпроса към сенатора. Разследвам голям случай на измами с кредитни карти във Вирджиния. Някой може би е използвал една от кредитните карти на сенатора — в частен клуб в Кълпепър?

Забелязах, че той отлично владее емоциите си. Дори не трепна, когато споменах клуба „Блаксмит Фармс“.

— Е, стига да приключим по-бързо — промърмори сенаторът, макар и подчертано неохотно. — Грейс, предай на сенатор Морхаус да не започва без мен. Вие може да вървите. Ще поговоря с детектива. Ей сега ще ви настигна. Няма проблеми, Грейс.

След няколко секунди двамата останахме сами, ако въобще можеше някой да се усамоти на подобно място. Доколкото ми бе известно, високият триетажен купол над главите ни разнасяше звука навсякъде.

— И така, за коя кредитна карта става дума? — попита ме той с превъзходно овладяно изражение на лицето си.

— Бих искал, сенаторе — заговорих тихо, — да ви попитам за трансферите от половин милион долара, които сте направили до някои чуждестранни банкови сметки през последните шест месеца. Имате ли нещо против да поговорим за това някъде другаде?

— Знаете ли какво? — каза ми той с весел тон, все едно го интервюираше Мат Лауер в „Гудей шоу“. — Току-що си спомних, че за тази среща ще ми е необходима една папка, а вече изпратих напред помощниците си. Бихте ли ме придружили?

70.

Първото, което ми направи впечатление в кабинета на Маршъл Яроу, беше изобилието от снимки, които бе окачил по стените. Цялата колекция представляваше визуална клика от „важни“ клечки, с които искаше да бъде забелязван и запомнен. Имаше снимка с президента и една с вицепрезидента. С шампиона по голф Тайгър Удс. С рок легендата Боно. С Арнолд Шварценегер и съпругата му Мария Шрайвер. С разследващия журналист Боб Удуърд, редактор на „Уошингтън Поуст“. С телевизионния продуцент Робърт Барнет. Очевидно се радваше на страхотни връзки и искаше всеки, който прекрачи прага на кабинета му, нагледно да се увери в това.

Яроу се настани на ръба на огромното бюро от черешово дърво с инкрустации, без да си направи труда да ме покани да седна.

Знаех, че отначало трябваше да бъда агресивен, но реших да се въздържа и да проверя какво бих могъл да постигна с малко такт. Ако той беше решил да издигне защитна стена, трудно щях да изкопча нещо без връчване на призовка.

— Сенаторе, нека да започнем с това, че няма да обсъждаме контактите ви с този частен клуб — подех аз. Не беше съвсем вярно, но като за начало беше добре.

— Никога не съм казвал, че имам каквото и да е отношение, с каквото и да е клуб — отсече той. Доста непукистко отношение от негова страна, особено имайки предвид изявите му в сексуалните сцени, които бях гледал в няколко от видеозаписите на Никълсън.

Но не го притиснах.

— Звучи убедително, но трябва да ви обясня, че моите усилия са фокусирани върху изнудването, а не върху светските контакти.

— Моля, детектив, не се опитвайте да подхвърляте само отделни парчета от пъзела, докато криете останалите — упрекна ме Яроу. Внезапно стана много по-агресивен. — Аз съм прекалено умен и прекалено зает, за да се занимавам с това. Какво точно се надявате да постигнете с посещението си?

— Добър въпрос. Искам вие да ми кажете дали тези банкови трансфери са точно това, което предполагам.

Последва дълго мълчание. Предположих, че ме изчакваше да смекча тона. Накрая промълви:

— Да, добре, нека да говорим открито. Бил съм в „Блаксмит Фармс“, но само за забавление. И нямам предвид себе си. Говорим за гости, пристигнали в града, големи дарители, посетители от Близкия изток, все такива неща... За нещастие това е част от работата ми. Посрещах ги, изпивах с тях по едно или две питиета, после ги оставях да продължават сами. Това беше. Повярвайте ми — той вдигна лявата си ръка и размаха пръста си със златен пръстен, — не мога да си позволя да ядосам Барбара, както и всичките си поддръжници. Не съм клиент на клуба. Няма за какво да ме изнудват. Ясен ли съм?

Започваше да ми писва от хора, които лъжеха безогледно.

— Съжалявам, сенаторе, но имам доказателство за обратното. Притежавам цифрови видеозаписи. Сигурен ли сте, че искате да продължим в тази насока?

Яроу запази пълно самообладание, дори не забрави да вземе папката, за която се предполагаше, че е забравил в кабинета.

— Знаете ли, детектив, срещата ми с партийните ни поддръжници е започнала преди пет минути и ако днес не постигна напредък в подкрепата за закона за водоснабдяването, доникъде няма да се стигне. Ако нямате повече въпроси, ще трябва да ме извините.

— Колко дълго ще продължи срещата ви? — попитах. Той измъкна една визитна картичка от джоба си и ми я подаде, притискайки я между двата си пръста.

— Обадете се на Грейс. Ще ви вместим в графика.

Не можех да се отърся от усещането, че защитната стена започна да се издига, все по-високо и по-високо, все по-бързо и по-бързо...

71.

Тази вечер донесох на Нана музика — компактдиск с различни изпълнители, „Най-доброто от Ю стрийт“, все с прочути имена — Каунт Бейси, Сара Вон, Лена Хорн и самия сър Дюк, великия Елингтън, от времето, когато е ходела по клубовете с дядо ми и с приятелите си.

Пуснах музиката тихо от лаптопа на Бри, която беше дошла с мен.

Певците, майстори на джаза, не бяха единствените познати гласове в стаята. Чуваха се и гласчетата на Джени и Али. За пръв тази вечер медицинските сестри разрешиха на Али да види Нана. Той беше тих и почтителен, когато седна на стола до леглото ѝ. Толкова добро малко момче...

— За какво е това, тате? — попита ме предпазливо. Личеше си, че е малко напрегнат и неуверен.

— Това е монитор за сърдечната дейност. Виждаш ли тези линии? Те показват сърдечния ритъм на Нана. Можеш да видиш, че точно сега е стабилен.

— А за какво е онази тръбичка?

— По нея Нана се храни, докато е в кома.

После Али внезапно добави:

— Искам Нана по-скоро да си дойде у дома. Искам го повече от всичко. По цял ден се моля за нея.

— Можеш сам да ѝ го кажеш, Али. А ако искаш, сподели ѝ още нещо...

— Тя чува ли ме?

— Вероятно... Поне така мисля. — Хванах ръката му и я поставих върху ръката на Нана. — Хайде.

— Здравей, Нана! — поздрави я той гръмки, сякаш старата недочуваше. Не се сдържахме и се разсмяхме.

— Говори ѝ както си говориш у дома — посъветва го Бри. — Но със същия ентузиазъм като преди малко. Обзалагам се, че Нана ще те чуе.

Джени беше по-сдържана. Пристъпваше предпазливо из стаята, все едно че не беше сигурна как да направи така, та всичко да остане постарому. През повечето време обикаляше пред вратата, докато не ѝ магнах с ръка да дойде при нас.

— Ела тук, Джени. Искам да покажа на теб и Али нещо интересно.

Али увисна на ръката ми, а Джени надникна над рамото ми. В ограниченото пространство около леглото на Нана беше тясно, но на мен ми харесваше да сме толкова близо един до друг — едно сплотено семейство, което се надявах да е готово за всичко, което предстои.

Извадих от портфейла си една снимка. Беше тази, която намерих в апартамента на Каролайн и оттогава винаги я носех със себе си.

— Ето, това сме Мама Нана, чичо ви Блейк и аз. Можете ли да повярвате, че е снимана още през 1976 година.

— Татко! Толкова си смешен! — възкликна Джени, сочейки към фотографията, където бях с шапка на червени, бели и сини ленти, която носех с гордостта на афроамериканец от седемдесетте.

— Това е твърда сламена шапка. Америка празнуваше две столетия от обявяването на независимостта и около един милион души носеха такива шапки през онзи ден. Само че малцина изглеждаха толкова наперени.

— О, колко жалко — промълви Джени със смесица от срам и съжаление към бедния си, заблуден баща.

— Както и да е — продължих, — около пет минути след като ни снимаха, в шествието мина платформата с качени на нея вашингтонските „Редскинс“. Футболистите хвърляха малки топки и двамата с Блейк едва не се потрошихме, докато се опитвахме да уловим поне една. Тичахме няколко пресечки след платформата, без за секунда да се замислим за горката Мама Нана. И знаеш ли какво се случи след това?

Разказвах го предимно за хлапетата, но също и за Нана — все едно че седяхме около кухненската ни маса, а тя шеташе около печката

и подслушва разговора ни. Представях си я как стои там, докато разбърква в тенджерата нещо вкусно, преструвайки се, че не ни обръща внимание, но готова всеки миг да ме изненада с някоя остроумна забележка.

— Отне ѝ часове да ни намери. А когато най-после ни откри, трябва да призная, че никога дотогава не я бях виждал толкова бясна. Не можете да си представите колко ядосана беше...

Али се загледа в Нана, докато се опитваше да си го представи.

— Колко бясна беше? Каж ми.

— Ами... Помниш ли когато ни напусна и за известно време не живя с нас?

— Да.

— Е, тогава беше още по-бясна. А ти помниш ли още какво стана, когато някой — сръгах Али в ребрата — „караше“ прахосмукачката по стъпалата и надраска дървото?

Али веднага се включи в играта и ме погледна изумено.

— По-бясна от тогава ли?

— Десет пъти по-бясна, млади човече.

— И после какво стана, татко? — подкани ме Джени.

Истината беше, че Нана зашлеви на мен и брат ми по една звучна плесница — преди да ни прегърне с безпомощно изражение. А после ни купи по един огромен захарен памук на клечка на сини, бели и червени ивици. В това отношение беше от старата школа, е поне тогава... Макар че никога не съм ѝ се сърдел за някое и друго пошляпване. Така беше. Трудна любов, но при мен май вършеше работа.

Улових ръката ѝ и я погледнах. Беше тъй крехка и неподвижна в леглото, като някакво подобие на жената, която познавах толкова отдавна и така силно обичах, сигурно дори още от времето преди да имам спомени.

— Направи така, че никога повече да не хукваме нанякъде, без да ти се обадим, нали, Реджайна?

Само преди секунди се шегувах, а сега се чувствах съкрушен. Връхлетяха ме същите емоции, които навярно е изпитвала Нана през онзи ден, преди да ни намери двамата с Блейк живи и здрави.

Бях изплашен и отчаян, може би най-вече изтощен от борбата с най-мрачните предчувствия, които не можех да си избия от главата.

Повече от всичко исках семейството ни отново да бъде заедно, както е редно, както винаги е било.

Съмнявах се, че това ще се случи, но още не бях готов да го приема. И може би никога нямаше да бъда.

Остани с нас, Нана.

73.

Следващата утрин започна рано, твърде рано за повечето от детективите, работещи по случая. Имах списък с имената от сейфа на Никълсън, а Сампсън беше проверил последните адреси на двадесет и две компаньонки, които някога са работили за клуба във Вирджиния.

Още от осем сутринта изпратих пет екипа от по двама цивилни полицаи, за да открият компаньонките от списъка.

Предполагаше се, че търсим нощни птици. Така че беше най-вероятно да ги намерим рано сутрин по домовете им. Искан да разговарям с колкото можеше повече от тях, преди да се свържат по телефона, да се наговорят и да превърнат това разследване в още по-голяма каша, отколкото беше досега.

Сампсън поиска услуга от нашата приятелка Мери Ан Понтано, която работеше в отдела за борба с проституцията. Тя ни уреди да използваме кабинета, който нейният отдел делеше с отдела за борба с наркотиците на Трета улица. Мери Ан присъстваше на доста от интервютата. Исканше ми се да има една бяла жена откъм нашата страна на масата, тъй като повечето от проститутките бяха от бялата раса.

Към десет часа събрахме внушителна част от момичетата — петнадесет на брой, от всички двадесет и две имена в списъка.

Разпределих ги в заседателните зали, в помещенията за интервюта със свидетели, във всеки наличен кабинет и дори в коридорите. Не ми се вярваше тази сутрин да съм си спечелил нови приятели от отдела за борба с наркотиците. Толкова по-зле за тях. Честно казано, не се притеснявах много, че може да съм причинил неудобства на някого.

Мястото напълно заприлича на лудница, ако се прибавят и четиримата полицаи, които призовах на помощ, в случай че някое от момичетата се опита да се измъкне незабелязано. Изпратих останалите от екипа да проверят адресите на компаньонките, които още не бяхме открили. Възможността никога да не успеем да намерим някои от тях, беше нещо, за което по-късно щях да се тревожа.

Интервютата започнаха бавно. Никоя от тези красиви жени не ни вярваше и не можех да ги обвинявам за това. Не скрихме подробностите около гибелта на Каролайн, нито вероятността да е имало и други убийства. Искрах младите жени да осъзнаят на каква опасност са изложени, като работят за Никълсън или за някого друго в бизнеса с компаньонки. Използвах всичко, за да ги накарам да говорят.

Няколко от тях бързо признаха, че познават Каролайн от снимката. Когато идвала в клуба, което, изглежда, не се е случвало често, тя използвала псевдонима Никол. Обясниха ми още, че Каролайн била мила и тиха. С други думи, не ми казаха нищо, което да ми помогне да открия убиеца ѝ.

Вместо да обядвам, се разходих из квартала, за да проясня главата си, но това не ми помогна много. Дали не си губех времето тук? Дали не задавахме грешни въпроси? Или просто трябваше да пуснем компаньонките да си вървят и да се опитаме да използваме следобед за нещо друго?

Това беше класически проблем за мен: никога не знаех кога да спра, защото спирането винаги ми изглеждаше като отказ от разследването. Пък и още не бях готов да се откажа. Освен това не ме напускаше ужасният спомен за мъчителната смърт на Каролайн. Боях се, че и други компаньонки са били умъртвени по същия зловещ начин.

Тъкмо се връщах към Трета улица, без да се чувствам по-добре от преди, когато телефонът ми звънна. Според изписаното на дисплея ме търсеше Мери Ан Понтано.

— Отвън съм — отговорих ѝ. — Опитвам се да прочистя главата си — ако въобще е възможно. Излязох на разходка.

— Само там не очаквах да те намеря — каза тя. — Трябва да се върнеш тук и да разговаряш отново с едно от момичетата, с Лорън.

Ускорих ход.

— Онази с червената коса и палтото от овча кожа ли?

— Точно тя, Алекс. Изглежда, че паметта ѝ се е поразмърдала. Имала да ни разкаже интересни неща за едно от изчезналите момичета, за Катрин Тенанкур.

74.

Както всяка от компаньонките, които открихме днес, Лорън Инсли беше ослепителна — слаба, със съвършена фигура. Бивш модел от Ню Йорк и Маями, дипломирана в университета на щата Флорида, компаньонка на мъже с вкус към веселите и закачливи мажоретки. Очевидно Никълсън е трябвало да задоволява най-различни прищевки, но общото в естетическите предпочитания беше изборът на „луксозни“ момичета.

— Катрин е мъртва, нали? — Това бе първото, което Лорън ме попита, когато седнах срещу нея. — Никой не ми казва нищо. Настоявате да говорим, но самите вие думата не обелвате за това, което се е случило.

— Защото и ние не знаем, Лорън. Затова сега разговаряме с теб.

— Добре, но какво си *мислите*? Не съм болезнено любопитна, но просто искам да зная. Тя ми беше приятелка, също от Флорида. Мечтаеше да стане адвокат. Беше приета в Стетсън, който е наистина добър университет.

През цялото време, докато говореше, Лорън притискаше до очите си разкъсана хартиена кърпичка. Парчето пица, което бяхме донесли, стоеше недокоснато в чинията. Смятах, че тя наистина искаше да чуе истината. Затова реших да ѝ я кажа.

— От полицейския доклад се вижда, че няма признаци да е опаковала багаж в апартамента си. А като се има предвид колко време е минало, съществува голяма вероятност тя да е мъртва.

— О, господи! — Момичето се извърна, опитвайки се да се пребори със сълзите, като обгърна раменете си с ръце.

С всяка секунда атмосферата ставаше все по-депресираща. Намирахме се в една от по-големите заседателни зали, с графити, прозиращи по наскоро преобоядисаните стени. По пода се забелязваха следи от стъпкани угарки в продължение на години.

— Детектив Понтано ми довери, че си споменала нещо за един конкретен клиент на „Блаксмит Фармс“. Вероятно е бил и клиент на Катрин. Лорън, разкажи ми за него.

— Не зная — въздъхна тя. — Може би... Искам да кажа — зная само това, което Катрин ми е разказвала. Но на това място през цялото време се разнасяха какви ли не слухове.

Постарах се гласът ми да звучи колкото е възможно по-сдържано и спокойно.

— Какво ти сподели тя, Лорън? Няма да те арестуваме, каквото и да признаеш. Можеш да ми вярваш. Това е сериозно разследване на убийство. Пет пари не давам за моралната страна на нещата.

— Тя ми довери, че имала специален график с някакъв голям тузар, когото наричаше Зевс. Тогава за последен път говорих с Катрин. Записах името.

— Това някакъв псевдоним ли е? Или Катрин е използвала кодови имена за клиентите си?

Тя попи сълзите от очите си.

— Псевдоним е. Почти всички използват измислени имена, като Шекспир, Свинска кожа, Мръсния Хари, каквото им подсказва фантазията... Като че ли не се срещаш после с тях лице в лице. Но това означава, че никъде не се записват истинските им имена. Повярвайте ми, тъй е по-сигурно за всички.

— Разбира се — кимнах. — И така, Лорън, знаеш ли кой е Зевс? Имаш ли някаква представа?

— Не зная, кълна се... Но ще се опитам да кажа поне това, което съм чула. *Предполага се*, че има някаква връзка с правителството, но в това отношение Катрин беше доста лековерна. Дори не й обърнах внимание, когато ми го сподели.

Изгледах я изпитателно.

— В какъв смисъл лековерна? Можеш ли да ми обясниш по-подробно? Какво искаш да кажеш?

Лорън се облегна, прокара ръце през косата си и я отметна. Мисля, че да говори най-после за Катрин, бе облекчение за нея — но не и за мен.

— Трябва да разберете нещо — поде тя и сниши глас. — Клиентите постоянно лъжат с какво се занимават. Сякаш си вярват, че ако се изкарат по-важни, отколкото са, ще работим по-усърдно за тях, ще им позволим да ни чукат без презервативи или да правим всякакви откачени мръсотии, за които си фантазират. Така че не вярвам и на половината от това, което чувам. Всъщност предполагам, че тези, дето

много се хвалят, *лъжат*. Мъжете с истинска власт си държат устата затворена.

— А Зевс?

— Честно, не зная дори дали съществува. Това е просто име. Името на гръцки бог, нали? *Грък*? Може би това е следа? Или намек за неговите сексуални предпочитания?

75.

Така и не ми остана време да помисля върху разказа на Лорън, защото на следващата сутрин се оказа, че друг е мислил вместо мен.

Заредих взетия под наем автомобил в бензиностанцията „7-Илевън“ на Ел стрийт, която се намираше близо до нашата къща. Мислех си колко ми липсва моята кола. Беше в сервиза за подмяна на стъклата след стрелбата в Александрия. Нищо не можеше да замени познатото удобство на моя автомобил, липсваше ми дори пръстенът за закрепване на чашата с кафе, към който протягах машинално ръка.

Когато мобилният ми телефон звънна, върху дисплея не се изписа номер, но откакто Нана влезе в болницата, отговарях на всички обаждания. Дори не се замислях за това.

— Доктор Крос? — Гласът беше на жена, донякъде официален, непознат за мен. — Моля, изчакайте, с вас ще говори началникът на кабинета към Белия дом.

Преди да успея да отговоря, ме превключиха в режим на изчакване. Останах смаян — не само заради това обаждане, но и заради ранния час. *Какво, по дяволите, ставаше тук? И какво следваше сега? Обаждане от Белия дом? Това сънли бе, или действителност?*

Гейбриъл Рийс много скоро пое разговора. Тутакси разпознах гласа, който трудно можеше да се сбърка, вероятно от честите му появи в новините по телевизията и понякога в сутрешното шоу „Срещи с пресата“.

— Здравейте, детектив Крос, как сте днес? — започна той с престорено развеселен тон.

— Мисля, че това зависи от обстоятелствата, господин Рийс. Може ли да попитам откъде имате номера ми?

Не отговори, разбира се.

— Бих искал да се срещна с вас колкото е възможно по-скоро. Най-добре в моя кабинет. Всичко е уредено. Кога най-бързо ще можете да дойдете?

— Извинете ме, господин Рийс, но за какво е всичко това? Мога ли поне това да попитам?

Последва пауза, вероятно внимателно подбрана, но не бях сигурен. Накрая Рийс каза:

— Мисля, че вече знаете.

Е, вече знаех.

— Ще пристигна след петнадесетина минути — осведомих го. Тогава Рийс още веднъж ме изненада.

— Не. Кажете къде се намирате. Ние ще ви вземем.

76.

След няколко минути пристигна лимузина с шофьор с военна униформа. Той ме последва до близкия паркинг, изчака ме да изляза от колата под наем, след което ме отведе до Белия дом.

Влязохме през северозападната врата, откъм Пенсилвания авеню. На два пъти трябваше да показвам документите си за самоличност, първия път на охраната до вратата, а сетне — на един въоръжен пазач, който ме поздрави при входа за автомобили пред Западното крило. От там дежурният агент от специалните служби ме преведе направо през вътрешния вход, разположен най-близо до Розовата градина.

Достатъчно съм посещавал Белия дом, за да зная, че преминах по най-прекия път, отвеждащ директно до офиса на началника на кабинета.

Разбрах също, че не искаха посещението ми да привлича внимание, може би заради ескорта.

Гейбриъл Рийс имаше репутацията на монах, но това беше подвеждащо. Той притежаваше огромна скрита власт. От много години бе близък с президента Ванс. Повечето познавачи го наричаха „вицепрезидент на администрацията“. Което ми подсказваше, че Рийс е поискал тази среща или по свое усмотрение, или по желание на президента. Не бях сигурен кое от двете повече ми допаднаше.

Ескортът ми от специалните служби ме доведе до жена, чийто глас съвпаднаше с гласа от телефонното обаждане преди малко. Тя ми предложи кафе, но аз отказах, след което ме отведоха направо в кабинета на Гейбриъл Рийс.

— Детектив Крос, благодаря ви, че дойдохте. — Здрависа се с мен през бюрото си и ми махна с ръка да се настани на един от високите столове с облегалки. — Съжалявам за племенницата ви. Сигурно е бил ужасен шок. Не мога дори да си го представя.

— Така беше — отвърнах. — Но трябва да ви призная, че се чувствам неудобно от многото информация, която имате по случая.

Изглежда ме с учудване.

— Щеше да е много по-странно, ако не разполагах с нея. Работата на специалните служби се свежда до това да знаят всичко, което става в Белия дом.

Опитах се да прикрия изненадата си. *Какво общо имаше разследването ми с Белия дом? Какво ставаше тук?*

— В такъв случай би трябвало да очаквам среща с тях — казах аз.

— Всяко нещо с времето си — заяви Рийс.

Страхотно — това бе всичко, което моята нервна система можеше да понесе. Не се забелязваше нищо агресивно в маниерите му, той просто изглеждаше много уверен в себе си. Всъщност имаше вид на по-млад, донякъде сковано елегантен, с риза, закопчана до яката, и консервативна вратовръзка. На пръв поглед човек никога не би предположил, че внася свой отпечатък върху американската политика в целия свят.

— А сега — поде Рийс, — бих искал да чуя докъде е стигнало разследването ви. Опишете ми накратко как виждате всичко по случая, какво сте открили досега.

С всяка изминала минута разговорът ставаше все по-странен.

— Справяме се добре, благодаря.

— Искан да кажа...

— Зная какво имате предвид. С цялото ми уважение, господин Рийс, съм длъжен да ви напомня, че не докладвам на Белия дом.

Поне засега.

— Разбирам, прав сте. Абсолютно сте прав. Приемете извиненията ми за прекрочването на границата.

Вече бях стигнал по-далеч, отколкото възнамерявах, но същото правеше и Рийс. Реших да се придържам към нападателна тактика.

— Някога чували ли сте името Зевс във връзка с този случай? — попитах.

За секунда се замисли върху въпроса ми.

— Не си спомням. А мисля, че бих запомнил подобно име.

Почти бях сигурен, че излъга, което ми напомни за забележката на Лорън Инсли за клиентите й. Защо някой като Рийс изобщо ще ми отговаря на въпроса, *освен* за да ме излъже?

Телефонът на бюрото му звънна и той тутакси го вдигна. Докато слушаше, ме наблюдаваше. Изправи се веднага след като привърши

разговорът.

— Ще ме извините ли за минута? Съжалявам. Зная колко сте зает.

Гейбриъл Рийс излезе от стаята, а един агент от специалните служби пристъпи през прага, но с гръб към мен. Зачудих се какво ще се получи, ако се опитам да си тръгна. Вместо това останах неподвижно, решен да разбера странната ситуация. Защо началникът на кабинета на Белия дом проявяваше интерес към този случай? Как можеше да се обясни това?

Не след дълго отвън се чуха гласове, по-скоро тихо мърморене, което не можах да разбера от мястото си.

Агентът до вратата излезе, за да бъде сменен от друг, който набързо огледа обстановката. Очите му се плъзнаха по мен по същия начин, както и върху мебелите.

После се отдръпна встрани, за да стори път на президента на Съединените американски щати. Тя влезе в кабинета с усмивка.

— Алекс Крос. Толкова много съм слушала за вас. И то все хубави неща.

Настроението на президента беше напълно различно от това на Рийс. Тя ми стисна ръката почти като на свой колега и се настани на големия диван с кожена тапицерия, вместо да седне на стола зад бюрото, макар че с това не ме улесняваше.

— Прочетох книгата ви — заговори президентът. — Беше преди години, но още я помня добре. Съдържаше много интересни разсъждения. И доста плашещи, защото са истина.

— Благодаря ви, госпожо президент.

Възхищавах се на Маргарет Ванс. Тя бе постигнала много в усилията си да накара демократите и републиканците да си сътрудничат. Със съпруга ѝ Теодор Ванс бяха най-влиятелните фигури не само във Вашингтон, но и в целия свят.

Ако обстоятелствата бяха различни, бих се радвал да работя с президента. Но не и в този случай.

— Бих искала да ви помоля за услуга, доктор Крос. — Кимна на агента от личната си охрана да ни остави сами и аз го изчаках да затвори вратата.

— Относно моето разследване ли?

— Точно така. Очаквам да се съгласите, че е важно този случай да не се разследва така, че евентуално да бъдат застрашени невинни хора. Особено националната сигурност или дейността на нашето правителство. Голословните твърдения могат да бъдат не по-малко опасни от обвиненията, ако се представят по неподходящ начин. Но вие, разбира се, го знаете.

— Да — съгласих се. — Имам известен опит в това.

— Така че можете да разберете необходимостта от деликатност в случая. — Говореше сякаш не на мен, а по принцип и, изглежда, смяташе всичко за уредено. — Бих искала да се срещнете с шефа ни по сигурността, Дан Корморан. Въведете го в разследването и му прехвърлете случая.

— Не съм сигурен дали имам правото да направя това — отвърнах. — Поради няколко причини.

— Няма да представлява проблем. Специалните служби разполагат с всички законни пълномощия на вашингтонската полиция.

— Така е, но само в очертанията на града.

Тя продължи да говори все едно нищо не бях казал.

— И, разбира се, с всички местни ресурси, от които би могло да се нуждае всяко разследване. Разполагаме с най-добрите професионалисти в света. — Замълча и ме огледа над очилата си. — Разбира се, присъстващите се изключват.

Боже, наистина е особено чувство да ти прави комплимент лидерът на свободния свят. Много жалко, че можах да му се насладя само за няколко секунди. Притежавам изострен усет за ориентация. Доколкото знаех, това ме отпращаше отвъд границата, откъдето нямаше връщане назад.

— Президент Ванс. — Сърцето ми биеше до пръсване, но умът ми все още беше съвсем бистър. — Бих искал да обмисля тази препоръка и да ви отговоря до двадесет и четири часа, писмено или лично, както вие предпочитате.

Тя не се опита да прикрие чувствата си. Две бръчки се стегнаха като скоби около устата ѝ.

— Не съм тук, за да преговарям, доктор Крос. Срещата е израз на любезност, при това крайно необичайна. Предполагах, че човек като вас не би искал да бъде пренебрегван. Очевидно грешката е моя. — Изправи се и аз я последвах. — Честно казано, изненадана съм. Бяха ми споменали, че сте умен мъж и патриот.

— Патриот, който в момента се намира в много трудно положение, госпожо президент.

Маргарет Ванс повече не ми проговори. Последното, което я чух да казва на излизане, бе на агента от другата страна на вратата:

— Изпратете доктор Крос до изхода. Ние приключихме.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ДА ИЗГОРИШ ДОМА ДО ОСНОВИ

78.

Загадъчните убийства се превръщаха в нещо като чумна епидемия, която се разпространяваше и заразяваше всеки, който я докоснеше, убивайки го намясто.

Адам Петоски се надигна внезапно на дивана. Макар и изправен, фигурата му не беше внушителна — беше висок сто шестдесет и три сантиметра. Сърцето се блъскаше лудешки в гърдите му. Нещо го стресна, нещо друго, освен ужасяващия кошмар, който го спохождаше напоследък.

Какво беше това?

Какво ставаше сега?

Апартаментът му бе тъмен, с изключение на светещия екран на телевизора. За да потърси утеха в забавния хумор на Джон Стюарт, се беше загледал в „Дневното шоу“, но неусетно бе задрямал.

Сега вървеше някаква реклама, хора се смееха и крещяха за някакво средство за отслабване. Може би тъкмо това го събуди.

Напоследък параноята беше негова постоянна спътница. От седмица не бе напускал апартамента. Компания му правеше само една космата кучка. Всички телефони бяха изключени, завесите на прозорците бяха спуснати и денем. Той трупаше боклука до задната врата — въпреки че я бе заковал с гвоздеи още от първата нощ, когато нито за миг не можа да мигне.

Защото имаше неща, които Адам Петоски знаеше — неща, които дяволски му се искаше да не знае.

Беше отвратително да работи за Тони Никълсън и приятелката му Мара, да подправя счетоводните книги и да си затваря очите за всичко. Но още по-зле беше да не работи за него и да няма ни вест, ни кост от Никълсън.

Като тази нощ, например. Стана от дивана, все още леко замаян.

Спря се пред кухнята. За стотен път тази седмица го обсеби чувството, че някой се прокрадва зад гърба му.

И тогава, преди дори да успее да се обърне — *някой* наистина се появи до него.

Нечии силни ръце го стиснаха за гърлото и така го издърпаха назад, че краката му едва докосваха пода. Широка лента скоч закри устата му. Чу как нападателят я скъса зад врата му, как я затегна и залепи.

— Не се съпротивлявай, господин Петоски. Ако се съпротивляваш — ще загубиш. Една здрава ръка го натисна между плешките и го подбутна към вратата на спалнята.

— Върви. Оттук.

Мозъкът на Адам Петоски пресмяташе трескаво възможностите. Той беше човек на числата, можеше да решава уравнения и да прогнозира вероятности като компютър, но точно сега трябваше да прави само това, което му нареждаше този непознат тип. Всъщност изпита някакво странно облекчение да следва нечии други заповеди след седемте денонощия в пълна самота в тази дяволска дупка.

Когато влязоха в спалнята, нападателят включи осветлението. Петоски не го познаваше — висок бял мъж, с леко посивяла черна коса. Пистолетът му беше с едно от онези удължения, които наричаха *заглушители* в криминалните филми.

— Събери си багажа — нареди му мъжът. — Не оставяй нищо. Дрехи, портфейл, паспорт, всичко, което ще ти потрябва за едно дълго пътуване.

Петоски не чака нова подкана, но цял порой от въпроси рукна в обърканото му съзнание още щом започна да опакова. Къде ще го заведе? Какво ще е това дълго пътуване? И как може да убеди някого, че той наистина не е имал намерение да издава каквото и да било от това, което знаеше?

Едно по едно, Петоски. Дрехите, портфейла, паспорта...

— Сега ела в банята — нареди му непознатият. — Събери и оттук всичко, което ще потрябва.

Правилно, каза си Петоски, докато се опитваше да се съсредоточи. *Нищо не оставяй тук. Четката за зъби, пастата за зъби, самобръсначката... А презервативите? Разбира се. Защо да не бъде позитивно настроен?*

Банята беше малка, едва стигаше мястото да застанеш между умивалника, тоалетната чиния и душа.

Петоски отвори аптекката, но тогава отново усети между плешките си ръката на непознатия.

— Влез във ваната и легни в нея, дребосък. — Това беше безсмислено, но точно сега нямаше друг избор. Какво ще прави с него? Ще го завърже във ваната? За да го ограби? Или накрая ще го остави тук? — Не — каза мъжът. — Не така, а по очи, с глава върху сифона.

И внезапно му стана ужасяващо ясно. За пръв път Петоски изкрещя — но само за да чуе колко е немощен гласът от запушената му уста.

Това вече беше истинско. Тази нощ щеше да изчезне завинаги.

Защото знаеше прекалено много — имената на известни личности и всичките им мръсни тайни.

79.

Все по-малко ставаха хората, с които можех да говоря за този случай. За мой късмет Нана още бе една от тях.

Но няколко дни се въздържах да ѝ споделям. Някак си не ми се струваше редно да внасям допълнителен стрес в болничната ѝ стая. Все пак с течение на времето посещенията ми при Нана се превърнаха в нещо нормално и аз започнах да осъзнавам, че ако беше в съзнание, всеки ден щеше да ме пита докъде е стигнало разследването по случая с Каролайн.

Така че реших повече да не се сдържам.

— Нещата не вървят на добре, стара жено. Говоря за случая с Каролайн — казах ѝ тази вечер. — Объркан съм, ако трябва да съм честен. Никога досега не съм бил в подобно положение. Или поне не си спомням. Рамон Дейвис е готов да ме отстрани. Бюрото действа на пълни обороти, а аз дори не зная докъде са стигнали. Даже от Белия дом ми дишат във врата, можеш ли да повярваш? *Повярвай*. А се предполага, че те са добрите, Нана. Не зная. Става все по-трудно и по-трудно да ги отличиш. Както някой е казал: можеш да обичаш тази страна и да мразиш управлението ѝ.

В стаята, както обикновено, беше много тихо. Когато бях при Нана, намалявах силата на звука от монитора, така че се чуваха само съскането на вентилатора и понякога откъслечни разговори, долитащи откъм стаята за сестрите, намираща се в дъното на коридора.

Състоянието на Нана не се променяше, но на мен ми се струваше, че става по-зле. Смалена, посивяла, по-далечна. Не можех да се отърся от чувството, че през тези дни всичко в живота ми се изплъзваше в същата посока.

— Нямам представа докъде ще стигна с всичко това. По един или друг начин ще излезе наяве и когато това се случи, скандалът ще е огромен. Ще стане нещо като Уотъргейт, стара жено. Ще има изслушване, ще има суматоха и вероятно никой няма да е наясно с истинската история — но ми се струва, че аз съм единственият, който иска да отвори точно тази врата. Искам да зная. Имам нужда да зная.

Тишината има още едно качество — можех да чуя как Нана ми отговаря.

Горкият Алекс. Самотен воин, така ли? Какво друго ще направиш?

Не беше реторичен въпрос. Тя наистина искаше да знае. Затова се замислих... Сампсън беше на моя страна. Бри беше на моя страна. Нед Махони беше на моя страна, макар и да нямах представа къде е в момента.

Имах и още една смътна идея, с която реших да се заема. Идея, която не беше от онези, които веднага могат да бъдат осъществени, но докога да я отлагам?

Пресегнах се към леглото и отпуснах длани върху ръцете на Нана. Обикновени жестове, като докосване, сега повече от всякога бяха станали важни за мен — както и всеки начин да се свържа с нея, поне доколкото можех.

Вентилаторът в стаята продължаваше да съска. Някой се засмя нататък по коридора.

— Благодаря ти, стара жено — казах й. — Където и да си сега.

За нищо, успя тя някак си да ми предаде отговора си и ние спряхме дотук. Както винаги, Нана имаше последната дума.

А хората продължаваха да умират. Всеки, който знаеше нещо, рискуваше живота си.

Къщата, боядисана в светлосиньо, където Естер Уолкот беше израснала, се намираше на три хиляди и двеста километра от Вашингтон — чак в далечния Тринидад, близо до Порт ъф Спейн, столицата на острова. Именно натам побягна тя след нахлуването на федералните агенти в клуба на господин Никълсън.

Мама и татко я посрещнаха у дома с „Добре дошла“ и с разтворени обятия. И най-важното — без да ѝ задават въпроси за живота ѝ в Америка, който Естер така внезапно бе изоставила.

Двете години, през които Естер беше домакиня и набираще персонал за клуба във Вирджиния, ако не друго, поне ѝ донесоха много пари в банковата ѝ сметка. С тях планираше да купи и обзаведе собствен фризьорски салон, изискан, може би някъде в най-големия мол в северозападната част на острова — Уестмол. Точно както си бе мечтала като момиче. Струваше ѝ се идеален начин да започне живота си на чисто.

Но когато се събуди след третата нощ в дома си с непозната мъжка ръка, плътно притисната върху устата ѝ, когато чу зловещия шепот с американски акцент, Естер осъзна, че не е избягала достатъчно далеч.

— Ако гъкнеш, ще убия всички в къщата. *Всички*. Разбираш ли какво ти казвам, Естер? Само ми кимни.

Почти невъзможно беше да се удържи да не изкрещи. Дишането ѝ се накъса, задъха се, но успя да кимне, че е разбрала думите му.

— Добро момиче. Също както в клуба в Америка. Къде ти е куфарът? — Тя му посочи килера. — Добре. А сега искам да се изправиш, но бавно, много бавно.

Позволи ѝ да се надигне в леглото и залепи устата ѝ със скоч, преди да ѝ кимне да стъпи на пода. Навън беше горещо, двадесет и четири градуса, но тя трепереше, сякаш температурата бе спаднала под

нулата. Допирът на грубите му ръце до корема и гърдите ѝ я накара да се почувства като чисто гола. И уязвима. И сломена.

Сърцето на Естер тревожно запърха, когато от пролуката под вратата се появи светлина. Отначало я обзе надежда, но после застина. *Някой идваше!*

Похитителят се обърна към нея и въпреки полумрака тя успя да види как той притисна пръст към устните си, за да ѝ напомни какъв бе залогът. Цялото ѝ семейство.

След миг се чу леко почукване.

— Естер? — Беше гласът на майка ѝ и дъщерята внезапно почувства, че повече не може да издържи. Ръката ѝ мигом се стрелна нагоре, за да отлепи скоча от устата.

— Бягай, мамо! Мъжът има пистолет! Бягай!

Вместо това вратата на спалнята се отвори. За миг Естер видя как широката фигура на майка ѝ засенчи светлината откъм коридора.

Чу се лек пукот, който по нищо не приличаше на обикновен изстрел с пистолет, но Миранда Уолкот се хвана за гърдите и се свлече на пода, без да отрони нито дума.

Сега Естер се разkreця — и не можеше да спре, дори и да искаше. Следващото, което чу, бе гласът на баща ѝ, който тичаше към нея!

— *Естер? Миранда?*

Нападателят я изблъска встрани и се приближи до вратата. Тя се втурна след него. Опита се да го хване за глезените и да го събори. Вместо това самата тя се озова на пода, удари се силно и отново чу ужасяващия пукот.

Нещо падна и се счупи отвън в коридора. Баща ѝ се блъсна в стената.

Отблясъци от бяла светлина заиграха пред очите на Естер. Стаята заплува пред погледа ѝ, докато се опитваше отново да се покачи на леглото. Заблъска с юмруци и задра с нокти мрежата против комари на прозореца. Изблъска я и скочи навън.

Под прозореца имаше храст от черен градински чай. Тя изпълзя от него, но силните ръце на мъжа се вкопчиха в глезените ѝ и я задърпаха обратно. Одра се в дървения праг, докато мъчеше да се защити.

Естер изкрещя още веднъж. Надяваше се съседите да я чуят, но осъзнаваше също, че вече бе много късно. Те избиваха всеки, който знаеше нещо.

И всеки, който се изпречваше на пътя им.

81.

За уикенда Деймън се прибра у дома. За всички нас това беше голямо събитие. Купих му билет и го помолих да си дойде, за да види Нана. При цялата тази тревога той още повече ни липсваше.

Всичките ми деца успяха да се съберат у дома, макар и само за два дни.

Започнахме с празнично украсена маса в чест на Дей. Не бяхме забравили любимите му блюда: салата Цезар за всички, за мен с аншоа; сандвичи „Раздърпания Джо“ с кайма и домати по рецептата на Нана, а за десерт — хлебчета със стафиди на Джени. Тя за пръв път ги приготви сама, без помощта на Нана. Гостуването на Деймън ни правеше едновременно щастливи и тъжни.

Интересно бе да се проследят промените у дома през погледа му. Джени, Али и аз бяхме свикнали Бри да определя дневния режим, да помага в домашната работа и готвенето. Но за Деймън всичко това беше ново. Той се въздържа от коментари, освен да повтаря много пъти „благодаря ти“, което Бри не пропусна да оцени.

Изчаках да чуем първо разказа му за живота в „Кушинг Академия“ в Масачузетс и да се насладим на вкусната храна заедно, преди да насоча разговора към Мама Нана.

— Нека да поговорим за това — казах му накрая.

Джени въздъхна. Тя беше най-осведомена от децата, но мисля, че емоционално беше най-зле. Двете с Нана бяха невероятно близки. Всичко правеха заедно. Близостта им се породила още когато Джени беше съвсем малка.

— Какво искаш да кажеш, татко? — попита Деймън. — Всички знаем какво става. Или не е така?

— Казах само, че трябва да поговорим. Нана може скоро да се подобри. На това се надяваме. Или да остане за още в кома. Възможно е да не се събуди повече...

— Може да *умре* — изрече го Джени вместо мен, с неочаквано по-груб тон. — Знаем го, тате. Даже и Али го знае.

Погледнах към него, но той остана спокоен. По свой начин бе успял да надрасне възрастта си. Както Нана, така и аз разговаряхме с него като с възрастен, уважавахме интелигентността му, още откакто бе само на четири години. Според една от моите теории за възпитаването на децата, споделяна и от Нана, родителската любов никога не е достатъчна, но атмосферата и отношенията в домашната среда трябва да ги подготвят за онова, с което щяха да се сблъскат навън.

Затова кимнах на Джанеле.

— Всички го знаем. Всички сме тъжни и гневни. Елате тук. Може би аз съм единственият, който сега се нуждае от малко помощ.

Събрахме се за групова прегръдка и това беше най-добрият начин да мислим за Нана, без да говорим.

Първо рукнаха сълзи в очите на Бри, след което всички се разплакахме. Нямахме нищо срамно в това, нищо освен израз на обичта ни към Нана. Може и да не се получавахе при някои семейства, но при нас определено действаше.

82.

В понеделник бях готов да предприема следващия си ход по случая. Името ѝ беше Уайли Реклър, макар че читателите я знаеха просто като „Джена“, и преди беше помагала на ФБР и вашингтонската полиция, особено на отдела за борба с проституцията.

Уайли Реклър беше вашингтонският вариант на светските колумнисти Синди Адамс от Ню Йорк и Перес Хилтън от Холивуд и поддържаше много популярния клюкарски блог „Джена знае“. Използваше го, за да пусне някои по-незначителни вашингтонски истории — номинацията на Анджелина Джоли за Съвета по външни отношения или навика на Барак Обама да пуши тайно, — но повече място отделяше на светския и сексуалния живот на „хората, които са най-влиятелни“, както ги наричаше в началната страница на уебсайта си.

Днес следобед със Сампсън успяхме да се доберем до прочутата коментаторка на клюки в „Нийман Маркъс“ в квартала Френдшип Хайтс. Уайли представяше новия си дизайнерски парфюм, каквото и да означаваше това. Парфюмът, естествено, се наричаше „Джена знае“. Заради силното му и тежко ухание, особено в задушното, препълнено с посетители, помещение, си казах, че би трябвало да се нарича „Носът на Джена“^[1].

Тя се бе разположила в средата на щанда, близо до асансьорите. Красиви дами в черни блузи пръскаха с парфюма минаващите, докато самата Джена раздаваше автографи, като надписваше шишенцата, натрупани като внушителна пирамида от кутии в червено и черно върху овалния щанд.

Когато видя полицейските ни значки, притисна към гърдите си ръка с безупречен маникюр.

— О, господи! Най-после го прекалих, така ли? — Тълпата зад нас шумно се разсмя.

— Питам се дали ще мога да те убедя да ни отделиш пет минути — казах ѝ аз. — Важно е.

— Mais oui^[2]. — Уайли се изправи и размаха ръце. — Извинете ме, дами, но клюките могат да почакаат. И без това вашингтонската полиция знае всичко. Но дали ще го сподели с нас?

Част от театралниченето ѝ се стопи веднага щом се отдалечихме от тълпата.

— Нали не съм се провинила в нещо? — попита ни тя.

— Нищо подобно — увери я Сампсън и задържа за нея отворена вратата, извеждаща на авеню „Уисконсин“. — Нуждаем се от малко помощ.

Изчакахме с продължението на разговора, докато се настанихме в моята кола. Тогава започнах направо:

— Питам се дали си чула нещо за един сексклуб за тежки тузари? Във Вирджиния? Мястото се нарича „Блаксмит Фармс“. Преди всичко търсим някакво потвърждение на предположенията ни.

Тя тъкмо ровеше в малката си червена чантичка, когато внезапно застина.

— Искаш да кажеш, че е истина?

— Просто се питам какво си чула. Имена, истории, всичко от този сорт.

— Нищо засега — отвърна ми тя, като извади червилото от чантичката си. — Недостатъчно, за да се получи история, с която да продължа. Струва ми се, че е абсурден мит от *предградията*...

— Нали си в бизнеса с публикуването на слухове? — попита я Сампсън.

— Скъпи, аз съм в този бизнес, защото се старая да бъда колкото може по-точна и си пазя задника от съдебни дела. Научих го по трудния начин, когато пузнах в блога си подробности за интимния живот на Конди Райс. И само за протокола съм длъжна да уточня, че във Вашингтон няма такова нещо като стари слухове.

— Какво искаш да кажеш? — запитах я.

— Искам да кажа, че тук не можеш да се завъртиш и с игла, без да закачиш някой разследващ журналист, който иска да се прочуе. Слуховете или се превръщат в челни заглавия, или умират още при раждането си. Когато не чуя нищо повече за някой слух, разбирам, че е умряла работа. — Усмихна се щастливо и започна да се черви, като се оглеждаше в огледалото за обратно виждане.

— Или поне досега.

— Това е друго нещо — промърморих, като улових погледа ѝ. — Необходимо е да се позанимаеш с това за малко.

— *Извинявай*, знаеш с какво си вадя хляба, нали?

— Предполагам, че и ти си наясно как аз си вадя моя — прекъснах я. — Джена, това е разследване на убийство, а не игра. Разбираш ли какво ти говоря?

— Добре, сега вече ме плашиш — отвърна тя, като прибра червилото в чантичката си. Тогава най-последно се открехна и ни назова няколко имена, за които била чувала, че са свързани със сексклуба. *Нови* имена, което беше от полза.

— Слушай. — Подадох ѝ две от моите визитни картички. — Обади ми се, ако чуеш още нещо. И те моля да ми дадеш твоя номер. Веднага щом тази история стане за публикуване, ще ти донеса всичко, с което разполагам. Договорихме ли се?

— Зависи. — Тя размаха през лицето си визитните картички. — Откъде да зная дали си от онези, които връщат направените им услуги?

Подбрах внимателно думите си.

— Разговарям с теб, защото си ми необходима и защото зная, че и преди си помагала на вашингтонската полиция. Това означава също, че не мога да си позволя да те пренебрегна. Това достатъчно честно ли е за теб?

Жената извади малка златна писалка, надраска някакви цифри и целуна визитната картичка. Подаде ми я със следа от червилото си до телефонния номер.

— Превъзходно — каза тя.

Взех картичката.

— Не, преди минута го определи по-точно — плашещо е.

[1] Игра на думи с еднаквото произношение на Jenna Knows (Джена знае) и Jenna Nose (Носът на Джена). — Б.пр. ↑

[2] Но да, разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

83.

Изненадах се, когато следобед на следващия ден ми позвъни един от адвокатите на Тони Никълсън. Не беше онзи ексцентричен досадник с тирантите и папийонка от нощното нахлуване в клуба, а съвсем различен. Този звучеше много по-представително, пък и според дисплея на мобилния ми телефон номерът му започваше с 202. Кодът за сърцето на столицата.

— Детектив Крос, името ми е Ноа Милър. Аз съм от „Кендал и Бърк“. Вярвам, че сте запознат с клиента ми Антъни Никълсън?

— От една седмица се опитвам да се срещна с клиента ви — казах му. — Оставих половин дузина съобщения за Антъни.

— В „Нит-Клайн“ ли? — попита той.

— Точно така.

— Да, те представляват това акционерно дружество с ограничена отговорност и техните холдинги във Вирджиния. Ние поехме индивидуалното юридическо представяне на господин Никълсън. А това ме подсеща за повода, по който ви звъня. Искам да бъде съвсем ясен: обаждам се, защото клиентът ми настоява. Той избра да пренебрегне мненията на адвокатите си по този въпрос.

Това привлече вниманието ми.

— Кога най-скоро мога да го видя? — попитах.

— Не можете. Не ви се обаждам за това. Моля, изслушайте ме внимателно. Това, което имам за вас, е ключ за банков сейф, ако пожелаете да дойдете да го вземете. Господин Никълсън ни каза, че е важно за вашето разследване. Освен това той вярва, че вашингтонската полиция е най-добрият му шанс да остане жив. Не иска да има нещо общо с ФБР.

Докато говорехме, въведох в Гугъл „Кендал и Бърк“.

— Вече видях банковия сейф на Никълсън — казах му, докато чаках на екрана да се появи уебсайтът на юридическата кантора. Голяма, със завидна репутация, офисът ѝ се намира на Кей стрийт.

— Да, зная. Това, за което ви говоря, се намира в същата банка, но в друг сейф.

Пръстите ми тутакси застинаха над клавиатурата. Какво криеше Никълсън във втория сейф? И което бе много по-важно, как можеше да го защити? И от кого?

— Да очаквам ли, че ще дойдете днес да вземете ключа? — продължи адвокат Милър.

— Определено, но позволете да ви попитам нещо. Защо вашингтонската полиция? И защо именно мен? Защо Никълсън не предаде ключа на ФБР?

— Честно казано, моят клиент не се доверява на хората, които го държат затворен, или — ако може да бъде още по-искрен, — на почтеността на тяхното разследване. Има още нещо — той желае този жест на сътрудничество да не остане незабелязан.

Не се съдържах и леко се усмигнах. Колко странно бе внезапно да се озова от една и съща страна на барикадата с Тони Никълсън. Ах, да, Антъни. Звучеше ми сякаш бе станал параноик, също като мен — и може би напълно основателно.

— На Кей стрийт, номер две хиляди и двадесет, на четвъртия етаж? — попитах, докато разпечатвах написаното на екрана.

— Много добре, *детектив* Крос. Да го направим между един и половина и два часа. След това трябва да изляза.

— Ще ви видя в един и половина — уточних и прекъснах връзката, преди адвокат Милър да ме изпревари.

84.

Не ми отне много време да взема ключа от адвоката на Никълсън в кантората на „Кендал и Бърк“. Още по-малко ми бе необходимо, за да вляза и изляза от банката „Ексетър“. Получи се така, сякаш адвокатът Ноа Милър и банковият мениджър госпожа Къри се надпреварваха кой по-бързо да ме отстрани от живота си. Нямах нищо против.

Оказа се, че цялото съдържание на втория банков сейф на Тони Никълсън се свеждаше само до един компактдиск, без етикет. Моментално потеглих към Дейли Билдинг, с диска в жабката. По пътя позвъних на Сампсън. Той ми обясни, че вече бил в сградата, така че нямаше никакъв проблем да се срещнем веднага щом пристигна.

Всъщност големият мъж седеше зад бюрото ми с крака върху него, втренчен в екрана на лаптопа.

— Знаеш ли, че Зевс го наричали още Гръмовержец? — заговори ме той. — Символите му са гръмотевица, орел, бик и дъб. О, на всичкото отгоре бил и педераст. Или поне се носели подобни слухове.

— Очарователно — гласеше лаконичният ми коментар. — Свали си обувките от бюрото ми и вкарай това в лаптопа.

Подадох му компактдиска и затворих вратата.

— Какво е това? — попита Сампсън.

— Тони Никълсън смята, че е доживотната му застраховка.

След секунди началото на видеозаписа от компактдиска се появи на екрана.

Веднага познах спалнята от апартамента в някогашната пристройка за карети в клуба на Никълсън. Изглеждаше същата, с изключение на чистите чаршафи на леглото и няколко допълнителни джунджурийки.

Според времето, означено долу на екрана, записът беше от 1:30 след полунощ на 20 юли миналото лято.

— Може ли да се фалшифицират датата и часът? — попитах Сампсън.

— Несъмнено. Защо? Мислиш, че Никълсън се опитва да те измами с това?

— Вероятно. Но още не зная.

След около тридесет секунди изображението се замъгли, а показанието за часа прескочи на 2:17 сутринта.

Сега върху леглото имаше голо момиче, с изключение на пликчетата от черна дантела. Беше руса, дребна, с черни белезници на китките, закрепени за колоните край леглото. Краката ѝ бяха максимално разкрасени, доколкото позволяваше човешкото тяло.

Нямаше звук, но по начина, по който се движеше, бих казал, че изглеждаше повече съблазняваща, отколкото изплашена или отбраняваща се. Стомахът ми се сви на топка. Каквото и да бе това, не мисля, че исках да продължавам да го гледам.

В кадъра се появи някакъв мъж — истински извратеняк, в пълно „бойно“ садо-мазо снаряжение, с гумени или латексови гащи, с риза с дълги ръкави. И с тежки ботуши, с нахлупена на главата качулка, закопчана с цип отзад на врата. Освен че бе висок и мускулист, нищо друго повече не можех да кажа за него.

— Той знае, че там има камера — обади се Сампсън. — Може би иска да го заснемат.

— Нека само да гледаме, Джон.

Точно сега никак не ми се говореше. Вече си мислех за това, което се бе случило с Каролайн, може би точно в тази стая, и може би сега наблюдавахме ръцете на същия откачен садист.

Зевс, или който беше той, се наведе над момичето и превърза очите му с черна лента.

— Има пръстен — казах. — На дясната ръка.

Приличаше на пръстен от гимназия или колеж, но качеството на изображението не беше достатъчно добро, за да го огледам по-подробно.

Мъжът не бързаше. Извади от скрина още неща — метален прът с въжени белезници в краищата, с които завърза глезените на момичето, както и малко кафяво шишенце, вероятно с амилов нитрат.

Когато размаха шишенцето под носа на блондинката, лицето ѝ силно се зачерви, сетне главата ѝ започна да се люшка наляво и надясно.

Със Сампсън наблюдавахме мълчаливо как правят секс. През повечето време мръсникът се държеше с едната си ръка за матрака, за да не загуби равновесие, докато с другата я стискаше за гърлото.

Струваше ми се, че правеше сексуална асфиксия, контролирайки притока на кислород в белите ѝ дробове, като по малко отпускате хватката си, а после пак я стягаше.

Момичето се включваше в играта и не изглеждаше измъчено или уплашено, а това правеше наблюдаването на сцената още по-мъчително. Тогава той внезапно се изви над нея, явно стигнал до кулминацията. Мисля, че вдигна ръка нагоре, все едно бе спечелил някакво състезание.

Сега я стисна за гърлото и я притисна с цялата си тежест. Внезапно движенията ѝ станаха хаотични и отчаяни. Краката ѝ се замятаха под него. Беше ужасяващо да се гледа нещо подобно, сякаш се случваше в момента, а ние не можехме да направим нищо, за да го спрем.

Колкото повече блондинката се гърчеше, толкова повече се възбуждаше той, докато накрая тялото се отпусна и тя напълно престана да се движи. Едва тогава мъжът я целуна.

— О, господи — промърмори Сампсън. — Какво става с този свят?

След това убиецът слезе от леглото. Без никакво бавене, без да обръща внимание на мъртвото момиче, напусна апартамента за по-малко от минута.

След двадесет секунди видеозаписът свърши.

— Хайде, Джон. Отиваме в Александрия. Трябва да разберем дали това е Зевс.

85.

Със Сампсън преминахме през зоната за посетителите в центъра за задържане на заподозрени в Александрия. Следвахме познатия маршрут — покрай помещенията за разпити и стая номер петнадесет, където извеждаха определените за освобождаване лица, докато не стигнахме накрая до командната зала.

Полицейските ни значки бяха достатъчно убедителни, за да ни пуснат през още две стоманени врати до гишето за записване на посетители.

Дотук беше по-лесната част.

Както обикновено, на гишето дежуреха трима мъже от охраната. Двама от тях бяха на средна възраст и стояха отзад. Третият, доста по-млад от тях, беше поел досадната работа да приема и изпраща посетители като нас. Когато заговори, в устата му проблесна златен зъб.

— По каква работа сте дошли?

— Детективи Крос и Сампсън, от вашингтонската полиция. Искаме временна заповед за попечителство на двама затворници, Антъни Никълсън и Мара Кели.

— Имате ли разрешение за посещението? — Той вече бе вдигнал телефона.

— Разпитвахме ги преди няколко дни — обясних аз. — Трябва да им зададем само няколко допълнителни въпроса и се омитаме от тук.

Все пак си струваше да опитаме. Може би имаше някаква пролука, през която да минем.

Дежурният не говори дълго по телефона. Когато затвори, само поклати глава.

— Ами, първо, нямате разрешение за днешното посещение. И второ, и без това няма значение. Вашите хора, Никълсън и Кели, са напуснали центъра.

— Напуснали? — Не можах да повярвам на ушите си. — Моля ви, кажете ми, че са били преместени в друг затвор.

— Имах предвид *освободени*, човече. — Разтвори една черна папка върху гишето. — Да, ето тук. Освободени са в единадесет нула нула. Някакъв си Милър внесъл — *господи!* — цял куп пари за тях. По четвърт милион долара за всеки.

Това привлече вниманието на другите двама пазачи и те пристъпиха напред, за да надникнат през рамото му. Единият от тях тихо подсвирна.

— Не е зле — промърмори другият.

— Не е, нали? — присъедини се младокът.

Те не бяха разрешили освобождаването и не беше тяхна вината, но в момента само те бяха пред мен.

— Какво става тук! — разкрещях се аз. — Има голяма опасност Никълсън да избяга извън страната. Някой тук направи ли си труда да го провери? Когато го арестувах, имаше самолетни билети!

Младият пазач ме зяпаше слисано. Другите двама се хванаха за палките си.

— Чух те, човече, но трябва да отстъпиш назад, *незабавно*.

Усетих как Сампсън ме задърпа за рамото.

— Няма смисъл, Алекс. Да вървим. Никълсън и момичето са напуснали центъра.

— Но това е катастрофа, Джон.

— Зная, но е свършило. Да тръгваме.

Оставих се да ме измъкне навън, но бях готов да платя скъпо, за да мога да цапардосам някого. Например Тони Никълсън. Или пък онзи самодоволен адвокат Милър.

На излизане успях да чуя какво пазачите си говореха за бившите затворници.

— Шибаните богаташи, човече. Владееят всички и всичко.

— Да, нали? А и както се казва, богатите само стават още по-богати, а бедните...

— Работят тук.

Последното, което чух, беше смехът на пазачите.

Какъв невероятен, омагьосан кръг! Независимо дали Никълсън се беше измъкнал благодарение на собствените си пари или не, все пак му бе нужен федерален съдия, който да подпише формуляр 41 или още някой по-нависоко в съдебната система, за да уреди сделката.

Покриването на случая с всеки изминал ден ставаше все по-обширно, по-дълбоко и по-мръснишко... Мисля, че бях не толкова шокиран, колкото изпълнен със страхопочитание. И най-лошото бе, че не му се виждаше краят.

С Джон още веднъж посетихме къщата на Никълсън и апартамента на Мара Кели, но заварихме точно това, което очаквахме.

На вратите бяха закрепени жълтите полицейски отцепващи ленти, без никакви признаци някой да е стъпвал тук най-малко от последните два дни насам. Но дори и да бяха идвали, сега сигурно бяха някъде много далеч. Съмнявах се дали някога пак ще се видим с Никълсън или Кели.

Преди да се върнем на магистралата, помолих Сампсън да отбие до бензиностанцията на Ексън, намираща се наблизо до апартамента на Кели. Купих си малък мобилен телефон „Нокия“, с предплатени минути за разговори, само за тридесет и девет долара. Използвах го, за да набера номера, който бях получил преди един ден.

Уайли Реклър ми отговори още след първото позвъняване.

— На телефона е Джена. Говорете с мен.

— Джена, обажда се детектив Алекс Крос. Срегнахме се онзи ден на Френдшип Хайтс — припомних й аз. — Готова ли си да се гмурнеш в тази история?

Дочух лека мелодраматична въздишка от другия край на линията.

— Скъпи, аз бях готова още последния път, когато си побъбрихме. Какво имаш за мен сега?

— Чувала ли си някога името Тони Никълсън?

— Не мисля. Не, определено не. Трябва ли да съм го чувала?

— Той е един от онези с малко черно тефтерче, което би желала да ти падне в ръчичките, не че някой от нас някога ще го докопа. До единадесет часа тази сутрин е бил в един федерален затвор. Сега е освободен под гаранция и ако трябва да гадая, мога да се обзаложа, че е на път да напусне страната. Заедно с малкото си черно тефтерче.

— И какво общо има това с мен?

— Може да има много, Джена. Ако се съ согласиш да ми помогнеш. Искам от теб да пуснеш мухата на Сам Пинкертън от „Уошингтън Поуст“ — обясних ѝ аз. — Можеш ли да го направиш?

— Предполагам, че бих могла. — Тя замълча за кратко, след което понижи тон. — Сам отразява събитията от Белия дом. Знаеш това, нали?

— Точно така.

— О, боже, вече се подмокрих — прощавай за вулгарния израз. Добре, но какво ще има за мен господин Пинкертън, когато му се обадя? Ако му се обадя.

Не скрих истината от Джена.

— В момента може би нищо. Но двамата можете да бъдете страхотен екип за случая. Ще можеш да отразиш всичките гледни точки.

— Мисля, че започвам да се влюбвам в теб, детектив Крос.

— Има още нещо — добавих. — Сам ме мрази в червата. Вероятно ще стигнеш по-далеч в отношенията си с него, ако не споменавах името ми.

Като затворих, Сампсън ме изгледа многозначително от шофьорската седалка.

— Мислех, че Сам Пинкертън ти е приятел.

— Такъв е. — Прибрах новия си телефон в джоба до стария. — Просто се старая да си остане такъв.

87.

Този следобед трябваше да посетя още едно място, затова помолих Сампсън да ме закара до там.

Хилтън Фелтън, един от обичаните синове на Вашингтон и един от най-любимите ми музиканти и приятел, почина наскоро, прекалено млад, само на шестдесет. Безброй ноци съм слушал как свири в салона на Кинкейд на Фоги Блосъм, където бе пианист от 1993 г. Именно там бе насрочен концерт в негова памет.

Приблизително сто и петдесет души се бяха събрали, за да почетат Хилтън и, разбира се, да чуят чудесната му музика, изпълнявана от приятелите му. Всичко беше много красиво, успокояващо и прекрасно посвоему. Музиката би била по-добра само ако Хилтън я бе изсвирил.

Когато Ендрю Уайт стана и изпълни една от оригиналните композиции на Хилтън, ме обзе невероятно щастие, че съм познавал човека, сътворил тази музика, но също и дълбока тъга, защото знаех, че никога повече няма да чуя някой да свири така, както само Хилтън умееше.

Ужасно ми липсваше. И през цялото време там не преставах да си мисля и за Мама Нана. Защото именно тя ме заведе да чуя Хилтън за пръв път.

След емоционалното посещение в салона на Кинкейд взех такси до Пета улица. Веднага се качих на горния етаж, за да работя. И сякаш събитията вече не бяха достатъчно интересни, ами се оказа, че тази нощ имаме двама неканени гости. Беше към единадесет, когато Бри се качи при мен в кабинета на тавана, за да ми съобщи новините.

— Алекс, последния час си имаме компания отвън. Двама мъже във форд „Експлорър“, паркиран на отсрещната страна на улицата. Никакво движение, просто седят там и гледат към къщата. Може би те наблюдават тук, горе.

От всички, които познавах, Бри имаше най-силно развити инстинкти, затова нито за миг не се усъмних, че си имаме нов проблем. Грабнах кобура с моя глок и нахлузих отгоре якето.

После, по пътя надолу, се спрях в стаята на Деймън за старата му бухалка с емблемата на отбора „Луисвил Слъгър“. Беше здраво изработена, от ясеново дърво, а не от алуминий.

— Моля те, не излизай — казах на Бри, като стигнах до предната врата. — Ако има проблем, обади се на дежурния диспечер.

— Ако има проблем, ще позвъня на диспечера и ще дойда навън при теб — отвърна тя.

Излязох през предната врата и се затичах надолу. Фордът беше паркиран точно срещу къщата ни. Шофьорът тутакси изскочи през вратата, когато замахнах с бухалката и строших левия стоп на колата.

— Хей, мамка му, какво правиш? — изкрещя ми той. — Да не си откачил, човече?

Въпреки слабото улично осветление успях да видя, че беше едър, но не без тлъстини, с бръсната глава и нос, който е бил чупен няколко пъти. Отначало си помислих, че тези двамата са от някаква държавна служба, но сега, като го видях по-отблизо, се уверих, че повече ми приличат на копои за проследяване, наети от телефонния указател на фирмите „Жълтите страници“.

— Защо наблюдавате къщата ми? — изкрещях му. — Кои сте вие?

Партньорът му излезе от другата страна на колата, но и двамата спазваха дистанция спрямо мен.

— Алекс? — чух вика на Бри, излязла зад мен. — Добре ли си?

— Аз съм добре — извиках й. — Номерът е вашингтонски, DCY 182.

— Запомних го — потвърди тя.

Онзи с обръснатата глава разпери длани пред мен.

— Сериозно ти казвам, човече, успокой малко топката. Знаем, че си ченге.

— Ще ви оставя на мира само ако ми кажете какво правите пред дома ми.

— Не сме дошли да причиняваме неприятности, разбра ли? Дори не съм въоръжен. — Разтвори ризата си, за да ми покаже. — Един ни нае, за да те следим. Това е всичко.

— Мен ли? — Надигнах бухалката малко по-високо. — Или мен и цялото ми семейство?

— Само теб. Само *теб*. — Но още не бях убеден дали ми казва истината, или само това, което исках да чуя.

— За кого работите? — попитах.

— Не знаем. Сериозно ти говоря. Платиха ни в брой. Всичкото, което зная, е как изглеждаш и къде си бил днес.

Това никак не ме успокои. Заобиколих колата и строших другия стоп.

— *И къде съм бил?*

— Работиш върху един случай с убийство за вашингтонската полиция. Нещо свързано с някакъв затвор в Александрия. И мамка му, стига си трошил колата!

Нещо изведнъж ми светна за това разследване. Наистина се стреснах, не мога да го отрека. *Хората, които преследвах, започнаха да преследват мен.*

— Разбери бе, човек, трябва да си по-внимателен — посъветва ме вторият наемник.

Пристъпих една крачка към него.

— И защо?

— Защото не ние сме тези, за които трябва да се тревожиш. Не зная кои са те, нито какво е това, което искат да ти попречат да направиш, обаче имат влияние. Само това ще ти кажа. Повярвай ми.

— Благодаря за предупреждението. — Посочих им улицата. — Тук вече свършихте. Ако ви пипна пак в този квартал, ще ви арестувам, а тази кола ще я вдигнат с паяк, ясно ли е?

— Ще ни арестуваш ли? — Сега той се ядоса, докато първият, когото заговорих, запази самообладание. — И за какво ще ни арестуваш?

— Аз съм ченге, забрави ли? Все ще измисля нещо.

— Ами колата ми, човече? Това ми изглежда като щети за пет стотачки!

— Запиши го по сметката на клиентите ви — казах му. — Повярвай ми, могат да си го позволят.

89.

На следващата сутрин отново ме повикаха в кабинета на Рамон Дейвис. Дори бе изпратил един от помощниците си да ме чака пред вратата на кабинета ми. Заварих го там, като пристигнах на работа.

— Какво иска? — попитах полицаия. Нищо хубаво не се въртеше в главата ми, само най-лоши предположения. Като например още трупове.

— Не зная, сър. Само иска да се срещне с вас. Това е всичко, което ми бе казано.

Чувал съм, че Уди Алън оставял актьорите сами, когато се справяли добре, и се намесвал само когато възниквал проблем. Дейвис се придържаше към същия стил. Мразех тези разходки до кабинета му.

Когато влязох там, той ме чакаше заедно с някакъв мъж. Познах лицето му от Белия дом, но не знаех името, докато Дейвис не ни представи.

— Алекс Крос, това е специален агент Дан Корморан, от спецслужбите. Би искал да поговори с теб.

Корморан придружаваше президента в офиса на началника на кабинета онзи ден, когато посетих Гейбриъл Рийс. Предположих, че е тук по нейна заповед.

— Май сме се срещали — казах и му стиснах ръката. — Предполагам, че нямате нищо общо с двамата наемници, които снощи висяха пред дома ми?

— Не зная за какво говорите — отвърна ми той.

— Представям си.

— Алекс — прекъсна ме Рамон с повишен тон, като ми махна с ръка. — Кротувай и да се заемем по същество.

Двамата с Корморан седнахме пред бюрото на Рамон.

— Няма да изяснявам как се стигна дотук — продължи Дейвис и намекът му беше съвършено ясен. Щяхме да го обсъдим по-късно, насаме. — Но ще ти кажа какво ще стане оттук нататък. Алекс, ще запознаеш агент Корморан с материалите, свързани със случая, от които се нуждае. Като свършите с това, ще се върнеш при мен, за да

получиш ново назначение. Имаме четворно убийство в Кливлънд парк, точно като тези, които разследваш. Голям случай, сериозно престъпление.

Чух думите, но мислите ми блуждаеха другаде. Ако трябваше да гадая, бих казал, че Рамон се срамува, задето спецслужбите се намесват в работата му, при това вероятно по заповед от най-високото място. Никога досега не бе разговарял с мен така, но реших да си държа езика зад зъбите, докато ми се удаде шанс да разбере какво иска Корморан.

Срещата приключи много скоро след това и двамата с Корморан се запътихме към кабинета ми.

— Откога сте в охраната на президента? — попитах го. — Там е само за избрани.

— От осем години съм в службите — отвърна той, без да отговори точно на въпроса ми. — Преди това бях в полицията във Филадельфия и, повярвай ми, зная колко много ти се иска сега да *не* съм тук.

Вместо да заговоря за това, аз направо го попитах:

— И защо вие, момчета, се захванахте с Тони Никълсън? Къде е той сега? Ако мога да задавам подобни въпроси.

Той се усмихна.

— Колко знаете вече за това?

— Зная, че в петък сутринта до единадесет часа е бил в Александрия, а сега никъде не може да бъде открит. Или поне вашингтонската полиция не успява да го намери.

— Тогава излиза, че разполагаме с една и съща информация — констатира Корморан. — Това отчасти е причината, за да дойда тук. Това е *голяма* мистерия, детектив Крос. И много опасна.

Държеше се малко по-свободно от всички, които познавах от спецслужбите, макар че всичко това е относително. И все пак въпросът остана висящ — какво искаше Корморан? Законно да продължи разследването или да го погребее?

Щом влязохме в кабинета ми, му подадох последния компактдиск, получен от втория сейф на Никълсън.

— Повечето от физическите доказателства са в Бюрото, но това е нещо ново.

Той го повъртя в ръцете си.

— Какво е това?

— Познато ли ви е името Зевс? Предполагам, че сте чули за него.

— Погледна ме, но не ми отговори. — Корморан, искате ли помощта ми или не? Действително искам да ви помогна.

— Да, чувал съм името Зевс — призна той.

— Вероятно това е той. На този компактдиск.

— Вероятно?

— Това е убийство. Престъпникът е бял мъж с отличителен пръстен на дясната си ръка. Няма да правя никакви предположения, а и вие не би трябвало да ги правите.

Точно такива коментари би трябвало да се постарая по-усърдно да пазя за себе си. Видях как Корморан се скова.

— Какво друго имате? — попита ме. — Трябва да чуя всичко, детектив.

— Необходимо ми е малко време, за да събера бележките си. Но утре мога да ви предоставя каквото искате — обещах му аз.

— Ами копията на този диск? — Вдигна диска, който току-що му дадох. — Колко от тях се разнасят наоколо?

— Това е единственото, което ми е известно — уверих го. — Взето е от сейфа на Никълсън. Използваше го като залог за сделка. Разбира се, ако го открием...

— Добре, тогава. — Отново стисна ръката ми. — Скоро пак ще си поговорим.

След като си тръгна, превъртах целия разговор в главата си и записах всичко, което можах да си спомня. Колко лъжи ми бе наговорил Корморан? И съответно колко още лъжи като тази с копията на диска на Никълсън щеше да се наложи самият аз да изрека, преди всичко това да приключи?

90.

Ето колко откачени станаха нещата. Престанах да използвам мобилния си телефон и си купувах телефони с предплатени минути, като сменях номерата си приблизително през всеки четиридесет и осем часа.

След срещата ми с Корморан се снабдих с нов и го използвах, за да се обадя на Сам Пинкертън в „Уошингтън Поуст“.

Със Сам се запознахме в гимнастическия салон, който и двамата посещавахме. Той се увличаше по японските бойни изкуства, докато аз само се боксирах, но все пак тренирахме заедно. Станахме спаринг-партньори, а понякога изпивахме и по едно заедно. Затова нямаше нищо странно да му звънна и да го попитам има ли нещо против, след работа да се видим на чашка.

През остатъка от следобеда преследвах сянката на Тони Никълсън и отново не стигнах доникъде.

После, малко след пет, поех по Луизиана авеню, през Кълъмбъс Съркъл, за да се срещна със Сам.

Седнахме за по една бира и поведохме непринуден приятелски разговор. Поговорихме си за децата, разменихме мисли за провала на бюджета за училищата във Вашингтон. Дори и времето изкоментирахме. Беше приятно да седя спокойно и поне за малко да водя почти нормален разговор. Напоследък дните ми бяха прекалено запълнени, за да имам време за обичайните житейски радости.

На втората бира нещата се разгорещиха и разговорът стана малко по-целенасочен.

— И така, какво се мъти при вас тези дни? — попитах го аз.

Той се облегна назад и наклони глава към мен.

— Тази среща само начало ли е?

— Да. Зает съм с един случай и се опитвам да разбера накъде духа вятърът там.

— Имаш предвид *там* ли? — Той махна с ръка в посоката към Белия дом, който бе основното му занимание и се намираше само на

няколко преки от бара. — За законите ли ще говорим, или за нещо друго? Струва ми се, че вече зная отговора.

— Нещо друго — подметнах неясно аз.

— Предполагам, че нямаш предвид нещо, свързано с шестдесетия рожден ден на президента?

— Стига, Сам.

— Защото, ако искаш, мога да те уредя с покана. Кльопачката ще е страхотна. Харесваш ли Нора Джоунс? Тя ще пее на тържеството. Както и Мери Блайдж. — Знаеше, че ми прави услуга, и нямаше да пропусне да ме подразни малко. — Добре, ето какво — заговори той с по-сериозен тон. — Запознат ли си с блога „Джена знае“? Онзи ден ми позвъни самата Джена. Ти сам можеш да прецениш източника на нещо подобно, но е достатъчно да ти кажа, че се е докопала до нещо много откачено и мръсно... Точно сега няма как да се впусна в подробности. Можеш пък през следващите два дни да поискаш да ме почерпиш с още едно питие. — Пресуши чашата си. — Освен ако сам не пожелаеш да ми признаеш върху какво, по дяволите, работиш сега.

— Без коментар. Или поне все още не — казах му, но в същото време си помислих: *Мисията изпълнена*. Каквото и да се случи още, нещата бяха задвижени, със или без мен. — Обаче има още нещо — додадох. — Малко е необичайно.

— Любимите ми теми — отвърна той и завъртя пръст във въздуха, за да поръча на келнерката още по едно.

— Да си остане между нас. Ако нещо се случи с мен през следващите няколко дни или седмици, искам да се заинтересуваш от това.

Сам застина и се втренчи в мен.

— Мили боже, Алекс...

— Зная, че е странно да го кажа. Май не е малко, а много странно.

— Няма ли... Цялата полиция не те ли пази?

— Зависи как го разбираш — подметнах многозначително, когато следващата поръчка бе доставена на масата. — Да кажем, че ми трябва допълнителна подкрепа.

91.

Преди две седмици, не, по дяволите, още през миналата седмица Тони Никълсън, като ожаднееше, си отваряше бутилки шампанско за по петстотин долара едната. А ето сега докъде се беше докарал — стоеше присвит под дъжда на някаква мръсна автобусна спирка на магистрала I-95, като окаян несретник от Третия свят, побягнал от родината си.

Мара чакаше вътре, като гледаше навън през остъкления прозорец на крайпътния ресторант. Щом той се озърна назад, тя докосна китката си и сви рамене, сякаш му напомняше, че е забравил, че трябваше да бъдат някъде другаде.

Знаеше го той, знаеше го.

Алтернативата на това въобще не можеше да се каже, че бе някаква алтернатива — да гние в затворническата килия в центъра за заподозрени в Александрия. Сега поне му бяха обещали нови паспорти, билети за самолета и достатъчно пари в брой, за да се измъкне най-после от тази проклета страна.

Но лицето за контакти закъсняваше и Никълсън с всяка изтекла минута все повече се поддаваше на страха. На всичкото отгоре състоянието на раненото му коляно се влошаваше все повече заради дъжда и студа и пулсираше болезнено от дългото висене на спирката.

Най-после, след около още пет минути, настъпи раздвижване в полезрението му.

Някакъв камион освети с фарове паркинга до ресторанта. Никълсън погледна към камиона и шофьорът го забеляза.

Отново помръдна — този път по-бързо.

Сърцето на Никълсън се качи в гърлото му. *Тук нещо не беше наред.* Предполагаше се, че ще ги вземат с кола, а не с камион, уговорено бе точно тук да бъде мястото на срещата, където хората можеха да ги виждат. Където нищо странно не можеше да се случи.

Твърде късно. Като се озърна отново назад към ресторанта, Мара я нямаше там. Едно малко момче стоеше на нейното място, свило ръце

на фуния около лицето си, загледано в него, сякаш той разиграваше римейк на филма „Селото на прокълнатите“.

Пулсът му рязко се ускори. Никълсън махна на шофьора, че скоро ще се върне, и закрачи към вратата с надеждата, че ще може да върви нормално въпреки болното си коляно.

Вътре ресторантът беше опустял, както и щандът за вестници. Мара никъде не се виждаше.

Бързата проверка на безлюдната дамска тоалетна му потвърди това, за което вече се досещаше. Тези неща започнаха да се превръщат в нещо като спортно занимание. Продължи към задната врата, като за кратко спираше да се огледа, а после пак продължаваше.

Площадката отзад беше притихнала, изглежда, нямаше никого. Беше паркирал взетата под наем кола на около петдесетина метра от тук, което точно сега му се стори прекалено голямо разстояние, за да го извърви. Като се озърна назад, видя някой да излиза през същата врата, която той току-що бе използвал — може би шофьорът на камиона, но може би не бе той; трудно бе да се каже сред тази мъгла и дъжд.

Пристъпвайки мъчително, той се опита да побегне, но скоро чу нечии по-забързани стъпки зад себе си, отколкото неговото шляпане по мокрия паваж.

С крайчеца на окото си отново видя камиона, отчасти закриващ паркинга. Отстрани се виждаше голям надпис „Месо от Пийт“. Дори в този напрегнат миг мозъкът му долови иронията.

Майко божия, аз съм мъртъв. Както и Мара. Може би вече е мъртва.

Добра се само на една ръка разстояние от вратата на колата под наем, но някаква мазолеста длан му затули устата и го лиши от всяка възможност да изкрещи. Ръцете на непознатия бяха едри и Никълсън се усети сгърчен надве, както когато го взимаха на ръце като малко дете.

За част от секундата той очакваше вратът му да бъде прекършен. Но вместо това нещо го халоса под брадичката. Стомахът му пламна от болка и объркване.

Зрението му се замъгли. Паркингът, небето и колата... всичко това се сля ведно, докато пред очите на Тони Никълсън се спусна завеса и всичко изчезна далече, някъде много далече.

Никълсън се събуди върху тънеща в мрак студена земя, но поне беше жив. След секунда осъзна, че бе напълно гол, със завързани китки и глезени.

Огледа се, но ужасна болка прониза тила му. Все пак оставаше в играта, само това сега беше от значение...

Пред него имаше някаква постройка, тъмна отвътре. Всичко останало наоколо тънеше в сенките на дърветата. Май че там имаше още дърва за огрев. А до постройката се мержелееше някаква машинария. Какво беше това? Духалка за сняг? Или косачка за морава?

— Той се събуди — изрече един глас, недалеч от него.

Никълсън чу стъпки и шум от плискаща се вода. Щом стъпките се приближиха, лъч от фенерче затанцува по земята пред него. Той видя чифт ботуши от черна щавена кожа.

— Добре дошъл отново, Тони. По едно време си мислехме, че сме те изгубили. Но ето че се съвзе!

Подскочи като при удар от електрически ток, когато го обля студената вода. Цялото му тяло се сви от студа. Дишането му се накъса от лудо забързаното даване, което не може да сдържи.

— Вдигнете го — заповяда някой друг.

Те го грабнаха под мишниците и го повлякоха, докато босите му крака не се блъснаха в един дървен стол. Фенерчето осветяваше само на отделни проблясъци — видя се някакво лице, един дънер, проблесна нещо сребристо в нечия ръка. Пистолет? Телефон?

— Къде е Мара? — запита провлачено веднага щом си я спомни.

— Не се тревожи за нея. Точно сега тя е най-малката ти грижа, повярвай ми.

— Ние имахме споразумение! — развика се. Беше жалък и го съзнаваше. — Дадохте ми обещания. Направих точно това, което ми беше казано!

Нещо остро го прободеше по темето.

— Кой още знае за Зевс? — запита единият от мъжете. Тонът му беше спокоен, разговорен.

— Никой! Кълна се! Никой не знае. Аз изпълних моята част от сделката. Както и Мара!

Пареща като огън резка се спусна надолу зад ухото му до тила му. Духаше съвсем лек бриз или по-скоро слабо въздушно течение, но от него болката му се възпламени още повече, като при заливане с киселина.

— Нито Адам Петоски? Нито Естер Уолкот?

— Не! Искам да кажа... те може нещо да са си мислели. Накрая Адам не беше така внимателен, както в началото. Но се кълна в бога, че...

Още два прореза кръстосаха гърдите му, спускайки се надолу чак до корема. И двата пъти Никълсън диво изкрещя.

Опита се да стегне коремните си мускули в отчаян опит да избегне острието, дори когато то още се спускаше бавно надолу, отделяйки един слой кожа от друг, докато накрая не се спря над пишката му.

— Кой още, Никълсън? Сега е най-удобното време да си побъбрим.

— Никой! Исусе Христе, Господи, не прави това!

Вече плачеше, стенеше необуздано. Всичко бе така невероятно ужасно. Целия си живот като възрастен бе посветил на това да търгува една или друга лъжа, а ето че сега страхотно го закъса, въпреки че говореше само истината.

— Не зная какво е това, което искаш — изхълца той. — Нищо повече не зная...

Зад него, от мрака, прозвуча трети глас. Беше различен от първите двама, с нещо като онзи беден южняк от филма „Царете на хаоса“, който Никълсън беше гледал още когато пристигна в Америка.

— Хей, приятели, да го пораздрусаме, а? Измислих нещо, за да привлече вниманието му.

И тогава Никълсън им изплю последното, което тъй старателно криеше досега, неговата *доживотна застраховка* — или поне така той се надяваше.

— Дадох един диск на ченгетата. На него е Зевс. Дискът е в детектива Алекс Крос!

93.

Става това, което трябва да стане. Това винаги е бил един от любимите изрази на Нана — отчасти изразяващ упорство, отчасти оптимизъм — и точно той не ми даваше мира през тези дни. Не исках да се отказвам от случая, а още по-малко — да изоставя надеждите си за нея.

Цялото интензивно отделение в „Сейнт Антъни“, на петия етаж, западното крило, вече ми беше напълно познато. Познавах всичките сестри, както и някои от членовете на семействата на другите пациенти. Тази нощ в коридора тъкмо си говорех с една нова позната, чийто баща бе пострадал от мозъчен удар, когато откъм стаята на Нана зазвъня алармата.

Тези алармени сигнали невинаги предизвикваха паника на петия етаж в западното крило. Звъняха през цялото време, както от сензорите, закрепени към пръстите на пациентите, така и при някакво нарушение в работата на един или друг блок от електронната апаратура. Основното правило гласеше: колкото по-силен и по-противен бе аларменият сигнал, толкова повече трябва да се почувстваш загрижен.

Този път сигналят започна по-тихо, но докато дотичам до стаята на Нана, беше се извисил до силен вой. Една от сестрите, Зейди Мичъл, вече беше вътре.

— Какво е това? — попитах Зейди. — Има ли нещо?

Тя нагласи сензора за подаването на кислород на Нана и се загледа в колебанията на сигналите на монитора, затова не ми отговори веднага.

След мен нахлу другата сестра, Джейн Спан.

— Влошаване на дихателната дейност? — попита тя.

— Не — отрече Зейди. — Там всичко е добре. Потърси по пейджъра Доналд Хеш. — Натисна бутона за максимално подаване на кислород и Нана веднага започна да диша по-леко.

Сърцето ми щеше да се пръсне.

— Зейди, какво става?

— Не ѝ достига нивото на кислорода, Алекс. Не е причина за тревога.

Не бях сигурен. Дори и при апаратно дишане всичките тези прекалено много течности в организма на Нана непрекъснато пречеха на сърцето ѝ да осигурява достатъчно кислород чрез циркулацията на кръвта. От всичко това, за мен поне, следваше, че тя пред очите ми се давеше в тези течности.

Доктор Хеш пристигна след минути, заедно със сестра Джейн и един от специалистите по дихателна терапия. Всички се струпаха в теснотията сред апаратурата, за да помогнат на Нана. Аз можех само да стоя отзад, да ги слушам и да се опитам да издържа.

— Тази сутрин изследвах нивото на инсулина ѝ. След като ти позвънихме, забелязах кръв в храчките ѝ.

— Днес отделяла ли е газове?

— Не. Тя е силно запечена, за последен път изпусна газове преди два дни.

— Добре, повиши кислорода до десет единици и се опитай да отчиташ показанията на всеки час. Да видим какво ще ни помогне диализата на сутринта. Междувременно ще разчета още веднъж нейните рентгенови снимки.

Доктор Хеш забързано излезе от стаята, без дума повече да продума, а Джейн ме улови за лакътя и ме изведе в коридора.

— През нощта беше неспокойна, Алекс, но има изгледи да се посъвземе.

Не престанах да наблюдавам Нана, макар и през вратата, докато Зейди и специалистът по дихателна терапия още се занимаваха с нея. Усещах се безпомощен, неспособен да ѝ дам това, от което се нуждаеше, дори и нещо толкова основно като кислорода.

— Алекс, чуваш ли ме? — Чак сега осъзнах, че Джейн продължаваше да ми говори. — До утре сутринта няма да научим повече за състоянието ѝ. Някой от семейството ти може да позвъни и да провери какво става към седем...

— Не — отсякох. — Ще остана тук тази нощ.

Тя отпусна ръка на рамото ми.

— Това действително не е необходимо — увери ме тя.

— Разбрах.

Но не го правех заради някаква необходимост. Всичко беше заради това какво можех и не можех да постигна тук. През последните десетина минути не мислех за нищо друго, освен за това, че можех да изгубя Нана. Не преставах да си задавам въпроса: *Какво щеше да стане, ако сега не бях тук?* Ами ако тя умира и никой не е до нея?

Никога няма да си простя, помислих си. Трябваше да издържа още една нощна смяна, поне това можех да направя.

Каквото и да стане — аз ще съм тук заради Нана.

94.

Сенатор Маршъл Яроу тъкмо нагласяваше торбата със стикове за голф на задната седалка на своя „Форд Навигейтър“, когато ни видя със Сампсън да прекосяваме паркинга към вашингтонския голф клуб. Изглеждаше, все едно че току-що бях му провалил тази превъзходна съботна сутрин. Можеш ли да си го представиш. Как не ни беше срам.

— Какво, по дяволите, правите тук? — попита ни той, като стигнахме до автомобила му.

— Имахме три уговорени срещи, но и трите ги анулирахте — припомних му. — Можете да ме обявите за луд, сенаторе, но бих казал, че се опитвате да ме избягвате. Или поне се опитахте.

— А този кой е? — Изгледа Джон от високо — не, по-скоро от ниско, като се има предвид ръстът на Сампсън.

— Това е моят партньор, детектив Сампсън. Можете просто да се преструвате, че не е тук. Напълно е подходящ за тази роля, нали? И двамата ще се преструваме. Може би дори и кадитата наоколо.

Яроу изсумтя недоволно и махна на някого, който го чакаше под навеса за автомобили пред клуба.

— Майк, ще се видим вътре. Ще ми поръчаш ли едно еспreso?

Едва сега се досетих, че другият мъж беше Майкъл Харт, сенатор от Северна Каролина, демократ, за разлика от Яроу, който беше републиканец.

— Не предпочитате ли да говорим в колата ми? — предложих му. — Или може би във вашата?

— Имам ли вид на човек, който иска да бъде в една кола с теб, детектив Крос?

Останах изненадан, че бе запомнил името ми.

Отстъпи назад между някакъв още по-голям автомобил и своя съвсем нов сив Хамър НЗТ, паркиран наблизо. Казах си, че няма защо да се тревожи за цените на бензина, щом може да си позволи да плаща таксата за голф клуба, възлизаща вероятно на сто хиляди долара.

— Няма да ви задържа много, сенаторе — обещах му, — но мисля, че ще пожелаете да знаете, че сме изпаднали в затруднение.

Единствената следваща стъпка, за която се досещам, е да публикуваме записите от клуба на Тони Никълсън.

Погледът на Яроу се прикова върху Сампсън. Стори ми се, че се чудеше дали само аз или и двамата го бяхме виждали как се е подвизавал в клуба. Пръстите му стиснаха силно облечената с кожа дръжка на стика му за голф, подаваща се от чантата му.

— Значи докато не се доберете до някакво друго смислено направление, вие можете да...

— Защо да не го направя? — попитах го хладно.

— Говоря само по интуиция. Нещо, което е свързано с всичките тези уговорени, но неосъществени срещи. — Пое дълбоко дъх и прокара ръка през наболата си брада. — Добре, очевидно ще трябва да обсъдя това с адвоката си.

— Това вероятно е добра идея — съгласих се. — Но както сам знаете, за нас събота е работен ден. Още днес трябва да решим какво да предприемем — едното или другото.

Малко оставаше да започна да се притеснявам за Яроу — толкова смутен изглеждаше в този миг. Не му бяха останали варианти с добри изходи и той най-добре си го знаеше. Когато имам късмет, това принуждава хората да започват да говорят истината.

— Само колкото за уточнение — добави той, — какво можете да ми предложите като имунитет?

— Засега нищо. Това ще се реши от областния прокурор.

— Правилно, защото от вас никога нищо не зависи, нали така?

— Ето какво мога да ви предложа — заявих му. — Ще ни кажете каквото знаете и тогава, когато специалните служби започнат да ви следят, а те непременно ще го направят, няма да е заради нарушение на законите и конспирация, с цел да прикривате група убийци.

Можех само да гадая колко много ме мразеше Яроу точно в този миг. Без да откъсва очи от мен, той изненадващо заговори на Джон:

— Кажете ми нещо, детектив Сампсън. Бихте ли предали на партньора си, че е отмъстителен тип?

Сампсън отпусна едрата си ръка върху покрива на колата на Яроу.

— Отмъстителен ли? Не, Алекс не е такъв. По-скоро бих казал, че е *реалист*. Тази дума е подходящ повод да се замислите за нещо.

Отначало си помислих, че сенатор Яроу се кани да си тръгне или дори да се нахвърли срещу мен с един от стиковете. Но вместо това бръкна в джоба си и вратите на неговия Линкълн Хамър се отвориха с леко изщракване.

— Нека просто да седнем в колата.

95.

Кожената тапицерия в автомобила на Яроу миришеше на кафе и цигари. Очаквах да ми замирише на пури.

— Позволете ми първо да отметна няколко въпроса, само колкото за разчистване на терена — започнах аз. — Вие сте платен клиент на този клуб, да или не?

— Следващият въпрос.

— Знаели сте, че има загинали сред компаньонките, наети от този клуб.

— Не. Това не е вярно — енергично отрече той. — Само започнах да подозирам, че нещо не е наред, и то дълго преди цялата тази суматоха да настъпи.

— А какво сте планирали да правите с тази информация? Говоря единствено за вашите подозрения.

Яроу внезапно се извърна и насочи пръста си към лицето ми.

— Не ме разпитвайте, Крос. Аз, по дяволите, съм сенатор на Съединените щати, а не някаква отрепка от бордеите в югоизточните квартали на Вашингтон.

— Точно това е и моята гледна точка, господин Яроу. Вие сте сенатор и се предполага, че сте изключително съвестен. И така, имате ли нещо за нас или не?

Замълча, достатъчно продължително, за да измъкне един пакет червено „Марлборо“ от жабката. Направи ми впечатление как, заради тежкото му дишане, потрепна пламъчето на запалката му с емблемата на сената на Съединените щати.

След две последователни силни всмуквания Яроу отново започна да говори, гледайки само към предния прозорец на колата.

— Има един мъж, когото трябва да проверите. Името му е Реми Уилямс. Ако трябва да гадая, бих казал, че е затънал дълбоко в тази история.

— Кой е той?

— Това действително е добър въпрос. Мисля, че е работил за специалните служби.

Последните две думи веднага изостриха вниманието ми.

— Специалните служби ли? В кой отдел? — попитах го.

— В охраната.

— На Белия дом?

Яроу пушеше нервно, забързано. С едната си ръка така стискаше волана, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Да — изрече той след шумното си издишване. — В Белия дом.

Сампсън, седящ отпред до него, се извърна към мен над облегалката за глава. Не се съмнявах, че в момента и той като мен си задаваше същите въпроси. Дали това не бе връзката с Белия дом, за която вече подочухме нещо крайно любопитно? Или просто бе съвпадение, от онези, които през цялото време затлачват поредното разследване?

Сенатор Яроу продължи, без повече да се наложи да го подканям:

— Последното, което чух, бе, че Реми живее в някаква окаяна барака, някъде там, в окръг Луиз, като един от онези маниаци по оцеляване, сървайвърите, задоволяващи се само с бутилирана минерална вода и една пушка... Живот в стила „Назад към дивата природа“.

— Каква е вашата връзка с него? — намеси се Сампсън.

— Той бе този, който пръв ми съобщи за клуба.

— Това всъщност не е отговор на въпроса ми — уточних прилежно. — Вижте, сенаторе, нищо от този разговор не записвам. Все още не.

Яроу отвори прозореца и изтръска пепелта от цигарата си на паважа, след което с яростен жест смачка угарката в пепелника под арматурното табло. Имах чувството, че отново се опитваше да го усуква, само и само да се изплъзне от конкретните признания.

— Той е брат на бившата ми съпруга, сега вече ясно ли е? От година не съм виждал копелето, пък и няма значение. Цялата работа се свежда само до това да прескочите до там, защото може да изкопаете нещо, което да ви отвори повече работа, за да си уплътнявате работната събота, вместо да торможите обществените служители.

96.

Повече от два часа ни отне лутането покрай западната граница на окръг Луиз, намираща се на около час път с кола, в южна посока от клуба на Никълсън. Двете точки мислено образуваха триъгълник с онзи участък от магистралата I-95, където бе спрял Джони Тучи от Филадельфия, пренасящ в багажника останките на племенницата ми. Може би в крайна сметка тук действително ще се доберем до нещо важно.

Смътните указания на Яроу ни подведоха да направим цял куп грешни завои, преди най-после да попаднем на това, което ни трябваше — черен коларски път, отбиващ се от шосе 33. След няколко километра бавно напредване сред горите стигнахме до задънения край на пътя, преграден с големи камъни. Личеше си, че са били преместени тук от човешка ръка. Не ни отне много време да ги разчистим.

Зад тях останаха само две кални следи от гуми, лъкатушещи сред храсталака. Трябваше да изтърпим още половинчасово пълзене напред, преди да зърнем още нещо, сътворено от човешка ръка. Най-близкият съсед на Реми Уилямс се оказа намиращият се на изток национален парк „Езерото Ана“.

Подобието на път, по което се провирахме изпод клоните, свърши откъм задната страна на някаква примитивна барака, отблизо обкръжена от ели. От мястото, където най-после ударихме спирачките, бараката изглеждаше недовършена, с покрив от поцинкована ламарина, но само подвита по краищата и затисната към стените с приковани парчета от шперплат.

— Много мила картинка — промърмори Сампсън. Или изръмжа, казано по-точно. — Нещо като онова на Унабомбър, само че по Източното крайбрежие, нали?

Беше по-голяма от онази прочута колиба — която веднъж посетих — на Тед Качински, нашумелия атентатор, подвизавал се под прякора Унабомбър, но общото усещане бе приблизително същото: адски усамотена бърлога на някакъв луд.

Като заобиколихме отпред, видяхме само две малки, съвсем тъмни прозорчета под верандата с навес над нея. Пред бараката се ширеше мръсен двор, достатъчен за паркиране на няколко коли, но без следи за наличие на някакво превозно средство.

И така продължи, докато не обиколих бараката отвсякъде и не видях отстрани дробилката за дърва.

— Сампсън?

— Видях я.

Беше доста износена, промишлен модел, с две гумени колела и ръждясала кука за окачване като ремарке, опряна върху един блок от пресована сгур. Повечето от боята отдавна се беше олющила, останали бяха само няколко петна от зеленото и жълтото по корпуса. До нея върху тревата бе нагъната синя постелка, затисната с бидон за бензин, от два галона.

Завъртях волана, за да се върнем до мястото, от където бяхме дошли, след което извадих моя глок.

— Има ли някой вътре? — подвикнах вяло към бараката.

Никакъв отговор. Чух само воя на вятъра, пляска на крилете на няколкото подплашени птици и тихото бръмчене от двигателя на колата ми.

Сампсън и аз се качихме по стъпалата на верандата от двата срещуположни края и първо проверихме прозорчетата, а след това и вратата.

Като надникнах през предпазливо откренатата врата, ми бяха необходими няколко секунди, за да се адаптира зрението ми. Едва тогава забелязах някакъв мъж, седящ в стола срещу стената в дъното. Беше прекалено тъмно, за да се различат каквито и да е подробности. Не можех да кажа дали бе жив, или мъртъв. Не и със сигурност. Все още не.

— Мамка му — изруга Сампсън.

Съвсем на място. Точно каквото си казах мислено и аз, само дето не го изрекох.

Предната врата на бараката нямаше ключалка, а само желязно резе. Веднага щом разтворих широко вратата, ни лъхна невъобразима воня.

Беше нещо като съчетание от мирис на пот и гнило, толкова силно отличаваща се и също толкова непоносима. Като при остатъци от плодове и месо, дълго време гниеци в един и същи варел.

Вътре почти нищо нямаше, освен един метален нар, печка за дърва и дълга здрава маса.

Зает бе единственият стол тук. Очевидно Реми Уилямс бе умрял в него.

Имаше вид на някой от лентяите, излягащи се по шезлонги в комиксите, но с озъбена, грозно провиснала челюст, под която липсваше останалата част от лицето му. В лявата си ръка още стискаше двуцевка, пушка тип помпа, от прочутата марка „Ремингтън“, заредена само в едната цев, но насочена надолу, към пода от чамови дъски.

Другата му ръка висеше безпомощно отстрани. Под лакътя ѝ май беше написано нещо. *Надпис? Какво беше това?*

— Какво е това, по дяволите? — Сампсън запуши носа си и устата си с ръка и се наведе, за да го огледа по-добре. — О, не, не се е гръмнал сам.

Като включих фенерчето си, видях, че ръката му е била *издълбана*, а не надписана.

Под краката на Уилямс се беше изтърколил ловджийски нож, петнадесетсантиметров, изпоцапан в същото ръждиво кафяво, както и кожата му. Лесно можеха да се разчетат буквите от надписа:

ПРОСТИ МИ.

98.

Много събития последваха, при това действително доста скоро — само за няколко часа, след като открихме Реми Уилямс. Появиха се на сцената нови версии на старите ни познайници от актьорския състав — групи от полицията на щата Вирджиния и от ФБР от Шарлотсвил. Никого не познавах, което може би беше за добро. Или пък за зло. Доста скоро щях да го разбера.

Екипът за събиране на доказателства, изпратен от Бюрото, включваше сериозно изглеждащи колеги от всякакви специалности — от серологията, от анализа на следите, оръжейниците, както и експертите по снемане на пръстови отпечатьци. Разпънаха си една шатра пред бараката и в нея подредиха дълги листове от кафява амбалажна хартия върху импровизираните маси, всъщност само от шперплат и дървени подпори.

Теренът около дробилката за дърва бе разграфен на квадрати двадесет на двадесет сантиметра и едва тогава се заеха с методично претърсване на всеки квадрат, един по един, като отделяха грижливо от мръсотията и дървените стърготини това, което евентуално би могло да послужи като улики.

Самата дробилка бе разглобена в една лаборатория в Ричмънд, но настървените да надушат кръвта агенти вече бяха попаднали на значително количество кървави следи. При първия оглед сред ножовете на дробилката бяха разпознати остатъци от натрошени кости.

Всичко бе надлежно фотографирано, документирано и пъхнато в пликовете от жълт картон, за да бъде прибрано в архива.

Още по-ускорено вървеше проследяването в гората. Един лейтенант от щатската полиция повика на помощ две поделения военни разузнавачи и те само за няколко часа успяха да надушат прясно закопани ями на около осемстотин метра източно от бараката.

След предпазливото разкопаване на ямите, при дълбочина от около метър и половина, разузнавачите се натъкнаха на два пластмасови чувала с натъпкани в тях „останки“. Всички присъстващи

изглеждаха безкрайно посърнали. Никой не се оказа подготвен за подобни сцени на безумно кръвожадно изстребление.

Новооткритите останки изглеждаха точно като тези на Каролайн. Всички бяха единодушни, че не са престояли в земята повече от три дни. Тогава си спомних за Тони Никълсън и Мара Кели, които официално още се водеха безследно изчезнали.

— Днешното разкритие ще се добави към досиетата им — каза на Сампсън. — Оказа се достатъчно да ги измъкнат от затвора, за да уредят Никълсън и Кели да изчезнат завинаги. А ние се питахме дали не са напуснали страната.

— Дяволски метод за прикриване на следите — заяви Сампсън. — Но съм длъжен да призная, че е ефективен.

Едва към един следобед приседнахме на края на верандата, за да погледаме етикетите, които един от агентите бе поставил върху наскоро изкопаните свидетелства, преди да ги приберат в чувалите за трупове. Джон дълго не можа да отклони погледа си от тях, но на мен вече ми се повдигаше от всичко това. Потискаше ме мисълта, че племенницата ми се е превърнала в част от най-ужасния случай, който някога бях разследвал.

Но същите тези обстоятелства ме подтикнаха да се поразмърдам. За четвърти път от последните дни набрах телефона на Дан Корморан.

Този път старши агентът от специалните служби наистина отговори.

— Къде са хората ви, по дяволите? — попитах го. — Няма ли да се заемете с тази следа?

— Явно не си гледал наскоро телевизия — заяви ми той. — Изглежда, всички могат да уловят предаването на кабелната мрежа И Ес Пи Ен, освен вие там, в онези затънтени гори.

— Изслушай ме, Корморан. Реми Уилямс не е Зевс, а още по-малко това може да се каже за Тони Никълсън или Джони Тучи. Уилямс може да е бил хладнокръвен убиец с камък вместо сърце или просто касапин, но не е този, когото търсим.

— Съгласен съм с теб — каза Корморан. — И знаеш ли защо? Защото скоро ще го закопчем този Зевс. *Съвсем скоро*. Ако искаш да продължиш с участието си в онова маловажно събитие, остани там, където си сега. Но ако предпочетеш да си тук, когато веднъж завинаги приключим с тази афера, то ти предлагам да си размърдаш задника и

да се дотътриш обратно в града. И то много бързо, детектив Крос. Случаят е на привършване. Затова трябва да си тук.

99.

Тъжно е да си го призная, но ме задвижваше единствено сместа от адреналин и кофеин по времето, когато се добрахме до кабинета на вицепрезидента в сградата „Айзенхауер“. Влязохме откъм западното крило. Вече приближаваше четири през нощта, но в Обединения център за контрол на операциите цареше трескаво оживление като посред бял ден.

Настроението в заседателната зала беше, меко казано, напрегнато. Следяха предаването на Си Ен Ен поне от една дузина плоски екрани, окачени по стената, като в горната част показваха бараката на Реми Уилямс, а отдолу висеше подзаглавието *Агент на специалните служби намерен мъртъв*.

Най-отпред в залата видях един агент, на около петдесет години, само по риза с къси ръкави, да крещи по телефона, достатъчно силно, за да го чуят всички наоколо.

— Пет пари не давам с кого трябва да говориш. Той не е от спецслужбите. А сега си промени проклетия график!

Вече видях неколцина познати лица, включително и Ема Корниш, отговаряща за връзката между вашингтонската полиция и специалното звено за тежки престъпления, както и Бари Фармър, единия от двамата агенти на специалните служби, временно прикрепени към отдел „Убийства“ на полицията във Вашингтон. Все едно че двата отдела внезапно се бяха слели, и то точно посред нощ.

Може би заради шоуто?

Още не бях уверен, че е точно така.

Всички се насъбрахме около дългата овална маса за първото заседание. Мъжът, който преди малко крещеше по телефона, се оказа Сайлоу Ридж, заместник-директор на специалните служби. Той ръководеше това заседание, изправен до Дан Корморан.

— Разпращам съобщението — започна Ридж, като раздели купа с листове на две половини за раздаване на присъстващите от двете страни на масата. — Името на субекта е Константин Бауи, известен още като Кони Бауи, известен още като Зевс. Повечето от вас вече

знаят това, но трябва да припомня, че Бауи е служил като агент на специалните служби от 1988 до 2002 година.

На никого окоето му не мигна. Единствено на мен. Може би и на Сампсън. Това бе съвсем ново разпределение в играта, точно сега разкрито пред нас. Вдигнах ръка.

— Алекс Крос, от вашингтонската полиция. Току-що пристигам и сега научавам всичко това, но известни ли са някакви връзки, ако въобще са съществували, между Бауи и Реми Уилямс? Освен това, че и за двамата се счита, че са бивши агенти на специалните служби.

— Детектив Крос, радвам се, че сте тук — кимна ми Ридж и с това принуди няколко глави да се обърнат към мен. — Фокусът на операцията е бившият агент Бауи. Всичко останало засега ще остане на заден план.

— Питам само защото...

— Както винаги, ние и сега оценяваме приноса на вашингтонската полиция. Това очевидно е донякъде чувствителна тема, но няма точно тук да я различаваме. А сега да продължаваме.

Реших да не се занимавам със съмненията си относно правотата на Ридж, или поне засега. Това беше мост, който още не бях готов да прекося. Или да изгоря. На екраните се появиха копия от документите за самоличност на Бауи, издадени през 2002 година. За мен поне изглеждаше като милион други агенти — от бялата раса, с квадратна челюст и кафява коса, вчесана назад. Всичко беше типично, освен тъмните сенки под очите.

— Бауи е участник в убийствата най-малко на три жени — продължи Ридж, — като за всичките жертви знаем, че са били наемани от така наречения клуб за джентълмени в окръг Кълпепър. Тези жени са Каролайн Крос, Катрин Тенанкур и Рената Крус... — Видях как се изредиха снимките от разследването, които се бяха запечатали в паметта ми. — А тук е Сали Ан Пери.

Започна някакъв видеоклип и аз веднага го познах — същия, който бях дал онзи ден на Корморан. Както Ридж току-що спомена, *специалните служби оценяват приноса на вашингтонската полиция.*

— Докато изгледате това, нищо приятно няма да видите — предупреди ни Ридж, — но трябва да знаете с какво ще се заемем. Сега в спалнята ще влезе мъжът, чието име е Константин Бауи. И той ще извърши убийство.

100.

Всички запазиха професионално хладнокръвие, докато гледаха видеозаписа, и агент Ридж не преставаше да говори.

— А сега няколко сведения за миналото му. През 1988 година Бауи се премества от полицията във Филаделфия към специалните служби. За последвалите тринадесет години няма какво много да се каже, но скоро след атентатите от 11 септември 2001 г. професионалните му умения започват да се влошават.

През февруари 2002-ра той е освободен от служба заради непозволено боравене с оръжие, но тази сутрин няма да се впускам в подробности за това. Бауи напуска службата, без да получи обезщетение.

Оттук нататък Корморан говореше вместо Ридж, като започна с показването на някаква най-обикновена сграда с офиси.

— През 2005 година той основава своя охранителна фирма, „Галвестън Секюрити“, тук, във Вашингтон...

— Галвестън ли? — попита някой.

— Това е родният му град — обясни Корморан. — Сега притежава и филиали във Филаделфия и Далас, с личен приход приблизително от седем милиона. Проверката на контактите му във Филаделфия нищо не доказва, но си струва да се отбележи, че е поемал поне една поръчка от мафиотската фамилия Мартино в същия град.

Очите на Корморан за миг се стрелнаха към мен, преди да продължи да говори.

— Можем да ви разкрием още нещо. От сведенията за телефонните му разговори се вижда, че е имало две обаждания от телефона на Бауи до намерения днес телефон в бараката на Реми Уилямс. Първият от тези разговори е бил преди два месеца, а вторият — преди четири дни.

— Къде е Бауи сега? — запита един от агентите.

— Над дома му е установено наблюдение, считано от двадесет и три нула нула снощи. Изпратили сме половин дузина агенти да следят къщата му.

— Кога най-скоро ще се заемем с това? — заинтересува се някой друг.

В залата се усещаше нетърпение. Никой не искаше дълго да се занимава с подобна операция, прецених аз, затова имаха желание колкото бе възможно по-скоро да приключат с това.

Агент Ридж погледна часовника си.

— Потегляме веднага щом сте готови — обеща той и всички започнаха да се надигат от столовете.

101.

Улицата тънеше в злокобна тишина, когато спряхме пред редицата от тухлени къщи с плоски покриви по Уинфийлд Лейн в северозападното предградие на Вашингтон. Двама играчи на тенис се виждаха на кортовете на Джорджтаун отгатак шосето. Кортовете още бяха влажни от росата. Ако Нана си беше у дома, помислих си, вече щеше да е станала и готова за неделната църковна служба.

Зад къщата чакаха в готовност четирима полицаи от силите за бързо реагиране. В двете най-близки пресечки бяха паркирани по един автомобил от вашингтонската полиция. Край тях стояха в готовност групите за аварийни ситуации. Останалите се появихме на улицата през няколко врати от къщата на Бауи, където точно сега някакъв бял ван се канеше да спре.

След като Ридж даде команда за начало на операцията, екипът за проникване от петима въоръжени до зъби мъже с бронезилетки изскочи от вана и се втурна по стъпалата пред фасадата на къщата на Бауи. Операцията бе проведена без излишен шум — просто разбиха вратата и изчезнаха вътре.

Последваха десетина дълги минути на чакане, докато претършуват цялата къща, прочиствайки стая след стая. Ридж остана със сведена глава и ръка, притисната към слушалката, докато командирът на екипа за проникване му докладваше шепнешком за напредването на хората си. По едно време само вдигна два пръста, за да ни подсказва, че командосите са се качили до втория етаж, а след още няколко минути вдигна три пръста.

Тогава той изведнъж се изправи. Чух вик от нахлулите в къщата.

— Пипнаха го! — каза Ридж, но веднага добави: — Почакайте.

Последва кратка суматоха, докато Ридж раздаваше команди.

— Да? Чувам те. Не оставайте долу. — Накрая изрече: — Добре, дай ми една секунда. — Обърна се към нас.

— Ситуацията вътре е безизходна — обясни ни той. — Бауи е въоръжен и войнствено настроен. Отказва да преговаря със спецслужбите.

Нямаше нужда да се замислям.

— Позволете ми да поговоря с него — предложих аз.

Ридж вдигна пръст и отново заговори през микрофона в маншета си.

— Питърс, дайте на Бауи телефон...

— Не — възразих аз. — Ще говоря с него лице в лице. Какво вижда сега той около себе си? Петима въоръжени до зъби полицаи. Ние не сме безполезна украса, Ридж. Ти ни доведе тук поради определена причина и сега знаем каква е тя.

Последва още суетене, този път по-продължително, придружено от излизане и влизане в къщата на някого от екипа за пробив, както и с кратки разговори между Ридж, командосите и Константин Бауи. Накрая бе постигнато споразумение. Бауи ще им позволи да претърсят останалата част от къщата, за да се уверят, че в нея не се укрива още някой, след което аз ще вляза при него. Изведнъж някой ми подаде бронезилетка и Ридж ми даде зелена улица.

— Дръж през цялото време момчетата от екипа за пробив между теб и Бауи. Ако можеш, убеди го да се предаде. Ако не, просто си тръгваш. Не протакай излишно. — Погледна отново часовника си. — Имаш петнадесет минути. Това е. След това лично ще те измъкна.

Профайлърът в мен работеше усилено, когато влязох в градската къща на Бауи. Мястото беше просторно и добре подредено, с изобилие от антики и произведения на изкуството от ранните епохи на заселването на Америка. Освен това цареше идеален ред — никъде не видях разхвърляни вестници, списания или други вещи. Личеше си, че обитателят на къщата е много подреден човек. *Наистина ли тук живееше Зевс? Дали бе убивал и тук?*

Главната спалня беше на третия етаж, където свършваха стъпалата.

Двамата полицаи от екипа за пробив ми кимнаха, като се качих при тях, но нищо не казаха. Видях, че още двама от останалите трима пазеха вътре в спалнята, като с автоматите си МР5 държаха Бауи под прицел от различни ъгли. Извиках:

— Бауи, името ми е Алекс Крос. Аз съм от вашингтонската полиция и сега ще вляза при теб, става ли?

Последва мълчание, преди да чуя напрегнатия му глас:

— Влез. Покажи си значката.

Седеше на пода, облечен само с боксерки, обилно изпотен. Личеше си, че е спал в огромното легло, а вратичката на нощното шкафче зееше отворена.

Самият той се бе сврял в ъгъла под прозореца, между леглото и единия от двата гардероба. Беше скръстил ръце пред себе си, насочил дулото на пистолет Зиг Зауер 0.357 към най-близкия полицай.

Другото, което моментално ми направи впечатление, беше пръстенът на дясната му ръка — златен, с червен скъпоценен камък, като онзи, който бях видял на видеозаписа. *Господи, той сякаш ни помага всичко да бъде толкова лесно. Защо? Той ли беше Зевс?*

Стараех се да държа ръцете си отпред, като му показвах полицейската си значка и едва след това прекрачих прага на спалнята. Всички останали бяха замрели като статуи.

— Хубава къща — заговорих го. — Откога живееш тук?

— *Какво?* — Погледът на Бауи се стрелна за секунда към мен, но веднага отново го насочи към мишената си.

— Просто се питам откога живееш тук. Това е всичко. Колкото за разчупването на леда.

— Проверяваш дали съм с всичкия си? — присмя ми се той.

— Точно така.

— Тук съм от две години. Президент на Съединените щати е Маргарет Ванс. Седем по осем е петдесет и шест. Е, добре ли съм?

— Предполагам, че осъзнаваш в каква каша си се забъркал — казах му аз.

— Точно тук грешиш — възрази той. — Нямах никаква шибана представа какво става тук.

— Тогава ще ти кажа. Или поне ще се опитам. Официално си обвинен за убийството на Сали Ан Пери.

В очите му припламна гневна искра, но не отклони погледа си.

— Мамка му! Те са ме взели на мушка, още откакто ме изхвърлиха.

— Кой са те?

— Спецслужбите. Шибаните федерални. Кой знае, може и проклетият президент Ванс.

Спрях се, за да поема дъх, с надеждата той да последва примера ми.

— Объркваш ме, Бауи — казах му. — В една секунда изглеждаш с ясен ум, а в следващата...

— Да, добре, само защото съм параноик, не означава, че не искат да ме докопат, нали?

Странно, но това не можех да го оспорвам, затова продължих.

— Защо не ми кажеш какво искаш да чуеш, за да свалиш оръжието си?

Посочи ми с кимване към най-близкия полицаи.

— Нека те първи свалят оръжията си.

— Хайде, Константин. Много добре знаеш, че това няма да стане. Затова се опитай да се разбереш с мен. Ако наистина си невинен, тогава аз съм на твоя страна. Откъде ти е този пръстен?

— Престани с въпросите. Просто престани.

— Добре.

Ръцете му бяха мускулести, но след като поне последните двадесет минути ги бе държал протегнати, вече започваха да треперят. Всъщност той се помръдна, за да се нагласи по-добре, да подпре ръката, в която държеше оръжието, върху коляното си.

— Бауи, аз...

Отекна трясък от пропукване на стъкло. Това бе всичко. Едно от малките стъкла на прозореца зад него се пръсна на парчета и Бауи рухна по лице върху килима, с малка черна дупка на тила си.

Не можех да повярвам на очите си. Не исках да го повярвам. Екипът за спешно реагиране незабавно пристъпи към действие. Някой ме издърпа назад, в коридора, докато останалите се скупчиха около Бауи.

— Имаше изстрел — заподозреният е улучен! Веднага ни трябва медицинска помощ!

След няколко секунди си проправих път навътре в спалнята. Целият треперех от ярост. Защо трябваше да стрелят по него? Защо точно сега? Бях го накарал да говори. Бауи лежеше проснат на пода, с разперени ръце. През счупения прозорец видях друг полицаи на отсрещния покрив, със снайпер в ръка.

— Зарежете медиците — рече командирът на командосите. — Ще се срещнем на долния етаж.

Двама от екипа ме поведоха през вратата и надолу по стъпалата без повече обяснения. Явно повече не им бях необходим.

Когато излязохме на покритата предна веранда, екипът за спешна помощ чакаше отвън. Протоколът изискваше да бъдат повикани, но в този момент с това се изчерпваше всичко. Вече бях видял достатъчно, за да знам, че Константин Бауи нямаше накъде да е по-мъртъв.

Както и това, че съм бил стръв в цялата мръсна игра. Още отначало бяха решили да го убият.

Които и да бяха *те*.

103.

Всичко изглеждаше твърде лесно, твърде подредено, но това не означаваше, че Константин Бауи не беше убиецът, нали? Следващите няколко дни бях зает само с внушителната по обем работа с документите. Не мисля, че повечето хора имат представа колко много мастило се изисква, за да натикаш в шкафа с архивите един случай на убийство, особено от такъв мащаб.

Не и когато ФБР и специалните служби твърдят в един глас, че справедливостта е възтържествувала.

Заредиха се безкрайни срещи, а след тях и пресконференциите. Вече обещаха цялостно разследване от сенатска комисия, тъй като сред конгресмените и медиите циркулираха какви ли не слухове. Цялата страна оживено коментираше: за списъка с клиентите на Тони Никълсън, за намесата на спецслужбите и дори дали Бауи е имал съучастник, който може би още е на свобода.

След като свърших с документирането на случая, реших да си позволя почивка до края на седмицата. Излязох от кабинета късно вечерта в сряда и отидох направо в болницата. От няколко дни Нана изглеждаше по-спокойна, като ангел, което едновременно беше добре и все пак трудно да се приеме. Останах буден през по-голяма част от нощта и само я гледах.

Сутринта в четвъртък леля Тия ме смени и аз се прибрах у дома толкова рано, че заварих Бри още в леглото. Тъкмо започваше да се размърдва, когато се сгуших до нея.

— Прави каквото искаш — тихо ми прошепна тя, — само не ме събуждай.

Но после се засмя и се обърна към мен, за да ме целуне за добро утро. Краката ѝ се преплетоха с моите под завивките.

— Добре тогава, просто прави с мен каквото пожелаеш — промърмори тя.

— Това е прекрасно. Ще запомниш ли тези думи? — попитах я.

Тя кимна, опряла чело до моето, а аз си казах, че не искам да бъда никъде другаде. Само тук. Завинаги.

Тогава вратата на спалнята се пооткрехна. *Разбира се, нямаше да ни се размине.*

— Тате, върна ли се? — Главата на Али се показа през процепа и след малко той скочи в леглото, преди още да успеем да му кажем да излезе.

— Малки човеко, колко пъти съм ти повтарял първо да почукаш? — попитах го.

— Около милион пъти — отвърна той и се засмя, преди да пропълзи между мен и Бри.

За да не остане по-назад, Джени също цъфна скоро и двете деца започнаха да бърбят оживено с нас, сякаш не беше шест и половина сутринта. При все това беше толкова приятно отново да сме всички заедно.

В седем вече бях приготвил порциите бекон с пържени яйца и сандвичите с домати, докато Бри направи кафето и наля портокаловия сок. Джени и Али прелистиха сутрешните вестници, за да проверят споменава ли се някъде моето име, а аз успях дори да прескоча до всекидневната, за да пусна един диск на Гершуин. Никакво усамотение за мен и Бри в спалнята, но не можеше да се каже, че се чувствахме нещастни.

Тъкмо изсипвах моя принос към закуската от тигана в чиниите, когато от горния етаж записука телефон, при това достатъчно силно, за да се чуе въпреки музиката.

Всички преустановиха заниманията си и ме погледнаха, а аз си стоях с мазната лъжица в ръка.

— Какво? — промърморих, с широко отворени очи и напълно невинен вид. — Не чувам нищо.

От всички страни на масата се разнесоха радостни възгласи, а от Бри заслужих дори леко потупване отзад.

Който и да беше, явно притежаваше достатъчно здрав разум, за да не звъни повече.

Няколко часа по-късно с Бри се прибрахме, след като изпратихме децата на училище и се отбихме в аптеката и супермаркета.

— Горе — казах ѝ още преди да затворя вратата — ни чака една недовършена работа, теб и мен.

Тя ме целуна и пое от ръцете ми кесията с храната.

— Ей сега идвам. Не започвай без мен.

Бях на средата на стълбището, когато ме извика от кухнята:

— Алекс! — Гласът ѝ прозвуча напрегнато. Какво пък сега? —

Имаме си компания.

Когато слязох долу, тя стоеше в коридора, водещ към слънчевата веранда, и гледаше навън.

— Можеш ли да отгатнеш кой ни е дошъл на гости?

Пристъпих до нея и видях Нед Махони да седи в задния ни двор и да барабани с пръсти по масата за пикник.

— *Дяволите* да го вземат — промърморих сърдито.

Той не помръдна, когато се появих на верандата и слязох на двора, за да разбере какво се е случило.

— Ти ли ми звъня преди малко? — попитах го. Нед кимна и още преди да заговори, вече знаех, че случаят не е приключил. — Искаш ли да влезем вътре?

— Нека поговорим тук — предложи той.

Грабнах отвътре едно яке и две чаши кафе, след което се върнах на масата за пикник.

Докато седях, Нед почти изгълта кафето си. Изглеждаше изтощен. Сякаш цялата му обичайна напористост се бе изпарила — или поне временно изчерпала.

— Добре ли си? — попитах го загрижено.

— Само малко съм уморен — призна ми Нед. — Не можах да оставя нещата така, Алекс. Използвах цялото си лично време, цялата си отпусका. Кейти ще ме убие.

— Както и Бри мен — кимнах разбиращо. — А тя има оръжие.

— Все пак си струваше. Момче, не става ли винаги така? Натъкнах се на някого, с когото искам да се срещнеш. Казва се Обри Лий Джонсън. Живее на юг, в Алабама, но заради бизнеса си често пътува до Вирджиния.

Нед допи кафето си, а аз плъзнах чашата си към него. Част от обичайното му настървение вече започваше да се завръща.

— Този тип ми каза, че имал история, която според него била важна. И можеш ли да отгатнеш, Алекс? *Наистина е важна.*

Нямаше начин Махони да уреди служебно пътуване до Алабама. Дори случаят да беше негов — а не беше — Бюрото зорко следеше как се харчат парите на данъкоплатците и за подобни разпити на място обикновено ангажираше агенти от местните филиали. Нед вече си бе разменил няколко имейли с филиала на Бюрото в Мобийл, но накрая решихме да отлетим за Алабама на собствени разноски.

Пристигнахме на летището в Мобийл късно сутринта на следващия ден и веднага взехме кола под наем.

Обри Джонсън живееше на остров Дофен, на около един час път с кола в южна посока. Оказа се малко, заспало селце, или поне по това време на годината, така че без затруднения намерихме магазина му — „Рибарски такъми на Големия татко“ на авеню „Кадилак“.

— Заради това ли се влачихме дотук? — попитах Нед. — Заради рибарските такъми на Големия татко?

— Може да ти се стори странно, но това е краят на пътя. Тук ще се разплете цялата конспирация. Ако извадим късмет, разбира се.

— Тогава да видим колко сме късметлии.

Джонсън беше висок, общителен мъж, около петдесет и пет годишен. Веднага ни покани вътре, все едно бяхме двама стари негови приятели, и завъртя двойната ключалка след нас.

Нед вече го бе разпитал по телефона, но Джонсън повтори разказаното заради мен — как пътувал преди около месец, късно през нощта, по шосе 33 във Вирджиния, когато едно красиво момиче, само по разкъсано боди, изскочило от гората и се изправило пред пикапа му.

— Честно казано, отначало си помислих, че тази нощ ми е излязъл късметът — призна той, — докато не видях в какъв ужасен вид бе тя. Ако куршумът в гърба ѝ беше с по-голям калибър, вече щеше да е мъртва.

При все това момичето настоявало Джонсън да продължи да шофира или поне докато не пресекат границата със съседния щат. Накрая я завел в спешното отделение на някаква болница оттатък Уинстън-Салем.

— Ани не искаше да се покаже пред полицаите — продължи той.
— Каза ми само, че ако не я отведа с пикапа си, щяла да продължи пеша. И аз я откарах. Вероятно не е трябвало, но стореното сторено. И оттогава с жена ми се грижим за нея.

— Казва се Ани? — попитах.

— Ще стигна и до това — отвърна Джонсън.

— А защо е решила да говори? — попитах и двамата си събеседници. Знаех само, че контактът между господин Джонсън и Махони е започнал преди в медиите да се появят имената Константин Бауи и Зевс.

— Това е малко сложно — поде домакинът ни. — Тя още не ни е разказала всичко. Дори истинското ѝ име не знаем и просто я наричаме Ани. Обадох се в Бюрото с някои предпазливи намеци, но не можех да им кажа кой знае колко. Така че хората не ме взеха насериозно. Или поне докато агент Махони не ме потърси. Той научил за мен от обаждането ми до филиала на ФБР в Мобийл.

— А къде е тя сега, Обри? — попита Нед.

— Не е далеч. — Джонсън грабна връзката си с ключове от тезгяха. — Ще я оставя сама да говори, но искам още нещо да ви кажа. За онзи тип, когото по новините наричат Зевс. Тя казва, че не е той. Както тя не е Ани, така и той не е Зевс.

Джонсън ни отведе обратно през селото с пикапа си, като стигна почти до моста към сушата.

После паркира на остров Дофен. По-малко от половината от местата на кея бяха заети от лодки, а малкият офис и павилионът за бърза закуска край брега изглеждаха затворени за сезона, със спуснати дървени кепенци на прозорците.

Последвахме го покрай единия от трите дока до спортна рибарска лодка, наречена *Мей*. Набитата жена, вероятно госпожа Джонсън, ни чакаше на палубата. Изглежда ни по-скептично, отколкото съпругът ѝ ни посрещна.

— Тези ли са? — попита го тя.

— Знаеш, че са те, Мей. Да вървим.

Тя не помръдна.

— Момичето е преживяло истински ад, разбирате ли? Трябва да сте внимателни с нея.

Нямах намерение да споря, дори бях благодарен за загрижеността ѝ. Уверихме госпожа Джонсън, че ще се държим добре с момичето, след което я последвахме надолу до малката каюта под палубата.

„Ани“ седеше върху пейка в ъгъла до масата за хранене. Изглеждаше изпитана и изнервена. Въпреки това беше безспорна красавица, с нежни черти като на китайска порцеланова кукла, каквито момичета, изглежда, Тони Никълсън е подбирал за „Блаксмит Фармс“. Карго панталоните ѝ, както и широкият розов пуловер или ѝ бяха подарени, или купени от разпродажба. На дясната ръка имаше сива ленена превръзка. Беше се свила, но когато помръдна, видях, че още я боли гърбът там, където е била простреляна.

Махони ни представи, след което я попита дали желае да си каже името.

— Казвам се Хана — заговори тя, отначало много колебливо. — Хана Уилис. Можете ли да ми помогнете? Да се превърна в някоя

друга? Да вляза в някоя програма за защита на свидетели или както там се нарича сега.

Нед ѝ обясни, че от кабинета на върховния прокурор трябва да решат дали ще е необходимо да свидетелства, но ако се окаже важно, тя ще бъде отличен кандидат за програмата за защита на свидетелите. Междувременно я увери, че няма да записваме нищо от това, което ще ни сподели.

— Да започнем с това, което ви се е случило — предложих ѝ аз. — Говоря за нощта, в която Обри ви е качил на пикапа си.

Тя кимна бавно, за да опресни паметта си или за да събере кураж да заговори. Мей Джонсън седна до нея и през цялото време я държа за ръката.

— Трябваше да бъде нещо като частно парти в „Блаксмит“ — поде Хана. — Ние не знаехме нищо, освен псевдонима му. Зевс. Човек може да си помисли, че има високо мнение за себе си, щом си е избрал името на някакъв бог за псевдоним...

— Партието в апартамента над някогашната пристройка за карети ли се състоя? — попитах аз.

— Точно така. — Изглеждаше изненадана, че вече го зная. — Никога преди не бях стъпвала там. Наясно бях само, че заплащането ще е по-добро.

— Като казвате „ние“ — попита Нед, — колко момичета бяхте със Зевс?

— Само аз и още една — Никол — каза тя. — Въпреки че се съмнявам дали това бе истинското ѝ име.

Не за пръв път чувах да се назовава името в подобен разговор. Усетих как сърцето ми се разтуптя, когато бръкнах в джоба си и извадих снимката на Каролайн, която носех в себе си още от началото на тази ужасна история.

— Това ли е тя, Хана? — попитах.

Тя кимна и сълзите ѝ рукнаха.

— Да, сър. Това е момичето, което умря. Това е Никол.

Слушах я внимателно, като прецеждах гнева си от информацията, която Хана ми даваше за убийството на Каролайн и ужасното ѝ преживяване в „Блаксмит Фармс“.

Момичето описа как Зевс ги приковал с белезници към леглото, а после използвал юмруците и зъбите си, като се съсредоточил повече върху Каролайн, по причини, които Хана не можеше да си обясни. След като разказа как той изнасилил и двете, тя добави:

— Никол беше почти в безсъзнание, а всичките чаршафи върху леглото бяха прогизнали от кръв.

Скоро след това мъжът си тръгнал и Хана започнала да се надява, че най-лошото е отминало, докато не се появили двама мъже, за да ги отведат. Единият бил висок и рус, а другият — латиноамериканец, нисък и набит. Тогава разбрала какво предстои — заради това, което се случило със Зевс, *заради това, че тя и Каролайн знаели за него.*

— Действаха бързо, все едно че и преди го бяха правили. Почистиха цялата бъркотия, оставена от него — рече Хана. — Все едно че още са ми пред очите. Не мога да забравя отегчените им изражения.

Двете момичета били свалени долу и хвърлени в багажника на колата. Хана ни каза, че през цялото време там, в мрака, държала ръката на Каролайн и се опитвала да ѝ говори колкото можела по-дълго. Накрая обаче Каролайн престанала да отговоря. Когато стигнали до крайната цел на пътуването и отворили капака на багажника, Каролайн вече била мъртва.

Намирали се сред някакви гори, пред нещо като хижа или барака. Имало и трети мъж, който, изглежда, командвал другите двама. Единствената светлина идвала от фенера му и той го поднесъл към лицето на Хана, разглеждайки я все едно била парче месо. После оставил фенера на земята, за да огледа по-отблизо Каролайн и да се увери, че е мъртва.

Точно тогава Хана решила, че няма какво повече да губи, тъй като те със сигурност щели да убият и нея. Ритнала фенера и побягнала в гората.

Тримата мъже хукнали след нея. Последвали изстрели. Един куршум я улучил в гърба. Някак си успяла да продължи. Вече почти не била на себе си, дори нямаше ясни спомени чак до момента, когато изскочила на шосето и видяла задаващите се фарове на пикапа на Обри Джонсън.

Всичко в тази история се допълваше точно с това, което вече знаех — следите от ухапвания по останките на Каролайн, бараката в гората, описанието на двамата мъже в колата. Остана висящ само един въпрос.

Въпросът.

— Кой е той, Хана? Кой е Зевс? И как го позна...

— Разбрахме кой е, защото той ни показа лицето си. Вдигна ужасната си маска и каза, че нямало значение дали с Каролайн ще го видим.

— Хана — продължих. — Кой е той? Кой е Зевс?

И тогава, въпреки всичко, което вече знаех по този случай, отговорът ѝ ме смая.

108.

Голямото фоайе на центъра „Кенеди“ бе осветено като коледната витрина на „Мейсис“ за предстоящия бляскав спектакъл, какъвто бе ежегодният прием по случай раздаването на почетни награди. Тази вечер щяха да бъдат наградени петима от най-добрите в развлекателната индустрия. Тук се бе събрал половината елит на Лос Анджелис, рамо до рамо с половината елит на Вашингтон. Според разбиранията на светското общество в столицата нямаше друга нощ като тази. В никоя друга нощ не блесяха толкова много звезди.

За Теди тази нощ определено бе достойна за отпразнуване. Ако попитате кого да е от тези лъскави богаташи кои са водещите заглавия през тази седмица, девет от всеки десет щяха да разкажат една и съща история. Зевс беше мъртъв. Някакъв много лош човек извършил ужасни неща и платил най-високата цена за провинението си. Направо класика.

Но като всяка хубава приказка, и тази беше лъжа, основана на привидната истина. Всъщност Зевс беше точно тук, сред тях, наслаждавайки се на коктейла от омари и шампанското, също като всички останали. *Е, не точно като всички останали.* Теди живееше в свят, в който дори и най-могъщият елит му целуваше редовно задника и хората плащаха луди пари само да са в една зала с него. И това ако не беше привилегия, достойна за завиждане, не знаеше какво друго би могло да бъде.

Все пак съществуваха „поривите“. Да чука красиви момичета. Да ги гледа как се гърчат от болка. Да убива. Дали ще успее, или няма да може да удържи тези свои „пориви“... Това тепърва предстоеше да се разбере, но времето и възможността да ги остави зад гърба си никога не можеха да бъдат по-добри. Сега беше на чисто. Беше му даден втори шанс.

Затова Теди изтласка всички онези горещи мисли в едно задно ъгълче на съзнанието си, където им беше мястото засега, и влезе в ролята на неотразим домакин, както само той умееше. Той вече беше истинският Теди, Теди чаровникът, Теди в стихията си.

Побъбри си за кратко на бара с Мерил Стрийп и Джон Маклафлин. Отправи един комплимент към говорителя на Камарата на представителите за последното му гневно интервю в „Срещи с пресата“. Поздрави Пати Люпон, една от избраниците за почетните награди тази нощ, заради бляскавите ѝ постижения — каквито и да бяха те. И продължи да обикаля група след група. Никога не се задържаше задълго на едно място, не се умори да поздравява, не показва нещо от истинската си същност. В това се криеше цялата красота и очарование на часа за коктейлите.

Накрая стигна до Маги в залата на нациите, увлечена в разговор с новия губернатор на Джорджия, от демократите, и със съпругата му с лице на хрътка, чието име Теди така и не успя да запомни.

— Като говорим за вълка... — Маги го улови под ръка. — Здравей, скъпи. Тъкмо си приказвахме за теб. Дъглас, Шарлот и аз.

— Здравейте, Дъглас и Шарлот. Само хубави неща, надявам се — подметна той с усмивка и другите се разсмяха, сякаш това се очакваше от тях, което си беше самата истина.

— Жена ти току-що ни разказа какъв отличен ездач си — осведоми го губернаторът.

— А, да — отговори Теди. — Една от моите малко известни тайни. Имам толкова малко напоследък. Не искам да се разчуват.

— Трябва да ни дойдете на гости във фермата. През лятото там е невероятно, има прекрасни места.

— Звучи чудесно — фермата — заяви той, изричайки лъжа, която никого нямаше да нарани. — А двамата с президента ще се радваме да дойдете на вечеря в Белия дом през някой от следващите дни. — Погледна към Маги с ведре усмивка. — Нали така, скъпа?

Когато онази нощ се връщахме от летището, с Нед Махони станахме част от спешен конферентен разговор, чието начало бе сложено още докато бяхме в самолета. За Теодор (Теди) Ванс се знаеше, че е със съпругата си, президента на Съединените щати, в центъра „Кенеди“ за раздаването на ежегодните почетни награди. Бяхме го спипали. Въпросът сега бе как да процедираме.

Повечето от съпротивата идваше от спецслужбите, които по ирония на съдбата имаха последната дума за това решение. Това може би само на мен не ми звучеше нито убедително, нито справедливо. Говореше предимно Анджела Риърдан, техният заместник-директор по разследванията.

— Със сигурност ние няма да се занимаваме с всички тези глупости, като издаване на заповед за задържане и прочее, ясно ли е? Не говорим за кого да е, а за първия джентълмен на Съединените щати. Ако Бюрото възнамерява да наруши зоната ни на сигурност, той ще е изчезнал много преди някой да успее да проникне в сградата. Нужно ли е да повтарям?

— Няма да спорим за това, Анджела — заговори Люк Хамел, помощник-директор на Бюрото, който отговаряше за случая, преди да го преместят в Шарлотсвил. Освен това самият директор на ФБР, Рон Бърнс, слушаше разговора от кабинета си заедно с неколцина от юридическите си съветници. — Засега никой не говори за арестуване — продължи Хамел. — Искаме само да поговорим с него. В настоящия момент той е много важен за разследването.

— В такъв случай няма причина да не се изчака до утре. — Познах лекия акцент на Радж Доши, личен адвокат на Ванс, който се включи в обсъждането, докато пътуваше от Мериленд.

— Всъщност има много сериозна причина — възразих аз. — Вече умряха хора под това прикритие. Ако не предприемем нищо тази нощ, ще означава да рискуваме живота на още хора. Рискът се увеличава дори и от самия факт, че провеждаме този разговор.

— Извинете ме — детектив Крос, напи? — попита Риърдан. — Няма да вземаме тактически решения, основани само на шестото ви чувство или на параноята ви.

— С цялото ми уважение, но нямате представа дали съм параноик или не — срязах я. Все още не исках да го разкривам, но в момента с Нед Махони държахме по-силни карти от всички останали участници в разговора.

Мисля, че накрая Риърдан осъзна, че няма друг изход, и се съгласи да изведат Ванс, за да му зададат няколко въпроса.

Доши настоя разпитът да се проведе извън залата, на което от ФБР не се противопоставиха. Бързо се съгласиха разпитът да се състои в сградата „Айзенхауер“.

— Отново е Крос — заговорих в микрофона. — Правилно ли предполагам, че Дан Корморан вече е заел поста си като шеф на охраната в центъра „Кенеди“?

— Защо искаш да знаеш? — Този път беше Сайлоу Ридж. Дори не подозирах, че и той е включен към линията.

— Корморан беше моето лице за контакт по случая Зевс — осведомих го. — Ще се изненадам, ако той *не* разполага с полезна за нас информация.

Истината бе по-различна — исках да задам няколко въпроса на Корморан, както и да се срещна очи в очи с него, преди да съм казал нещо, за което после можех да съжалявам.

Те не ми отговориха, но това сега нямаше голямо значение. Скоро щях да разбера. Пред нас вече се извисяваше сградата на центъра „Кенеди“.

Вероятно никога не е имало подобна мащабна акция по задържане на заподозрян в анализите на историята на полицията и категорично не в моята полицейска дейност.

Събрахме се на терасата откъм реката пред центъра „Кенеди“, точно отвън пред голямото фоайе, където партито беше в разгара си. През високите двадесет метра прозорци успях да забележа голям брой филмови звезди, но нямаше и следа от Теди Ванс. *Никакъв признак от Зевс?*

Люк Хамел беше взел от Бюрото още един старши агент със себе си — Джеймс Уолш, когото не разпознавах и мисля, че досега не се бяхме срещали. Моят бивш шеф Рон Бърнс се държеше дистанцирано с него, но се постара да включи в операцията Махони и мен. Ако можех, някой ден щях да му върна тази услуга.

От специалните служби разполагахме с Риърдан и Ридж, освен оперативния екип, вече изпратен на място. Това означаваше, че агенти в смокинги пазеха по двойки всички врати, а долу на улицата беше струпан многочислен отряд от вашингтонската полиция. Имаше и хеликоптер, и екип за спешна помощ — стандартната процедура, когато президентът присъстваше на някое събитие.

Като изключим Белия дом, тази нощ нямаше по-охранявана сграда във Вашингтон. Усещах как напрежението сковаваше цялото ми тяло.

След като заехме изходни позиции, Риърдан наблегна на временното условие „за нахлуването“ — никой да не влиза, нито да излиза, докато първият джентълмен не бъде изведен от залата. Следващата стъпка беше отклоняване на уличното движение от сградата. Мнозина шофьори щяха да бъдат сериозно затруднени, но точно сега това беше най-малкият ни проблем.

По всяка вероятност първият джентълмен беше убиец.

Изтече по-малко от минута, когато Дан Корморан излезе навън в смокинг. Докладва директно на Риърдан, като пренебрегна всички останали.

— Мадам, готови сме за влизане.

— Добре. Искам да го изведете кротко и тихо, разбра ли, Дан? Монтана^[1] ще излезе оттук и ние ще продължим до сградата „Айзенхауер“.

— Да, мадам.

Докато се обръщаше да си тръгне, погледите ни се кръстосаха. Не знаех колко вече бе съобщено на Корморан, но присъствието ми беше достатъчно красноречиво. Сигурно знаеше какво става. Все пак не можех да отгатна нищо по лицето му, а и той се връщаше вътре, раздавайки заповеди по микрофона, скрит в маншета му.

— Говори Корморан. Искам охраната на Монтана да е готова да потегли, начело с мен. Обръщам се към цялата команда: ще ни е нужен целият транспорт от Норт плаза. *Незабавно.*

Инстинктивно се наведох напред и заговорих тихо на агент Ридж.

— Трябва да влезеш с него — казах му.

Той дори не ме погледна.

— Благодаря за напомнянето, детектив.

— Говоря сериозно — настоях, но той изпъна ръка, за да ме накара да се отдръпна.

— Крос, някой ден може и да станеш кралят на света, но сега просто кротувай.

Точно това ми бе много трудно да направя. Този сценарий никак не ми харесваше — не и ако Теодор Ванс действително беше убиецът...

[1] Тук *Монтана* е кодово име за Теодор Ванс, използвано от охраната, начело с Дан Корморан. — Б.пр. ↑

111.

Нещо не беше наред. Теди усети напрежението, излъчващо се от Корморан, дори преди агентът да заговори на ухото му.

— Извинете ме, сър. Бихте ли дошли с мен, моля? Става дума за нещо важно.

Маги също го видя, но отлично знаеше как да реагира. Усмихна се със сияйната усмивка на отлична домакиня.

— Нали няма да го задържиш много, Дан?

— Да, мадам.

— Губернаторе, не забравяйте мисълта си — каза Теди на госта им. — Веднага ще се върна.

После, без да знае защо, се наведе и целуна жена си по бузата.

— Обичам те, скъпа — прошепна, а тя примигна.

Сладката Маги. Светът навярно никога нямаше да узнае колко добра може да бъде тази жена. Не че наистина я обичаше, нито знаеше какво означава това чувство. Но се получаваше. Двамата бяха добра двойка. Колкото и много неща за него да останат завинаги в тайна за нея, това нямаше да изтрие истината помежду им. Сбор от отделни части и всичко останало. Сложно, като при всички връзки.

Той забърза редом с Корморан, докато преминаваха през фойето.

— Какво става, Дан?

— Сър, искам да запазите спокойствие — рече Корморан. — От ФБР искат да ви зададат няколко въпроса. Чакат отвън, за да ни отведат до сградата „Айзенхауер“.

Теди се закова на място.

— Поспри за секунда. Да не се опитваш... — Наклони глава на една страна и се усмихна на една преминаваща двойка, която го зяпаше глупаво. После се обърна с гръб към залата. — Да не се опитваш да ми докараш някой шибан инфаркт?

— Сър, зная какво правя. Наистина. Трябва да ми вярвате.

— Да ти вярвам? Ти направо ме тикаш в ръцете им!

Корморан пхна в джоба ръката с микрофона. Гласът му се сниши до трескав шепот.

— Не съм ли ти доказал всичко досега? За бога, Теди, стегни се. Просто искат да ти зададат няколко въпроса.

— Защо не ти вярвам, Дан? Това е лошо. Това е много лошо, нали?

— Чуй ме. — Погледът на агента се стрелна до най-близкия изход и тутакси се върна обратно върху Теди. — Единственият възможен изход от тук е право през тези врати. Или ще продължим да вървим, или те ще влязат вътре. Няма накъде да се бяга, Теди. Ако влязат тук, ще бъде много смущаващо за президента.

Сега и той ги видя — група черни костюми отвън на терасата към реката, включително и онзи детектив от вашингтонската полиция, дето душеше по следите му. Алекс Крос. Който отдавна трябваше да е мъртъв и погребан.

— Сър, трябва да вървим.

— *Не ме подканяй, по дяволите!* Да не се самозабравяш? Аз съм Теди Ванс.

Теди изпъна вратовръзката си и взе висока чаша с шампанско от подноса на преминаващия наблизо келнер. С усилие на волята си наложи да не я пресуши цялата наведнъж. Само малка глътка засега и още една непринудена усмивка към залата, макар че кръвта бучеше в ушите му.

— Добре — рече той. — Да го направим. Със сигурност мога да им отговоря на няколко въпроса.

112.

Дан Корморан действаше гладко и ефективно. Не можех да го отрека. Влезе в голямото фоайе и след около четиридесет и пет секунди излезе с Теодор Ванс. Изглежда, всичко вървеше по план.

После Ванс се спря точно преди да стигнат до вратата. Обърна се, за да каже нещо на агента от специалните служби. Корморан пхна в джоба си ръката с микрофона. Това не беше добре, никак не беше добре.

Застанала до мен, Анджела Риърдан сложи длан върху микрофона в ухото си, опитвайки се да чуе какво си говорят.

— Дан, какво правиш?

Не ѝ отговори.

— Корморан, продължавай да се движиш. Дан! Доведи тук Монтана — заповяда Риърдан.

Махна с ръка на агент Ридж, че може да влезе, но после го дръпна обратно, като видя, че Ванс се обърна и закрачи към нас. Сега ни гледаше...

Той ли беше Зевс? Според Хана Улис беше той. И аз ѝ вярвах.

Корморан го следваше на една крачка отзад, с още трима от охранителния екип — един отпред и по един от всяка страна на първия джентълмен. Агентът до вратата я отвори и задържа разтворена, докато мине Ванс.

Следващото се случи за част от секундата. Един от онези мигове, които идват и си отиват, но се запечатват завинаги в съзнанието и никога не се забравят.

Корморан почти не се виждаше, скрит зад Ванс, затова зърнах само как краят на сакото му отзад се повдигна.

Само след секунда измъкнах от кобура моя глок, но вече бе прекалено късно.

В ръката на Корморан се надигна пистолетът му Зиг Зауер 0.357 и той стреля в тила на Теодор Ванс. Ванс политна напред и падна тежко върху бетона отвън.

Последва невъобразим хаос. Недоумение. Ужас. Недоверие. Почти моментално Корморан бе прострелян с няколко едновременни изстрела от агентите около него. Само за броени секунди и той лежеше долу, а наоколо избухна невероятна лудница.

Стотици хора пищяха и се опитваха да се доберат до изходите. Точно тогава обаче завесите на фойето се задействаха и отрязаха сцената на стрелбата.

В този момент видях плътна група от агенти от спецслужбите да тичат заедно с една фигура, за която предположих, че беше президентът на Съединените щати, към най-близкото обезопасено помещение, което бяха подготвили. Зачудих се дали знае, че съпругът ѝ е прострелян.

Риърдан крещеше по радиотелефона си, като се опитваше да надвика шума.

— Имаше изстрели! Монтана е прострелян; повтарям, Монтана е прострелян! На терасата към реката се нуждаем от подсилен животоспасяващ екип. Северната страна. *Веднага!*

Охраната на Теди Ванс оформи два кръга около тялото му — единия откъм него, а другия, обърнат с лице навън, с насочени оръжия. Двамата с Махони бяхме част от полицаите, завардили по-широк периметър.

От всички страни напиряха репортери, побеснели да направят репортажите си, да разберат *всичко*. Полицаите бяха навсякъде, на улицата запищяха сирени и от всички страни, едновременно, се надаваха оглушителни викове.

Беше твърде рано за официални версии, но мисля, че знаех на какво бяхме станали свидетели току-що. Корморан беше агент ветеран, патриот, поне според разбиранията си. Беше изчакал Теди Ванс да напусне сградата, след което изстреля фаталния куршум. Беше самоубийство — толкова, колкото и убийство, — последният акт в едно кърваво прикриване и, според агент Корморан, последният му принос да сведе щетите до минимум, нещо като прощален жест на вярност към своя президент.

113.

Потресен и изтощен, се прибрах у дома около четири и половина сутринта. Това, вероятно, бяха последните от вампирските ми часове, поне за известно време. Ако Бри още не бе станала, щях да я събудя, за да ѝ разкажа какво се случи...

Но Бри я нямаше. Нямаше я никъде в къщата.

Осъзнах го веднага, щом видях чантата с плетивото на леля Тия на пода в кухнята. Леля Тия бе дошла, за да остане с децата, докато светицата Бри ме замества в нощното дежурство в болницата. Разбира се, че е отишла там. Тя не по-малко от мен искаше Нана да не остава сама.

Почти бях готов да се върна в колата, но се досетих, че ще е по-разумно да изчакам Бри да се върне на сутринта, за да може леля Тия да се прибере у дома. И без това се опитвахме да свършим толкова много неща наведнъж.

Затова се качих на горния етаж и се тръшнах върху завивките на леглото. Останах буден, докато преживявах наново всичко, което се бе случило, но не само тази нощ, а и през последните две седмици. Мащабите на събитията щяха да отекват с месеци, ако не и с години. Бях сигурен в това. Все още не знаехме колко още жертви е имало като Каролайн и може би никога нямаше да разберем. Както не бяхме наясно докъде се простираше прикритието за Зевс или кой го осъществяваше. Теодор Ванс беше преуспяващ и много богат бизнесмен. Имаше средства, за да прави всичко, което е желал или си е фантазирал. Очевидно точно това е вършел.

По-късно през деня трябваше да се обадя на снаха си Мишел. А също и да реша каква част от случилото се с дъщеря ѝ да ѝ разкрия. Някои подробности не биваше да остават в спомените на майката. Понякога се питах дали е нужно да остават и в моите.

Не бе изминал и половин час от завръщането ми у дома, когато телефонът в коридора иззвъня.

Скочих и вдигнах слушалката преди третото позвъняване. Имайки предвид събитията от последните двадесет и четири часа,

много хора можеха да ме търсят.

— Алекс Крос — прошепнах в отговор.

И тогава, просто така, животът отново се промени.

— Алекс, обажда се Зейди Мичъл от болницата. Колко скоро можеш да дойдеш тук?

Хукнах.

Изтичах навън до колата на алеята за автомобили.

Сирената ми виеше през целия път до „Сейнт Антъни“. Взех на бегом стъпалата на четирите етажа до стаята на Нана.

Когато влязох, заварих Бри с лице, обляно в сълзи. А до нея, в леглото, с присвити като цепки очи — но *отворени*, — беше Мама Нана.

Реджайна Хоуп Крос^[1], най-коравата личност, която някога бях познавал, още не бе приключила с нас.

Гласът ѝ прозвуча хрипкаво, като пукот на статично електричество, но напълно ме сащиса.

— Защо се забави толкова? — попита ме тя. — Върнах се.

— Да, върна се. — Засиях лъчезарно, когато коленичих, за да я целуна колкото можех по-нежно. Все още беше с две интравенозни тръбички и артеровенозна система за следене на сърдечната дейност, но кислородната маска и системите за хранителните разтвори ги нямаше. Беше все едно да се изправиш пред някого, когото не си виждал от много седмици.

— Какво съм пропуснала? — попита тя.

— Нищо особено. Надали въобще нещо си пропуснала. Земята спря да се върти без теб.

— Много смешно — промърмори Нана, макар че донякъде бях сериозен. Всичко останало можеше да почака.

Зейди и един от кардиолозите, доктор Стейг, също бяха в стаята и наблюдаваха с апаратурата, следяща състоянието на Нана.

— Реджайна се нуждае от това, което наричаме вентрикуларен уред за подпомагане на дейността на лявата сърдечна камера — обясни лекарят. — Това е най-добрият метод след трансплантацията, а и така ще може по-рано да се върне у дома. — Отпусна ръка върху рамото на Нана и леко повиши тон. — Имаш ли някакво конкретно желание, Реджайна?

Тя кимна с глава, все още леко замаяна.

— Да не съм мъртва — промълви тя и аз се засмях заедно с всички останали.

Очите ѝ отново се затвориха.

— В продължение на няколко дни ще се събужда и ще заспива — обясни ни доктор Стейг, — но няма защо да се безпокоите.

Той остана още няколко минути, за да обясни на Бри и на мен какви грижи трябва да полагаме за Нана, след което ни остави сами в стаята.

Докато седяхме с Бри до леглото, тя ми каза, че гледала късните новини. Всички водещи канали излъчвали на живо от центъра „Кенеди“, от Белия дом и от дома на семейство Ванс във Филадельфия. Донякъде неловък траур започнал да се разпространява из цялата страна.

— И така, истина ли е? — попита ме Бри. — Наистина ли всичко свърши?

— Да — кимнах, но мислех повече за Нана, отколкото за Теодор Ванс. — Доколкото всичко някога свършва. Зевс е мъртъв. Поне това знаем със сигурност.

[1] В пълното име на Нана авторът е вплел непреводима игра на думи: *Hope Cross* означава също Светия кръст на божи гроб. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ
ВЪЗКРЪСВАНЕТО НА ФЕНИКСА

Не се шегувам, като казвам, че тази година не усетихме кога дойде времето за ваканциите. Деймън се прибра у дома за Коледа, а за новогодишната вечеря Нана вече се бе възстановила достатъчно, за да приготви печено за цялото семейство, с малко помощ от приятелите си. Беше чудесен начин да се сбогуваме с изтеклата година, само ние шестимата — макар че Али и Нана заспаха преди полунощ.

Първият ден от новата година също започна съвсем тихо. Заедно с Нана, в стаята ѝ, изслушах няколко глави от „Свободен живот“ на Ха Джин, приготвих късна закуска на децата, а после попитах Бри дали би искала да излезе с мен следобед на разходка с колата.

— Едно пътуване в провинцията ще ни се отрази чудесно — отговори ми тя. — Добра идея.

Навън беше доста студено, но климатикът в колата работеше отлично. Пуснах диск на Джон Леджънд и потеглих на север. В продължение на около час само наблюдавахме как гледките на пейзажа се редуват край нас.

Бри дори не забеляза накъде се бяхме насочили, докато не отбих по шосе 270 в Мериленд.

— О, боже.

— О, боже ли каза?

— Чу ме. О, боже. Боже, боже, чудесно е. Обичам това място!

За нас Катоктин Маунтин парк символизираше нещо сантиментално и много скъпо. Това беше първото място, където отидохме с Бри, а след това още няколко пъти идвахме на къмпинг с децата или само двамата. Беше красиво през годината — и, както се оказа, затворено в навечерието на Новата година.

— Няма значение, Алекс — успокой ме Бри. — Пътуването дотук беше чудесно изживяване.

Отбих колата до портала от големи камъни и изключих двигателя.

— Нека все пак да се разходим. Какво ще ни направят, ще ни арестуват ли?

116.

Няколко минути по-късно с Бри имахме на разположение Кънингам Фолс само за нас двамата. Все едно бяхме сами в цялата Вселена. Снегът беше девствен; небето — яркосиньо, — един от идеалните дни, които природата понякога ни даряваше.

— Взе ли някакви решения? — попитах я аз.

— Разбира се — кимна тя. — Да работя прекалено много, да спра да посещавам гимнастическия салон и да ям, докато надебелея. А ти?

— Ще престана да мисля толкова много за миналото.

— Добър план.

— Може би да прекарвам по-малко време с децата.

— Това определено. Страхотна идея.

— И да разбере дали мога да убедя жената, която обичам, да се омъжи за мен.

Бри спря рязко — очаквах го. Възползвах се от момента и извадих пръстена от джоба си.

— Беше на Нана — обясних. — Тя също би искала ти да го носиш.

— О, господи. — Бри се усмихваше и клатеше глава; не можах да разгадая изражението ѝ. — Алекс, наскоро преживя толкова много трагедии. Сигурен ли си, че това е най-подходящият момент за теб?

Ако беше някоя друга жена, може би щях да помисля, че е завоалиран начин, за да ми откаже по-безболезнено. Но това беше Бри, а тя не си падаше по завоалираните начини.

— Бри, спомняш ли си вечерта на рождения ми ден? — попитах я.

— Разбира се — рече тя, малко смутено. — Когато започна всичко. Цялата лепкава мръсотия. През онази нощ ти за пръв път научи за Каролайн.

— А до телефонното обаждане на Дейвис това беше нощта, в която се предполагаше, че ще те помоля да се омъжиш за мен. Така че, след като не можем да върнем времето, бих казал, че точно сега е

идеалният момент. Ще се омъжиш ли за мен, Бри? Обичам те толкова много, че е почти непоносимо.

Изви се вятър, тя пъкна ръце под палтото ми и ги обви около мен. Сетне устните ни се сляха в дълга целувка.

— Аз също те обичам — прошепна моята любима. — Тогава, да, Алекс — рече накрая. — Толкова много те обичам. Казвам „да“ на теб. „Да“ на невероятното ти семейство...

— На нашето невероятно семейство — прекъснах я и отново я целунах.

Тя кимна и се притисна към мен, прогонвайки студа.

— „Да“ на всичко това.

Същата нощ отново празнувахме — този път поръчахме китайска храна, последвана от бутилка шампанско, заедно с Били и Сампсън, които бяха дошли у дома, за да чуят голямата новина. Никой не би могъл да е по-развълнуван от мен, но Били и Сампсън почти ме догонваха. Не чух пито едно подмятане от рода колко луда е Бри, за да се омъжи за мен.

Много по-късно лежахме в леглото — само Бри и аз, най-сетне — и вече обсъждахме лятна сватба, когато иззвъня мобилният ми телефон в чекмеджето на нощното шкафче.

— Не, не, не. — Захлупих възглавницата върху лицето си. — Това е моето новогодишно обещание. Повече никакви телефони. Може би никога.

На следващата сутрин и двамата трябваше да сме на работа — но дотогава оставах още осем часа.

— Скъпи. — Бри ме прескочи, за да извади телефона от чекмеджето. — Аз се омъжвам за полицай. Полицаяте отговарят на обажданията. Приеми го. — Подаде ми телефона, целуна ме и отново се претърколи от другата страна.

— Алекс Крос — казах.

— Исках да съм първият, който ще ви поздрави, Алекс. Теб и Бри. С щастливия завършек на всичко това.

Седнах в леглото. Гласът не беше просто познат. Беше най-ужасният ми *жив* кошмар.

За по-голяма част от света Кайл Крейг беше известен като Мислителя. За мен беше стар приятел, който сега бе най-злият ми враг.

— Кайл, защо всъщност ми се обаждаш?

— Отегчен съм, Алекс. Никой не си играе с мен така, както само ти можеш. Никой не ме познава като теб. Може би е дошло време да се позабавляваме. Само ние двамата.

— Не мисля, че влагаме едно и също значение в тази дума — отвърнах.

Той се засмя тихо.

— Сигурен съм, че си прав. Освен това, дори аз мога да разбера, че ти е нужна малка почивка след Зевс. Приеми го като сватбения ми подарък за теб. Само не се отпускай прекалено много... Нищо не трае вечно. Но ти вече го знаеш, нали? Най-добри пожелания на Бри, на Нана и, разбира се, на децата. И Алекс — *наздраве за хубавите дни.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.